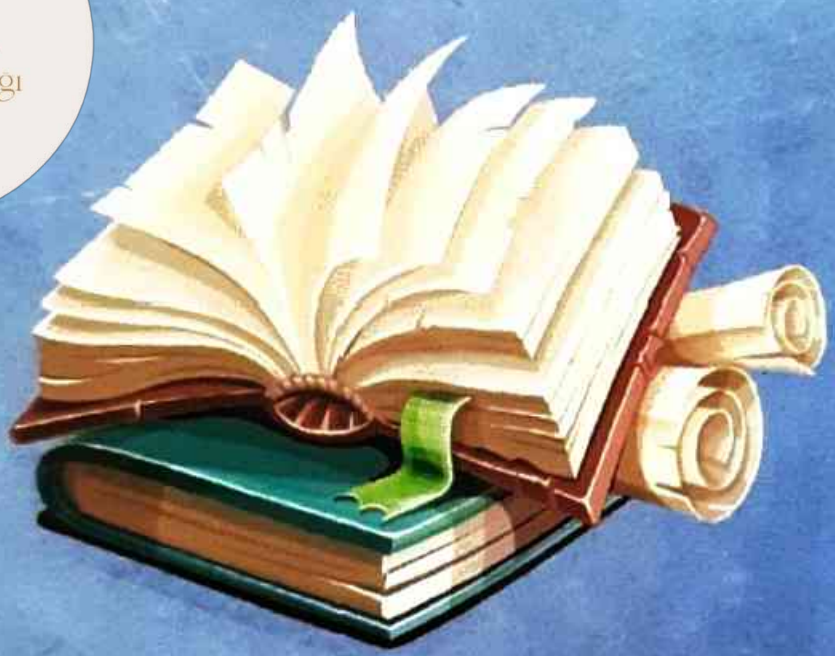
BRANDON SANDERSON
JANCI PATTERSON

Yeni Alcatraz Macerası

Ayışığı Kitaplığı

BASTILLE
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE KARŞI

AKILÇELEN kitaplar

nderson'ın gençler ve her zaman genç kalanlar için kaleme aldığı bu ori
çılgın romanlar, Artemis Fowl ve Talihsiz Serüvenler Dizisi'ni anımsatıyor.
de barındırdığı mizah öğeleri gençleri gülmekten kırıp geçirecek ve
şkınler de bu komik kitabın sayfaları arasında kendileri için bırakılmış zek
dermeler bulacaklar... Şeytani bir zekânın ürünü olan son sayfayı
rdığınızde, kendinizi bu yetenekli yazarın kaleminden çıkan başka şeyler
mayı isterken bulacaksınız."

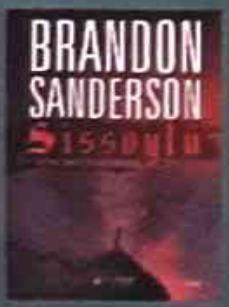
VOYA D

***

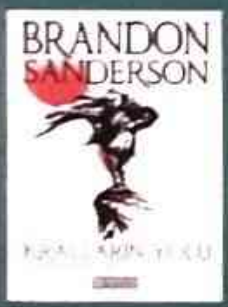
Kristalya Şövalyesi olan Bastille, Smedry ailesini Kötü Kütüphanecilerden
maya yemin etmişti. Ne var ki Alcatraz Smedry karanlık tanrılara kurban
nek üzere modası geçmiş ansiklopedilerden oluşan bir sunağa bağlandığında,
ille zamanında yetişemedi ve Alcatraz'ın babası oğlu için kendi hayatını feda

traz perişan halde, babasının katiline karşı verilecek savaşı yönetmek Bastill
: Kötü Kütüphanecilerin kurucusu Biblioden dünyaya hükmetme hedefine
nak için geri döndü ve şimdi kazandığı karanlık güçleri Kötü Kütüphanecile
rolü altında olmayan herkese karşı kullanacak. Bastille ne yapıp edip onu
urmanın bir yolunu bulmak zorunda!

don Sanderson ve Janci Patterson'dan Alcatraz destanının heyecan verici so
ı *Bastille Kötü Kütüphanecilere Karşı*'yı bir solukta okumaya hazır mısınız?

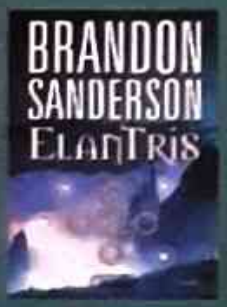
Sissoylu (7 Kitap)

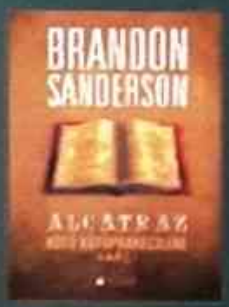
Fırtınaışığı Arşivi (4 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

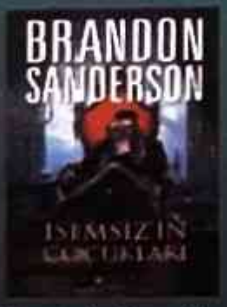
Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (6 Kitap)

Lejyon (3 Kitap)

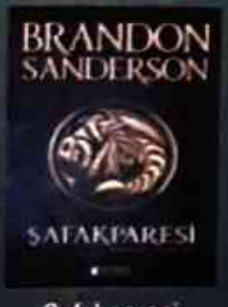
Beyaz Kum

İsimsiz'in Çocukları

Sınırsız Arcanum

Şafakparesi

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BASTILLE
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE KARŞI

Yeni Alcatraz Macerası!

BRANDON SANDERSON
ve JANCI PATTERSON

Resimleyen: Hayley Lazo

Çeviri: Deniz Evliyagil

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 47897

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Bastille versus the Evil Librarians, Brandon Sanderson

Copyright © 2022, Dragonsteel Entertainment, LLC

Illustration Copyright © 2022, Dragonsteel Entertainment, LLC

Ankara, 2024

Çeviri : Deniz Evliyagil
Yayına Hazırlık : Ezgi İnanç
Sayfa Düzeni : Özlem Çiçek Öksüz
Kapak Tasarımı : Mehmet Yaman
Baskı : Azim Matbaacılık Kağ. San. Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi 1. Cad. 99/33 İskitler/Ankara

Yaratıcılıklarını her zaman benimle paylaşan
Cortana ve Kenton'a...
– JP

Her gün bana ilham veren üç oğluma...
– BS

Bana hayal kurmayı öğreten ve her adımımda
bana destek olan annemle babam Tom ve Margie'ye...
– HML

Yazarın Önsözü

Alcatraz tam bir budala.

Beşinci anı kitabı *Kara Yetenek*'i okuyanlara bunu söylememe bile gerek yok. Bu arada o kitabın sonu için sizden özür dilemek isterim. Benim bir suçum olduğunu düşündüğümden değil. Doğum gününüze gelirken pantolonunu giymeyi unutan annenizin teyzesi için dileyeceğiniz türden bir özür.

Cidden, Alcatraz, bunu okurlarına nasıl yapabildin?

Ayrıca git üstüne bir pantolon giy.

Bu kitabı Alcatraz'ın yerine ben, yani Bastille yazıyor; çünkü ona yalvardığım, onu, Merceklerini ve saksı çiçeklerini tehdit ettiğim halde bunu kendisi yapmayı reddetti. Yazmayı bıraktığı andan itibaren otobiyogra-

fisine devam etmekten korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmadığına yeminler ediyor.

Bunu üstüme alınmamaya çalışıyorum.

Bu kitap Suskun Diyarlar'da, dünya hakkındaki bilgilere erişimi kontrol eden Kötü Kütüphaneciler Tarikatı tarafından keşfedilmemesi için, Brandon Sanderson ve Janci Patterson takma isimleri tarafından yazılmış bir roman olarak yayımlanacak. Gerçek Brandon Sanderson'ın, Suskun Diyarlar sakinlerinin bile okumayacağı kadar kalın ve sıkıcı fantastik kitaplar yazan bir romancı olduğunu şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalısınız.

Gerçek Janci Patterson ise sadece fantastik kitaplar değil, aynı zamanda var olan tüm edebî türler arasında en fantastik tür olan romantik romanlar da yazıyor. Dolayısıyla kendine saygısı olan hiçbir kütüphaneci, kötülüklerinin dünyayı nasıl kıyametin eşiğine getirdiğini açık eden bir biyografi için bu kitaba bakmaz. Hem siz Janci'nin yazdığı şeyleri hiç gördünüz mü? Şekil-değiştiren casuslar hakkında kitaplar, kanolardan düşen insanlar hakkında romantik şeyler... Bir kütüphaneci böyle bir şeyi nasıl kataloglayacağını bile bilmez. Bu kitabı bulabildiğiniz için siz Suskun Diyarlar sakinlerini gönülden tebrik ediyorum.

Özgür Krallıklar'da ise bu kitap olduğu gibi basılacak: Yücehane'deki trajik olaylardan sonra olanların

bütünüyle gerçek bir anlatımı. Serinin diğer kitaplarını okumadıysanız ilk kitaptan başlamanızı öneririm. Aksi takdirde bu kitaptan büyük ihtimalle pek bir şey anlamayacaksınız. Yana yakıla bu son kitabı bekleyenlerden, hele de beşinci kitabın sonuna sokuşturduğum notu görmeyenlerden tüm içtenliğimle özür diliyorum. Özellikle de notumun "okuma kılavuzu" falan gibi Kütüphaneci saçmalıklarının ardına gizlendiği Suskun Diyarlar versiyonuna sahip olanlardan.

Bu düpedüz bir komplo.

Neyse, ben Alcatraz'ın size daha önceki kitaplarda kendisi hakkında anlattıklarının doğru olduğunu söylemek için buradayım.

(Editörüm, bazı insanların talimatlara uyma konusunda tam bir beceriksizlik örneği sergileyerek önceki kitapları okumadan hemen bu kitaba başlayacaklarını söyledi. Bu yüzden benden şu ana kadar olan biten her şeyi özetlemem bekleniyormuş. Eğer bu insanlardan biri de sensen, bunca yıl boyunca Smedryylerle çalışmanın bana bahşettiği sonsuz sabra şükretmelisin. Sana çantamla vuramayacağım kadar uzakta olduğuna da şükret. *Yeterince uzakta olduğuna emin misin?*)

Tıpkı Smedryler gibi talimatlara bir türlü uymayı beceremeyenlere kısa bir hatırlatma: Siz Suskun Diyarlar'daki (Afrika, Avrupa ve Amerika gibi yerlerdeki)

okurların zihni, sizi kontrol etmeye çalışan Kötü Kütüphaneciler Tarikatı tarafından körleştirilmiş durumda. Daha gelişmiş bir diyar olan Özgür Krallıklar'daki (Nalhalla, Calabaza ve Dinozorlar Diyarının Saygıdeğer Eski Brontozor Cumhuriyetinin Krallığı gibi yerlerdeki) bizler ise Kütüphanecilerle savaşıyor, onların bütün dünyaya egemen olmalarını engellemek için var gücümüzle çabalıyoruz.

Özgür Krallıklar'ın bir parçası olan Mokia'da Kütüphanecilerle girdiğimiz büyük savaşta bilincimi yitirdiğim için Alcatraz'ın anılarının beşinci bölümünde ben neredeyse hiç yoktum. Yokluğumda Alcatraz, babasının dünyadaki herkese –ayırt etmeksizin hem Suskun Diyarlar hem de Özgür Krallıklar sakinlerine– Smedry Yetenekleri'ni verme planını hayata geçirmesine engel olmakla meşguldü çünkü bu çılgın plan hiç kuşkusuz hepimizi felakete sürükleyecekti.

Alcatraz ve diğer Smedryler Yücehane'ye (siz Suskun Diyarlılar'ın Kongre Kütüphanesi olarak bildiği yere) sızdılar ve kanla dövülmüş bir mercek yaratmak için Alcatraz'ın babası Attica'yı kurban eden Kâtip Biblioden tarafından durduruldular. Biblioden o merceği kullanarak gücü Dünya Kulesi'ne yönlendirip tüm Özgür Krallıklar halkını yok etmeyi ve dünya üzerindeki korkunç hâkimiyetlerini perçinlemeleri için geriye sa-

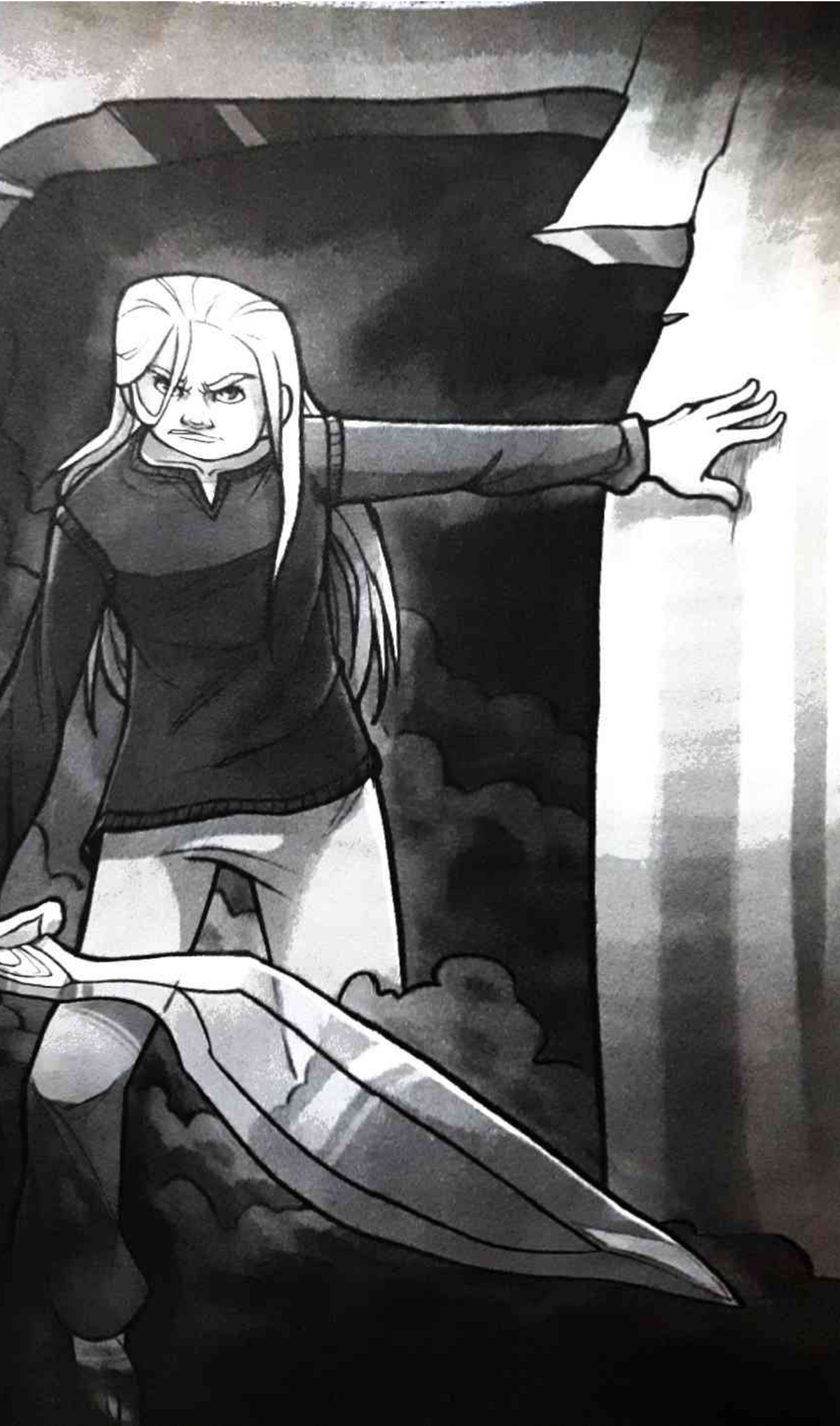
dece Kütüphanecileri bırakmayı planlıyordu. Hatırladınız mı şimdi? *Mutlu musunuz?*

Bunu hatırlamadıysanız da en azından Alcatraz'ın kendisi hakkında söylediklerini hatırlayacağınızı umuyorum. Alcatraz kendi tabiriyle bir yalancı. Ona sorarsanız o hiç de iyi bir insan değil. Bazen apdal olabiliyor. (Bunu bu şekilde yazdığım için ben kendimi daha bile apdal hissettim. Teşekkürler, Al.) Zaman zaman da ödleklik edebiliyor. Her şeyden önce o bir budala. Sanırım en korkutucusu da o benim kocam.

Ama tüm bunları zaten biliyorsunuz, değil mi? Bu kitabı yazıyorum ki nihai gerçeği de öğrenesiniz: Alcatraz bir şey daha; diğer hepsinden çok daha fazla korktuğu bir şey.

Alcatraz Smedry bir kahraman.

Umarım bunun için beni affedersin, Al. Ama gerçek bu.

Bölüm

1

İşte buradayım; tam da dünya sona ermeye karar vermişken, üzerimde pijamalarımla, güzel bir uyku çekmişim.

Keskin bir tarçın kokusu ve içimde yükselen bir panik duygusuyla gözlerimi açtım. Smedry ailesinin cam gemisi *Penguenatör*'den hatırladığım bir odada yatağa bağlanmıştım. Tarçın kokusunun altından belli belirsiz bir yanık kokusu geliyordu. Sanki biri bir fırını ateşe vermiş gibi.

Hatırladığım son şey, Özgür Krallıklar'daki Mokia'da devasa bir robota bir pelüş ayıcık fırlattığımdı. Peki ben –Dokuzuncu Bastille Vianitella Dartmoor, Nalhalla Prensesi ve Kristalya Şövalyesi– şu anda üzerimde pijamalarımla neden yanan *Penguenatör*'deydim, hiç-

bir fikrim yoktu. *Penguenatör*'ün yanan bir fırında ne işi olduğu daha da büyük bir muammaydı. Ama tabii tüm bunların Smedryler ile bir ilgisi olduğunu biliyordum. Nerede bir Smedry varsa, orada mutlaka başı belada bir Smedry vardır.

Onları beladan uzak tutmak benim işimdi, oysa ben işte burada, bir yatakta yatıyordum.

Doğrulup oturdum ve kılıcımın hemen yanımdaki masaya bağlı olduğunu gördüm. Kabzasından tutup çektim ve kurtardım, sonra kılıcımla kendi bağlarımı kestim. Elimde kılıcımla eğilerek kapıdan çıktım ve *Penguenatör*'ün ambar kapağına doğru ilerledim. Çarpışmada kapak hasar görmüştü, dolayısıyla Kristal gücümü kullandım. Güç, Cantaşımdan –boynumun arkasına gömülmüş, beni Akıltaşı üzerinden Kristalya Şövalyeleri'ne bağlayan kristalden– aktı. Kapağa çıplak ayağımla sağlam bir tekme savurdum.

Kapak bir çınlamayla açıldı. Dışarıya, taş kulübelerle dolu geniş mağaraya baktım. *Penguenatör*'ün enkazı hafiften tütüyordu ama bir fırında değildim. Çok daha kötü bir yerdeydim.

Bir *kütüphanede*.

Sıradan bir kütüphanede de değil, o kütüphanede! Böyle geniş bir arşive sahip olabilecek tek kütüphane, Suskun Diyarlılar'ın Washington DC. dediği şehrin altındaki Yücehane olabilirdi.

Mağaranın ortasında, en tepesine eski ansiklopedilerden bir sunak yapılmış olan bir kule yükseliyordu.

Sunağa, karman çorman koyu kahverengi saçlarıyla on üç yaşında bir çocuk bağlanmıştı.

Alcatraz.

Kütüphanecilerin ona ne yapmaya niyetlendiklerini bilmiyordum ama her ne yapacaklarsa durduracaktım.

Kütüphaneciler de bunu biliyor olmalı ki hepsi birden silahlarını üzerime doğrulttu ve ateş etmeye başladı.

Sadece Kütüphaneciler beni böyle ilkel silahlarla alt etmeye çalışırdı. Kristal güçlerimden hız ve hassasiyet ödünç alarak kılıcımla kurşunları ateş eden Kütüphanecilere geri yolladım. Korunmak için hemen siper aldılar.

Çökmekte olan *Penguenatör*'ün girişinden dışarı sıçradım ve kulübelerden oluşan labirente koştum. Burası arşiv binalarının bulunduğu bir tür merkezdi ve binalardan bazıları üstünde tuhaf semboller ve minik yazılar bulunan kartlarla tıka basa doluydu. (Sonradan Alcatraz'dan bunların "Büyülü Kartlar"* olduğunu öğrendiysem de bana o anda hiç büyülü gibi gelmediler.)

Kütüphaneciler ateş etmeye devam etti ve Alcatraz'ı tuttukları kulenin tepesinden de üzerime ateş açıldı. Kı-

---

* *Magic: The Gathering* oyun kâğıtları. – Ç.N.

lıcımı önümde tutarak binaların arasına daldım ve zikzaklar çizerek merkezdeki kuleye doğru ilerledim.

Oraya ulaştığımda, bir Kütüphaneci'nin, kulenin yan tarafından zirveye tırmanan merdivenin ortasında bir yerde cıvataları gevşettiğini gördüm. Merdivenin bir bölümü gürültüyle çökerken Kütüphaneci diğer bölüme geçti.

Ben basamakları daha hızlı tırmanmak için Kristal gücümü kullanırken korkmuş Kütüphaneci daha fazla cıvata gevşetmek için çılgınca çabalıyordu. Çöken bölüme geldiğimde sıçradım ve boştaki elimle alt basamağı yakalayıp kendimi yukarı çektim. Daha ancak basamağa basmıştım ki kulenin tepesinde bir ışık çaktı ve bunu kulakları sağır eden, acı dolu bir çığlık takip etti. Sonra bir çığlık daha geldi. Alcatraz'ın sesini andırıyordu.

Tepesinde dönen pervanelerle bir Kütüphaneci hava gemisi zirveye yaklaşırken oda metalik bir çınlamayla doldu.

Gemi kulenin tepesine indi. Alcatraz'la Attica'yı götüreceklerdi. Onları durdurmalıydım. Döner merdivende ileri atıldım ve silahlarını bana doğrultmuş bir başka Kütüphaneci grubuyla karşılaştım.

Üzerime ateş açtılar. Kurşunların bir kısmını kılıcımla savuştururken yana kıvrılıp geri kalanından kaçmayı başardım, sonra kendimi havaya fırlatıp Kütüphanecilerin tam önünde yere indim. Panikle gerilediler. Kuleye

en yakın olanı yakaladığım gibi suratına bir yumruk indirdim ve onu diğerlerinin üzerine fırlattım. Hep birlikte merdivenlerden aşağı yuvarlandılar ve yolumun üstünden çekilmiş oldular.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Dönüp kılıcımı kaldırdım.

"Benim!" diye bağırdı Alcatraz'ın amcası Lord Kazan. Annem Draulin de hemen arkasındaydı ve adamın kafasının üzerinden sıçrayıp öne geçmek ister gibi bir hali vardı (Kaz sadece bir yirmi boyunda olduğundan, şövalyelik güçleri olmadan bile bunu yapmak öyle çok güç bir şey değildi). Merdivenlerdeki boşluğu geçtiler. Kaz bunu nasıl yaptığını bana hiç söylemedi ama annemin onu fırlattığından şüpheleniyorum.

Üzerimizde Kütüphanecilerin kuleden havalanan gemisi vardı.

Alcatraz. Kendi uçağımız olmadan onları takip etmemiz imkânsızdı, yine de kalan basamakları hızla tırmanmaya devam ettim. Eğer oraya yeterince çabuk ulaşabilirsem belki hava gemisine sıçrayabilirdim. Belki onu kurtarabilirdim.

Zahmet etmeme gerek yokmuş. Çok geç kalmışız ama benim sandığım sebepten değil.

Alcatraz sunağın dibinde, kafası üzerinde X&Y yazan bir ansiklopediye yaslanmış, iki büklüm yatıyordu. Attica da hâlâ buradaydı...

Ya da işte vücudu buradaydı. Kanlar ve kırıklar içinde, kalbi göğsünden sökülüp alınmış bir halde sunakta yatıyordu.

"Alcatraz?" dedim.

"Ah, Cam, hayır!" dedi Kaz arkamdan gelip Attica'ya doğru ilerlerken.

Çok geçti. Çok geç kalmıştık. Alcatraz, Attica'ya yaptıkları şeyi görmüş olmalıydı ve...

"Kaz," dedi annem, "gitmeliyiz."

Alcatraz'ın büyükbabası Leavenworth Smedry'nin oto-imha düğmesine bastığını o sırada bilmiyordum. Birazdan göreceğiniz üzere, gerçekten de hemen gitmeliydik.

Fakat o anda kafam daha ziyade Kütüphanecilerin Attica'ya yaptıkları korkunç şeylerle meşguldü. Bunu durdurmak için geç kalmıştım ama eğer Kütüphaneciler kaçmışsa onların kim olduğunu ve bir sonraki duraklarını öğrenmemiz gerekiyordu. "Alcatraz, burada yanında başka kim vardı? Bir gemi inip onları aldı. Seni neden burada bıraktılar? Beni duyabiliyor musun?"

Alcatraz karşılık vermedi.

"Onu al, Bastille," dedi annem. "Leavenworth ve Attica öldüğüne göre Alcatraz artık Smedry soyunun son temsilcisi. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

Leavenworth ölmüş müydü? Bu doğru olamazdı. Yaşlı Smedry rüzgâr gibiydi. O şey gibiydi... Doğum

günü partileri gibi. Nefret ettiğiniz ama bir şekilde hayatınızda olan bir şey. Israrlı ve kaçınılmaz.

Başımı iki yana salladım. Leavenworth muhtemelen iyiydi. Buradan kaçacak ve onu dar smokini içinde kendi kendine kıkırdayıp nerede kaldığımızı merak ederken bulacaktık.

Kaz başını kaldırıp anneme baktı. Dudakları sımsıkı gerilmişti.

Parçalanan Camlar aşkına, burada ne oluyordu böyle?

"Hızla dağılıyorlar," dedi Kaz. "Kütüphaneci liderleri babamın kurduğu ateşleme mekanizmasını durduramamış olmalı. Yoksa niye geri çekilsinler? Hem de Yücehane'den? Ve kardeşim... Ne oluyor burada?"

Bir önemi yoktu. Annem haklıydı. Alcatraz benim sorumluluğumdaydı. Onu bir kez yüzüstü bırakmıştım... Sadece bir kez mi? Bir daha olmayacaktı. Onu omzuma attım ve ansiklopedilerden yapılmış sunağa sırtımı dönüp merdivenlerden aşağı koşmaya başladım.

Koşarken aniden Kaz'ın söyledikleri kafama dank etti. "*Ateşleme mekanizması* derken ne kastettin?" diye bağırdım omzumun üstünden.

"Kütüphane kendini imha edecek!" dedi Kaz. Sesi beklediğimden daha yakından geliyordu. Arkama bir göz atınca annemin onu omzuna aldığını ve hemen arkamdan geldiklerini gördüm. "Babam Kütüphanecile-

ri panikletmek için mekanizmayı çalıştırdı. Kapatmayı becereceklerini düşünüyordu ama belki de durdurmamayı tercih ettiler."

Bu pek mantıklı değildi. Yücehane, Kütüphanecilerin kutsal yeriydi; ikinci bir İskenderiye inşa etmeye çalışıyorlardı. Buranın yerle bir olmasına seyirci kalmazlardı.

Çok iyi bir sebepleri olmadığı sürece. Aklımda bir sürü soru vardı ama şimdi soru sormanın hiç sırası değildi. Omzumdan sarkan Alcatraz hafifçe inledi. Gözlerini açmıştı ama gözleri boş bakıyordu.

Tüm o şeyleri görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, diye düşündüm. Attica dünyanın en iyi babası değildi ama sonuçta Alcatraz'ın babasıydı.

Geçmişte Alcatraz'ın, sağ atlatabileceğimizden emin olmadığım durumlarda gülümsediğini, şaka yaptığını, şikâyet ettiğini, surat astığını görmüştüm. Şu anda şikâyet etmiyor ve suratını buruşturmuyor olması durumun ne kadar kötü olduğunun göstergesiydi. Gözlerinin önünde Kütüphanecilerin babasını kesip biçmesini izlemişti. Bu bir insanı mahvederdi.

Bu yüzden onu taşıyor olmam dert değildi. Bunu öyle kolayca atlatmasını beklemiyordum. İlişkiniz ne kadar karmaşık da olsa sevdiğiniz birine böyle bir şey olmasını izlemek sizi değiştirirdi.

Ama kendi iyiliği için bunu atlatabilmesini umuyordum.

Merdivenlerdeki boşluğa ulaştığımızda, omzumda Alcatraz'la atladım. Annem de hemen arkama indi. Merdivenlerin dibine geldiğimizdeyse sırtında Kaz'la önüme geçti.

"Tam olarak planımız ne?" diye sordum.

"Kaçmak!" diye bağırdı Kaz.

O kadarını anlamıştım. Zaten başka ne duymayı bekliyordum, ben de bilmiyorum. Smedryler planlı hareket etmekten ziyade düşe kalka ilerlemeyi tercih ederdi.

Bunun bir istisna olmasını umuyordum. Özellikle de hikâyede böyle erken bir aşamada havaya uçmak gibi bir arzum yoktu. Patlamalar cilt için korkunçtur ve saçınıza neler yapacağını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Tıka basa ıvır zıvırla dolu, belki yüzlerce küçük taş kulübenin arasından koştuk. Gören de Kütüphanecileri indirim kovalayan büyükannelerden oluşan bir tarikat sanırdı. Kulübeler arasındaki patikalar taştandı ve bazıları havaya doğru kıvrılarak doğal görünüşlü köprüler oluşturuyordu.

Koyu renk cüppeler giymiş, ellerinde şişe kapakları, araç plakaları ve yemek kitapları olan birkaç Kütüphaneci yolumuza çıktı.

Bu büyükannelerin kataloglamadığı bir şey yok yemin ederim.

"Şuradan!" dedi Kaz, taş merdivenlerden birinin arkasındaki oyuğu işaret ederek. Alcatraz'ın kuzeni Folsom Smedry, yeni karısı Himalaya ve reformcu Kütüphanecilerden oluşan ekibiyle oraya sığınmıştı.

Onlara doğru gittik. Annem, Kaz'ın inmesi için eğildi. Tavandan yağan taşlar binaları ezerken ben Alcatraz'ı güvenli bir girintiye taşıdım.

Annem, Alcatraz'la bana endişeli gözlerle baktı. Bu koşullar altında normal diye düşünebilirsiniz ama burada annemden söz ediyoruz. Bana endişeyle baktığı zamanlar, önce yarısını kessem bile tek elimin parmaklarını geçmez.

Kaz tavanı gözleriyle tarayıp düşen molozları kontrol ettikten sonra *Penguenatör*'ün enkazına koştu. Buradan çıkmak için onu kullanmamız mümkün değildi ama belki içinde işe yarar bir şeyler olabilirdi.

Alcatraz'ı pek de nazikçe denemeyecek bir şekilde yere bırakıp durumumuzu değerlendirdim. Tavandaki büyükçe delikten halatlar sarkıyordu ama hepsi de çok kısaydı ve yerden onlarca metre yukarıda havada sallanıyorlardı. Ulaşılamayacak kadar yüksekteydiler.

İçimi çektim. Yapılacak tek bir şey var gibi duruyordu. "Lord Kazan," diye seslendim, "bizi buradan çıkarmak için Yeteneğini kullanman gerekecek sanırım."

Smedry Yetenekleri iyisiyle kötüsüyle ortaya karışık sonuçları olan şeylerdi. Smedry soyundan gelen

herkesin kendine ait beklenmedik ve sonuçları öngörülemez bir gücü oluyordu. Bense sağlam, güvenilir, tekrarlanabilir şeyleri severim. Bunlardan biri değilse de en azından kılıcımla doğrayabileceğim bir şey olmalı.

Yetenekler hiçbiri değildi. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezdiniz. Kaz'ın yeteneği kaybolmaktı, dolayısıyla Yücehane patlamadan bizi buradan çıkarabilirdi büyük olasılıkla. Sonuçta nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işin aslı şu anda her yer buradan iyiydi.

Kaz, *Penguenatör*'den bir evrak çantası çıkarıp üstündeki cam parçalarını süpürdü. Ardından bitkin gözlerle bana baktı.

Diğer herkes de bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yetenekler artık kullanılamıyor," dedi Himalaya. "Alcatraz onları bozdu."

"*Yetenekleri* mi bozdu?" Alcatraz'ın yeteneği en güçlü ve en korkunçlardan biriydi: O bir şeyleri bozardı. Ama Yeteneklerin kendisini bozmak? Bu nasıl olabilirdi ki? "Benimle kafa buluyorsunuz."

"Ne yazık ki hayır," dedi Folsom. "Hiçbirimizin Yeteneği işlemiyor. Mokia savaşından bu yana."

Buna şaşırmamalıydım. Alcatraz'ı bir kova mor boyayla baş başa bırakırsanız onu sadece kırık bir ko-

vayla değil, bir yanında mavi ve diğer yanında kırmızı boya birikintisiyle bulurdunuz. Muhtemelen boyaya bulanmış da olurdu. Dürüst olmam gerekirse, bazen Smedryleri koruma görevim üç yaşında bir grup çocuğa bakıcılık etmek gibi geliyordu.

Aslında herhalde mutlu olmalıydım. Yetenekleri olmadan Smedryler çok daha az kaotik bir üç yaş grubu gibi olurlardı. Öte yandan kütüphane havaya uçmadan bizi buradan çıkarmaları ihtimali de çok daha azdı, yani şimdi düşününce, belki bu halleriyle üç yaşında çocuklara daha bile fazla benziyorlardı.

"Pekâlâ," dedi annem, "seçeneklerimiz neler?"

"Havaya uçmak," dedi Kaz.

Hepimiz ona kötü kötü baktık.

"Ne?" dedi. "Bu da bir seçenek..."

Üzerimizden başka bir Kütüphaneci hava gemisi geçiyordu. Merdivenin altına biraz daha sokuldum. Ama tekrar bakınca bunun bir grup dinozor tarafından komuta edildiğini gördüm. Tavandaki deliğe doğru zikzaklar çizerek uçuyorlardı. Bizi gördülerse de yardımımıza gelmediler.

Hayırsız dinozorlar.

"Bir taşıta ihtiyacımız var," dedi Folsom Smedry. Folsom'u diğer Smedrylere nazaran daha az rahatsız edici bulmuşumdur hep. Israrla çalan bir saat alarmı, başka bir saatin alarmından ne kadar az rahatsız

edici olabilirse o kadar. Fakat geri kalan Kütüphaneciler şişe kapakları için panikle koşuşturmayı bırakıp bizi fark ederlerse onun o berbat dans etme yeteneğini bile özleyecektim. Sarsılan tavana bir göz attım. "Bir taşıt arayacak zamanımız var mı bilmiyorum. Bu yer komple havaya uçacak gibi görünüyor."

"Hayır, hayır," dedi Himalaya. "Bu *o tür* bir oto-imha mekanizması değil. Tamam, eski dostlarım kötü olabilir ama Yücehane kendini imha ederken tüm Washington halkının da onunla birlikte havaya uçmasını riske edecek kadar değil."

"Ne olacak o zaman?" diye sordum.

"Hım," dedi iyi Kütüphaneci, "burası magmayla dolacak diye tahmin ediyorum. Havaya uçmaktan ziyade *eriyeceğiz*."

Harika.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu annem mağara yeniden gümbürderken. Burası sanki biraz sıcak olmaya başlamıştı. Bir grup alt düzey Kütüphaneci elleri kolları eski araba yıkama faturalarıyla dolu halde koşarak yanımızdan geçti. (Evet, üzerinde yazı olan her şeyi arşivliyorlar. Hayır, bunların sorunu ne, hiç bilemiyorum.)

"Kaçamayız," dedi Kaz. "O yüzden... belki mekanizmayı kapatabiliriz. Babam telsizden, oto-imha mekanizmasını, havalandırmanın kontrol panelinin oralar-

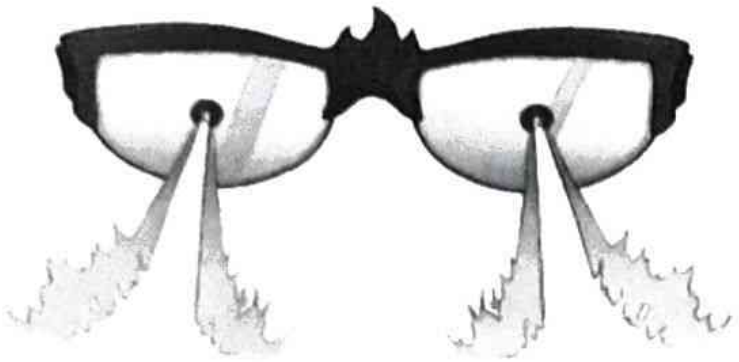
da bir yerden açtığını söyledi."

"Planımız budur o zaman," dedi Folsom. "Söylemeye çalıştığım, *AAHH! MAGMA! KOŞUN!*"

Mağaranın uzak bir köşesini işaret etti. Taş duvardaki bir delikten içeriye sıcak kırmızı magma dolmaya başlamıştı. Bir sıcak dalgası ve kükürt kokusu bize kadar ulaştı. Magma yerlere saçılıp yokuş aşağı bize doğru akmaya başladı.

Bölüm

Bu otobiyografik serinin diğer tüm kitaplarını okudum, yani bir bölümün nasıl başlaması gerektiğini biliyorum. Alcatraz iğrenç veya küçümseyici –ya da her ikisi birden olan– bir şey söyler. Bu onun kendini sağlam bir karakterden yoksun, değersiz, samandan yapılmış ve işe yaramaz bir bostan korkuluğu gibi gösterme planının bir parçasıydı.

Benim sizi değersiz bir adam olduğuma ikna etmek gibi bir arzum yok. Yani şey... Değersiz bir *kadın*. Benden karakter fışkırıyor; emin olun. Ayrıca küçümseyici bir dil kullanamayacak kadar dobrayım. Eğer aptal olduğunuzu düşünürsem, içinde hayvanlar ve patlayıcılar falan geçen fazlasıyla zekice bir şekilde bunu ima etmek yerine size açıkça aptal olduğunuzu söylerim.

Bu arada söylemiş olayım, aptal olduğunuzu düşünmüyorum. Sonuçta Alcatraz'ın tuhaf kelime oyunlarını ve imalı esprilerini bunca zaman okuyabildiyseniz manyak zeki olmalısınız.

Üzerimize gelen magma herkesi öldürmek üzereyken girişlere takılmayacak kadar zeki.

Annem, iyi Kütüphaneci, askerler ve Smedryler anında fırladı. Ben tabii Alcatraz'ı yeniden sırtıma atıp taşımak için geride kaldım.

Hep birlikte magmanın geldiği yönün diğer tarafına koştuk. Magma –sonuçta magma olduğu için– öyle korkunç hızlı akmıyordu. Öte yandan duvarlarda birbiri ardına delikler açılıyor ve deliklerden magma fışkırıyordu. Kütüphanecilerin kafasına magma yağdığını hayal etmek beni eğlendirdi.

Himalaya önümüze geçti. Yön duygusunun, erkekler konusundaki zevkinden daha iyi olmasını umdum. Bir Smedry ile evlendiği düşünülürse... Yani kim böyle bir delilik yapar ki?

Boş verin. Buna cevap vermeyin.

Himalaya, Yücehane'yi pek bilmediğinden şikâyet etse de güvenimi boşa çıkarmadı ve bizi önce ana mağaraya götürüp ardından kontrol odasına *gidiyor olabileceğini* söylediği bir tünele soktu.

Ana mağaradan tünele giren son kişi bendim. Tünelin girişinde bir an durup uzaktaki sunağa baktım.

Attica Smedry'nin cesedini ayırt edemediysem de görüntüsü gözümün önüne geldi. Ürperdim. Hayatım boyunca bir sürü rahatsız edici şey görmüşümdür ama Attica'nın o görüntüsü bugün bile içimi ürpertir.

Başarısız olmuştum. Evet, Yücehane'de olup bitenlerin büyük bölümünde bilincim kapalı halde yatıyordum ama ben bir Kristalya Şövalyesi'ydim. Smedry ailesini korumaya ant içmiştim. Hem Attica'yı hem Leavenworth'ü kaybetmiştik ve bu kayıpların sorumluluğu en nihayetinde bana aitti.

(Hayır, komada olmak bir mazeret değil. Değil, çünkü ben öyle söyledim.)

Kulenin zemini magmayla kaplandı. Tutuşan arşivlerden yükselen dumanlar mağarayı sardı. Sıcaktan alnımda ter damlacıkları birikmişti. Her ne kadar kibirli aptalın teki olsa da Attica Smedry'ye son bir veda niyetine başımı sallayıp ekibin geri kalanının peşinden tünele girdim.

Tipik bir Kütüphaneci tüneliydi. Kafatası şeklinde lambalar filan... Uğursuz bir karanlık falan... Ne yazık ki tünel de *hakikaten* çok sıcak olmaya başlamıştı. Omzumun üzerinden –Alcatraz'ı taşımadığım omzumun üzerinden– geriye bir göz attım ve arkamızdaki duvarlarda açılan deliklerden magma sızmaya başladığını gördüm.

Ne güzel.

Himalaya bizi metal bir kapıdan geçirdi. Metal kapının ardında Yücehane'nin kıyafet arşivi vardı. Askılar boyunca önü yazılı tişörtler, arkasında bir şeyler yazan pantolonlar ve Suskun Diyarlar'ın gömlek yakalarının iç kısmından sökmeniz gereken o sinir bozucu etiketlerle dolu kutulardan koca bir duvar. (Kütüphanecilerin etiketleri niye ille yakanın arkasına koyduklarını sanıyorsunuz? Diğer her yer –ciddiyim, her yer– daha az rahatsız edici olacakken? Çünkü rahatsız olduğunuzda kontrol edilmeniz daha kolaydır, bu yüzden her seferinde minik bir giysi etiketiyle bile olsa sinirlerinizi bozmak için ellerinden geleni artlarına koymazlar.)

"Sanırım şurası," dedi Himalaya. "Gördüğüm haritalardan birinde işaretliydi. Koridor buralarda bir yerde olmalı."

"Himalaya?" dedi Kaz. "Bir kaybolma uzmanı olarak söylemeliyim ki havalandırma sistemine giden yol bence burası değil."

Himalaya, Folsom ve Reformcu Kütüphaneciler koridoru bulmak için giysi askıları arasında dolanıyorlardı.

Alcatraz'ı yere bırakıp ben de askılara göz gezdirmeye başladım. "Bastille?" diye seslendi Kaz. "Pantolonların arasında bir koridor bulacağını sanmam."

"Hayır," dedim. "Ama kitabın geri kalanında pijamalarımla dolanmak istemediğimden üstüme giyecek uygun bir şey bulacağım."

Alcatraz her nedense üzerinde bir smokinle kendini ansiklopedilerden oluşan bir sunağa bağlatmayı becermişti. Pek pratik görünmüyordu. Magmayla ve ölümcül Kütüphanecilerle karşı karşıyaysam, ne kadar ilkel olursa olsun, bir tür korumaya ihtiyacım vardı. Şöyle sağlam bir Camdokuma tercih ederdim tabii ama Suskun Diyarlar kıyafetlerinden başka seçeneğim yoktu.

"İşte!" dedim. Arkasında çeşitli isimler yazılı iş tulumlarının olduğu bir askıda aradığımı bulmuştum nihayet. Siyah kauçuktan zırhlı bir tulumu çekip çıkardım. Arkasında beyaz harflerle şu iki kelime yazıyordu: BİT POLİS.

Özgür Krallıklar'daki okurlar için açıklayayım: Suskun Diyarlar'da, bitler insanların saçlarının içinde saklanır. Kütüphanecilerden oluşan Bit Polis isimli özel ekip, bu zararlı böcekleri tespit edip ortadan kaldırmakla görevli. Bu bitleri ayıklarken kendilerini korumak için bu tür zırhlı kıyafetler giyiyorlar.

Üzerlerinde türlü türlü sloganlar yazan beysbol şapkalarının yığıldığı bir kutunun ardına gizlenip yeni zırhımı giydim. Camdokumaların esnekliğinden yoksundu, bayağı bir sert ve biraz hantaldı ama şimdilik idare etmek zorundaydı.

Alcatraz'ı almak için geri döndüm, ardından Himalaya, annem ve diğerlerini yakalamak için koşturdum.

Himalaya ve Kütüphanecilerden biri, bebek kıyafetlerinin olduğu rafı, önlerindeki yazılara göre alfabetik sıraya dizmek için durmuşlardı. Bunlar bebeklerin tehlikeleri hakkında uyarı cümleleriydi herhalde.

"Hâlâ bir şeyleri düzenliyor musunuz?" diye sordum Himalaya'ya. "Artık bir Reformcu olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Himalaya. "Kötülüğe karşı reform yapıyoruz. Alfabetik sıralamaya karşı değil. Sonuçta biz *canavar* değiliz."

Reformcu olsun olmasın, yakınımda bu kadar çok Kütüphaneci olması tüylerimi diken diken ediyor, tenimi karıncalandırıyordu. Kütüphaneciler çok uyuz ya, o yüzden. Had safhada irite edici ve en olmadık yerleri kaşındıran türden.

"Sanırım bir şey buldum," diye seslendi Folsom ve hepimiz ona doğru seğirttik. Ben koştururken Alcatraz artık zırhlı olan omzumda sekip duruyordu.

Folsom bir koridora açılan başka bir metal kapının önündeydi. Kapıyı açtığında duvarda kırmızı bir ışık yandı ve kulakları sağır eden bir siren çalmaya başladı. Doğal olarak kılıcımı çektim ve saplamaya hazırlandım. İnsanları susturmakta bayağı işe yarıyordu sonuçta.

"Hayır, dur!" dedi Himalaya ve duvardaki bir düğmeye basıp alarmı kapattı. Kırmızı ışık hâlâ yanıp sön-

meye devam ediyordu gerçi.

Hay aksi! Kılıcımı indirdim. İnsanlar genelde şöyle güzel bir kılıç darbesinin kıymetini hafife alıyordu.

Metal yüzeyler ve bilgisayar ekranlarıyla bu oda gayet gösterişliydi, sanki modern görünmesi için özel bir çaba sarf edilmiş gibiydi. Ama beni kandıramazlardı. Özgür Krallıklar'daki cam teknolojimiz bundan kat kat gelişmişti. Smedryler kontrol panelinin önünde toplaştığında Alcatraz'ı yere bıraktım ve kendimi ne kadar yorgun hissettiğimi belli etmemeye çalışarak duvara yaslandım. Sırf Alcatraz yüzünden değildi, şey yüzündendi, *her şey*.

Annem yanıma geldi. "Şövalye Bastille," dedi o katlanılmaz resmiyetiyle, "yardım lazım mı?"

Parçalanmış Camlar adına. Gözlerinde o endişeli ifade vardı yine. "Hayır, iyiyim," dedim. "Sadece, komadan uyanıp üç düzine Kütüphaneci ile savaşmak, devasa bir kulenin tepesine tırmanmak, sonra ta buraya kadar onca yolu neredeyse hiç mola vermeden omzumda biriyle koşmak zorunda kaldım. Niye yardıma ihtiyacım olduğunu düşündün, hiç anlamadım."

Endişeli ifadenin yerini onaylamaz bir bakış aldı. Bu daha tanıdıktı. "Bu aksi tavırlar mevkiine uygun düşmüyor, Şövalye Bastille. Biri duysa, Smedrylerin huylarının sana bulaştığından endişe etmeye başlayabilir."

"Hayır," dedim. Yerde kıpırtısız yatan Alcatraz'a bir göz attım. "Ama sanırım içlerinden biri salyalarını bana bulaştırıyor."

Annemin onaylamaz bakışı iyice belirginleşti.

"Durum kötü, Bastille," dedi. "Buna benzer durumlardan Yetenekler sayesinde kurtulacağımıza güveniriz normalde." Kapıdan dışarıya doğru baktı. Yaklaşan magma yüzünden tünel kırmızıya kesmişti. Neyse ki henüz odaya ulaşmamıştı.

Yutkundum. "Ya Mercekler?"

Annem tekrar bana döndü. "Leavenworth öldü, evlat," dedi. Yüzü solgundu. "Bizzat Biblioden tarafından vurulduğunu gördüm."

Dur bir saniye. *Ne?*

"Onu *Kâtip* Biblioden mi vurdu? Kütüphanecilerin kurucusu ve lideri? Hani şu kesinlikle *ölmüş* olması gereken adam?"

Annem başını salladı.

"Parçalanmış Camlar adına," diye fısıldadım. Yaşlı Smedry daha önce de vurulmuştu ama kurşuna geç kalmıştı.

O zaman Yeteneği vardı. Alcatraz'a baktım yine. Gözleri kapalıydı ama uyuduğu için miydi yoksa dünyayla yüzleşmek istemediği için mi, emin değildim.

Büyükbabası Yeteneğini kaybetmişti ve sebebi Alcatraz'dı.

Çektiği acıyı ancak hayal edebilirdim.

"Hava gemisiyle kaçan, Biblioden miydi yani?" diye sordum. "Shasta da onunla mıydı?"

"Biblioden'di, evet," dedi annem. "Alcatraz'ın annesini tarikatçılar aldı ama onunla gittiğini sanmıyorum. Açıkçası Shasta'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Kendi kaçışımızla meşguldüm." Diğerlerine doğru baktı. "Yetenekler yok, Optikçiler yok. Smedry soyunun iki üyesi öldü ve bir tanesi de tepki vermiyor, tam bir katatoni halinde." Bir an tereddüt etti. "Ama sen iyi iş çıkardın, kızım. Bunu bilmeni istiyorum."

Annem bana *iltifat* ediyordu. Daha kötüsü, hiçbirimiz iyi iş çıkarmış falan değildik, yani bana bunu sırf kendimi *iyi* hissedeyim diye söylüyordu.

Durum *cidden* çok kötüydü.

Alcatraz'ın yanına diz çöktüm. Onu ilk bulduğumda bir şekilde uyanık ve kendinde gibiydi. Oysa şimdi gözlerini yummuştu ve zar zor nefes alıyor gibi görünüyordu. Aynı gün hem babasını hem büyükbabasını kaybetmişti. Kör kuyularda kaybolmak hakkıydı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Gerçi bunda şaşılacak bir şey yoktu; etrafta Smedryler varken *her şey* ters giderdi. Ama kısa süre sonra işler yeniden yoluna girerdi. Sunakların tepesinde kimse ölmezdi.

"Alcatraz," dedim. "Sana ihtiyacımız var."

Kıpırdamadı. Kaşları hâlâ çatıktı, alnı bu yüzden ha-

fiften kırışmıştı. İçim ona karşı şefkatle doldu.

(Ve bilin diye söylüyorum, sadece ama *sadece* şefkatle. Artık Alcatraz'la evli olabilirim ama o sırada ona tamamen platonik yaklaşıyordum. Sonraki olayları tüm açıklığıyla anlattığımda da göreceksiniz zaten.)

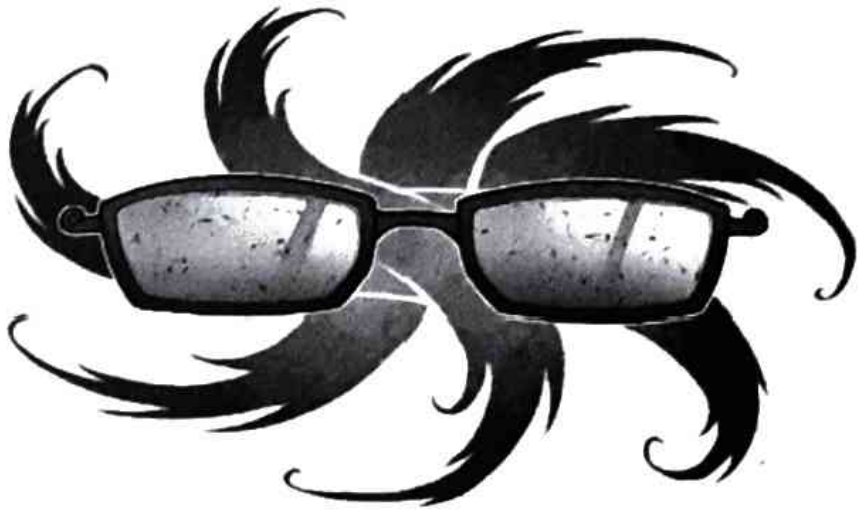
"Bir mucizeye ihtiyacımız var," diye fısıldadım. "Daha önce hep yaptığın gibi. Atak ve pervasız olmana, kazanma ihtimalin yokken kazanmana ihtiyacım var. Hep yaptığın gibi. Lütfen."

O anda Alcatraz nihayet bir şey yaptı.

Horlamaya başladı.

Bölüm

3

Alcatraz'ın otobiyografisinin bir önceki kitabının sonundaki notumu görenler (keskin gözlem yeteneğiniz için sizi kutluyorum), Leavenworth Smedry'nin ölümüne niye bu kadar dertleniyorum diye muhtemelen merak ediyorlardır. Çünkü sonuçta yaşlı Leavenworth'ün ölmediğini biliyorsunuz.

Ama hatırlatmak isterim ki bunu bilmenizin tek sebebi benim size söylemiş olmam ve ben de bunu ancak hikâyenin belli bir aşamasında öğrendim. O zaman hepimiz keder ve suçlulukla dolup taşıyorduk. Berbat iki duygu; tırnaklarını geçirip damla damla kanınızı emen kedi yavruları gibiler.

Yani benim Leavenwoth'ün kaybı karşısında yaşa-

dığım inkâr duygusunun, sizin şimdi hissettiğiniz inkâr duygusuyla hiç alakası yoktu. Siz yas tutmamıza gerek olmadığının ortaya çıkacağı anı bekliyorsunuz ve bu da siz okurları bizim yaşadığımız acıyı paylaşmaktan kurtarıyor. Bizse olayları yaşarken bu rahatlatıcı bilgiden mahrumduk.

Rica ederim, teşekküre lüzum yok.

Alcatraz'ı yerde horul horul uyur halde bırakıp kontrol panelinin yanındaki Kaz, Himalaya ve Folsom'un yanına koştum. Himalaya'nın özgürlük savaşçısı olan kütüphanecilerinden birkaçıyla konuşuyorlardı. Reformcular'ın sayısı yaklaşık iki düzine kadardı ama şu anda çoğu kapının diğer tarafını izliyor ve yaklaşan magma hakkında fısıldaşıyordu.

"Biri biliyor olmalı!" dedi Himalaya.

"Ben bilmiyorum," dedi geniş omuzlu Kütüphaneci. "Yani ben Timpanogos biliyordur diye düşünmüştüm."

"Mümkünü yok," dedi Kütüphaneci kadın. "O şeyi okuduğumu mu sanıyorsun cidden?"

"Magma çok yaklaştı, sivri akıllılar," diye atıldım. "Acele edin ve bizi kurtarın."

"Deniyoruz," dedi Himalaya. "Ama oto-imha mekanizmasını devre dışı bırakmak için şifre gerekiyor!" Elini ekrana doğru salladı.

Ulysses, bölüm 7, yazıyordu.

"Dizi mi?" diye sordum.

"Kitap," dedi Folsom. "James Joyce'un kitabı. Kaleme alınmış en önemli, en kışkırtıcı, en iddialı edebî eserlerden biri olarak bilinir."

"Eee?" dedim

"Hiçbirimiz okumadık," diye itiraf etti Himalaya.

"Ama az önce önemli olduğunu söyledin!" diye bağırdım. "İddialı falan filan!"

"Hım, evet," dedi bir Kütüphaneci. "Yani hepimiz bu sebeplerle kitabı biliyormuşuz gibi yapıyoruz. Ama işin aslı... Yani, biri size bir kitabın *önemli* olduğunu söylediğinde, bu sizin o kitabı okumak istemenize sebep oluyor mu gerçekten?"

"Niyetim vardı aslında," dedi Folsom.

"Kesinlikle listemde," diye ona katıldı Himalaya.

"Çok derinmiş diye duydum," dedi iri Kütüphaneci. "Edebî göndermeleri çok zekiceymiş."

"Bu kitap üzerine altı derse katıldım," dedi kadın Kütüphaneci. "Yani... Hocalardan *biri* mutlaka okumuştur."

"Ben özetini okurken uyuyakalmıştım," diye itiraf etti Folsom.

"Ah, cidden *çok* önemli bir kitap," dedi iri Kütüphaneci. "Özeti bile insanı bitap düşürüyor."

"Bilmez miyim!" dedi Folsom.

Ekrana baktım. Şifre girilecek yerin altında bir dizi rakam vardı, sayı giderek azalıyordu. *Her yerin mag-*

mayla dolması için kalan süre, diye fark ettim. *Sadece birkaç dakika kaldı.*

Denize düşen yılana sarılır. Ve "yılan" derken, her zaman sarıldığım şeyi kastediyorum. Kılıcımı kaldırdım ve kontrol paneline savurmaya hazırlandım.

"Bastille!" diye bağırdı Himalaya.

"Ne?" dedim. "Şifreyi bilmiyorsunuz ve zamanında bulamayacaksınız, haksız mıyım?"

"Eh, doğru."

"O zaman şu şeyi kırıp işe yarıyor mu bir bakalım." Omuz silktim. "Ne zararı olacak ki?"

"Bir sürü şey olabilir," dedi Himalaya. "Kılıç olmaz."

Bunlar da amma cahil. İçimi çekip koridora doğru bir göz attım. Magma bize ulaşmıştı ve metal kapının alt kısmını değdiği yerlerden minik dumanlı parlamalarla eritiyor, kapının altından sızarak odayı güçlü ısı dalgalarıyla dolduruyordu. (Bazı Suskun Diyarlılar, magmanın sadece yeraltındayken magma diye isimlendirildiğini, dolayısıyla şu anda etrafımızı saran bu eriyik kaya akıntısına aslında daha doğru bir ifadeyle *lav* denilmesi gerektiğini söyleyebilirler. Ben de karşılık olarak bunun size Kütüphaneciler tarafından öğretildiğini söylerim. Bu kadar.) Resmen bu odada sıkışıp kalmıştık.

Demek buraya kadardı. Smedryleri yarı yolda bırakmıştım ve şimdi de diğerleri için elimden bir şey gelmiyordu. Kütüphaneciler yine kendi aralarında tartışma-

ya başladı. Kendimi zorlayarak gözlerimi magmadan ayırıp duvarı kaplayan ekranlara baktım. Şu lanet antika teknoloji ve...

"Şu ne?" diye sordum ekranı işaret ederek. Ekranlardan birinde, devasa metal bölmeler içinde büyük fanları gösteren çizimler vardı.

"Havalandırma sistemi," dedi Himalaya. "Magmayı bir şekilde soğutmak için havalandırmayı kullanabiliriz diye düşünmüştük ama yaşlı Smedry merkezi kontrolü kilitlemiş. Fanlar ancak bulundukları yerlerden kontrol edilebiliyor şu anda."

"Fan varsa," dedim, "dışarıdan hava girişi için bir yol da olmalı."

"Var," dedi Himalaya. "Ama şaftlar dosdoğru yeryüzüne çıkıyor. Tırmanmamız mümkün değil."

Doğrudur. Ama benim başka bir fikrim vardı. "En yakın şaft nerede?" diye sordum.

"Hemen şu ileride... Hey!"

Son kısmı, ben kontrol panelinin yanından fırlayıp Alcatraz'ı omzuma atarken söyledi. "Beni takip edin!" diye bağırdım kapıya koşarak. Kapının altında biriken magmanın yaydığı ısı muazzamdı. Bu yüzden menteşeleri kılıcımla söküp kapıyı magmanın üzerine devirdim.

Kapı anında ısınmaya ve kenarlarından erimeye başladı. Keskin duman ciğerlerimi yakıyordu. Bir ayağımı kapının ortasına koydum, tüneldeki en yakın mag-

ma deliğinin ötesine, zeminin hâlâ kuru olduğu yere atladım. Alnımdan terler damlıyordu ve sıçradığımda havayı yararken saç uçlarımın yalazlandığını hissettim ama tünelin güvenli bölümüne ulaşmayı başardım. Ana mağaraya giden yol şimdi eriyik kayadan kırmızı bir halı gibi parlıyordu.

Diğerleri kapı ağzında çekinerek dikiliyordu.

"Ya tamamen erimeden şu köprüden geçersiniz," diye seslendim onlara, "ya da magmanın sizi içeride eritmesini beklersiniz!"

Ben o tarafa doğru yürürken, hızla ısınmakta olan kapıyı teker teker geçip bana katıldılar. Magmayı aşmak için sıçradıklarında diğer taraftan elimi uzatarak onları yakaladım. Neyse ki herkes kazasız belasız geçmeyi başardı, sadece şu iri Kütüphaneci'nin ayakkabısının tabanları ve atlarken pantolonunun paçaları eridi. Kızgın eriyikten uzaklaşmak için hemen yola koyulduk.

Kaz yanımda koşuyor, arada sırada dönüp arkaya bakıyordu. "Şu şey fazla hızlı hareket etmiyor en azından."

"Hı hı," dedim. Ne kadar yorulduğumu belli etmemeye çalışıyordum. Ensemdeki Kristal taşı bile beni sonsuza dek ayakta tutamazdı.

"Elbette," dedi Kaz, "bizi öldürecek olan magmanın kendisi değil zaten. Duman ve ısı. Eriyik bizi yakmadan çok önce bunlar bizi yere sermiş olacak."

Ne eğlenceli bir sohbet. Bu sözler üzerine, deli gibi terlediğimi ve tünelin korkunç ısındığını düşünmeden edemedim. Neyse ki koridorda ilerledikçe hava bir nebze serinlemeye, esinti güçlenmeye başladı. Fanlara yaklaşıyorduk. Nitekim nihayet tünelin sonunda devasa bir çukura ulaştık. Çukurun üzerine yerleştirilmiş derme çatma bir köprü, fanların güçlü rüzgârında sallanıyordu.

Bir grup Kütüphaneci köprüyü daha yeni geçmişti. İçlerinden biri bizi fark etti ve diğerlerine işaret etti. Bir başkası kocaman bir balta çıkardı. (P231, 2001 yapımı gibi duruyor, opsiyonel sivri uç ve suni köpekbalığı derisinden sap. Kötü bir silah değil ama ben daha ziyade P241'ciyim.) Baltalı Kütüphaneci kadın köprüyü kesti ve manyak bir kahkaha atarak, diğer taraftaki tünelde çoktan koşarak uzaklaşmakta olan Kütüphanecilere katıldı.

"Canavar bunlar!" diye bağırdı Folsom. "İşte şimdi kapana kısıldık!"

Bununla pek ilgilenmedim. Çukurun kenarından kafamı uzatıp aşağıdaki dev fanlara baktım. Dipte yeterli ışık yoktu, detayları göremiyordum.

"Belki şu rüzgâr magmayı biraz yavaşlatır," dedi Himalaya ümitle, asi Kütüphaneci yoldaşlarına bakarak.

Bundan pek emin değildim. Fanların bu kadar zaman çalışmasına bile şaşırmıştım açıkçası. Yücehane'nin güç ünitesi bir noktada ısıya yenik düşecekti ve fanlar duracaktı.

Annem meraklı gözlerle beni izliyordu. Derin bir nefes aldım. "Al," dedim Alcatraz'ı uzatarak. "Yükümü tut biraz."

Ardından çukurun kenarından kendimi aşağı bıraktım.

Düşerken kılıcımı çekip önümde tuttum ve doğru nişan aldığıma dualar ederek fanlardan birinin kanatlarının arasına doğrulttum. Önce kılıcım çarptı; metalik bir ses ve ani bir *sarsıntıyla* ödüllendirildim. Her şey nihayet sallanmayı kestiğinde, ayaklarımı fanlardan birinin çerçevesine dayamış, kılıcımın kabzasına asılıyordum. Altımda fanın devasa kanatları iniltiler çıkararak dönmeye çabalıyordu. Ama kılıcım, fanın bir kanadı ile onun hemen altından ve üstünden geçen çelik destek kirişleri arasına sıkışmıştı.

Mükemmel. Rahat bir nefes aldım. Planımın ilk aşaması –lime lime olmama hedefi– başarıyla tamamlanmış görünüyordu. Şimdilik. Fan motoru kanatları zorlamaya devam ediyordu. Kılıcım bayağı sağlam olsa da şansımı zorlamamaya karar verdim. Kılıcın kabzasını bırakıp fanın kenarındaki çerçeveden çukurun duvarına doğru yürüdüm. Her an kılıcın yerinden kayarak kanatların dönmeye başlayabileceğinin farkındaydım. Eğer rüzgâr dengemi bozarsa Bastille *smoothie*'ye dönüşmem an meselesiydi.

"Bastille?" diye seslendi Kaz yukarıdan. "Magma

tarafından eritilmenin tam olarak *asil* bir ölüm olmadığını biliyorum ama ölüme atlamak sence de biraz aşırıya kaçmadı mı?"

"Ölüme atlamadım," diye homurdandım. Duvardaki kapağı çekip açtım ve fanların kontrol düğmeleri işte karşımdaydı.

Bu kısım biraz çetrefilli olacaktı ama neyse ki burası bir kütüphane olduğundan tüm düğmeler özenle etiketlenmişti. Birkaç şalteri indirdim, ardından kiriş boyunca geri koştum ve tüm fanların gücü kesilmişken kılıcımı aldım. Sonra yeniden harekete geçtim. Bir çığlık atarak duvara doğru atıldım ve fanlar yeniden çalışmaya başladığında kılıcımı duvara saplayıp bacaklarım boşlukta sallanırken öylece havada asılı kaldım.

Fakat bu kez kanatlar ters yönde dönüyordu.

"Hazır olun!" diye seslendim yukarıdakilere. "Fanların fazla hızlı dönmesini engelleyen güvenlik şalterini indirdim!"

Altımda fan giderek daha hızlı dönüyor, ayağımın dibinde fanın kanatları hızlandıkça bulanıklaşıyordu.

"Bunu niye yaptın?" diye seslendi Kaz, aşağıya.

"Çünkü," diye bağırdım, fanların sesini ve yarattıkları rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak, "tüm bu hava bir yere gitmek zorunda!"

Rüzgâr beni yukarı itmeye başladı.

İşte başlıyoruz...

Üçe kadar saydım, ardından kılıcımı duvardan çekip kollarımı iki yana açtım. Altımda deli gibi dönen fan türbülans yaratıyordu ve hava büyük bir güçle üzerimdeki zırha çarpıyordu. Düşmedim. Kısa bir süre olduğum yerde kaldıktan sonra yükselmeye başladım.

Başta yavaşça yükseliyordum. Derken hızlandım. Çukurun kenarında bekleşen bizim grubun yanından geçerken artık bayağı hızlanmıştım. Tavandaki geniş şafta doğru yükselirken onları bir an göz ucumla görebildim. Magma neredeyse diplerine kadar gelmişti.

"Bastille'i takip edin!" diye bağırdığını duydum annemin.

Şaftın karanlığında, rüzgâr beni yukarı itmeye devam ederken, ne kadar yükseldiğimi neredeyse unutmuştum. Etrafımda uğuldayan rüzgâr yüzünden burada nefes almak inanılmaz zordu. Yol boyunca, fanların aşırı ısınıp duracağından ve hepimizin ölüme yuvarlanacağından endişe ettim.

O sırada tepemde bir ışık belirdi. Işığa doğru giderken içim zafer hissiyle doldu. Yapmıştım! Özgürdük! Ve...

Ve... orada bir demir ızgara mı vardı? Ben saatte 150 kilometre hızla giderken?

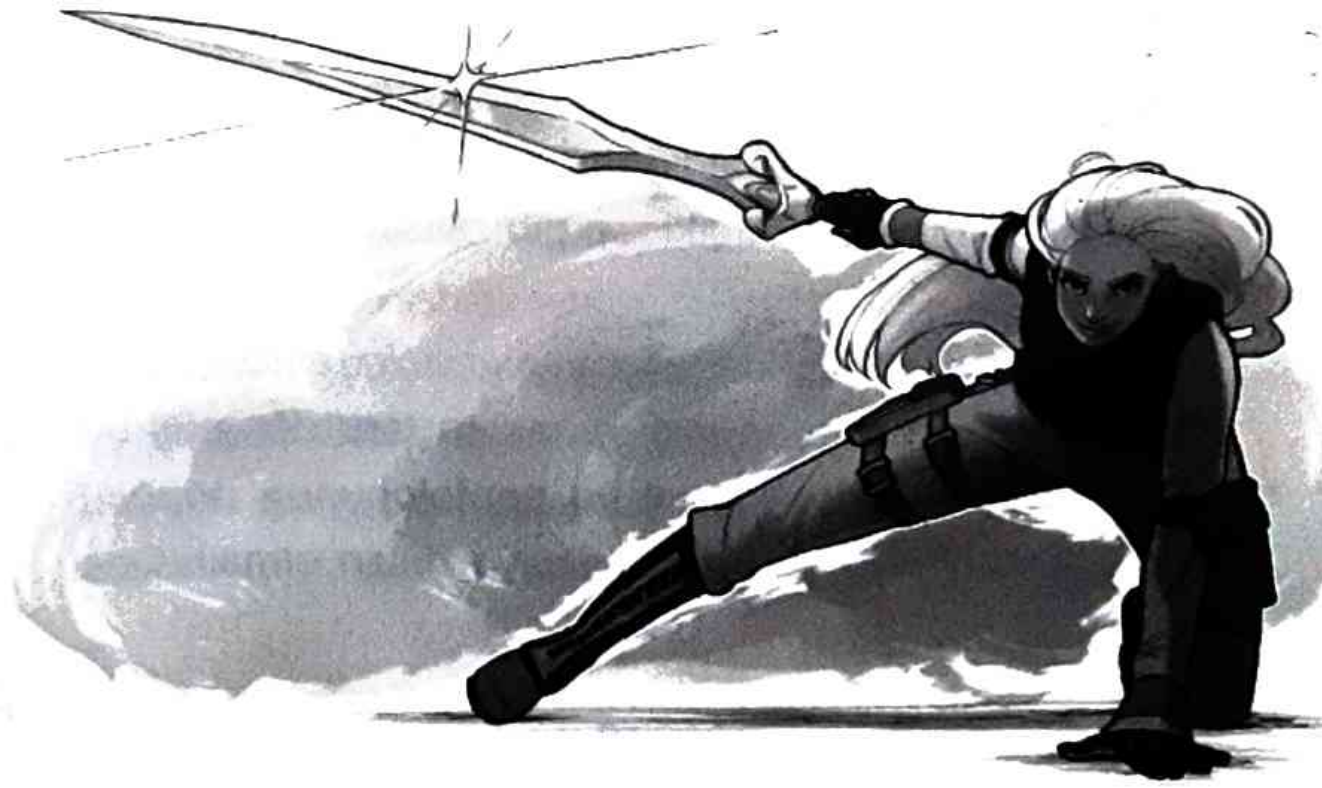
Sevgili arkadaşımız Alcatraz olsa şöyle derdi: *Ooo, ızgara-gargara.*

Izgaraya çarpmadan hemen önce can havliyle kılıcımı savurup bir taraftaki menteşeleri parçaladım ve kapağın bir yanı kurtuldu.

Rüzgâr önümde kapağı geriye savurdu, böylece gün ışığına uçtum. Burası küçük, yemyeşil bir parktı. Çukurun yanında duran papyonlu ve trençkotlu bir adam büyük bir şaşkınlıkla benim havaya yükseldiğimi ve bakımlı çimlerin üzerinde bir yay çizerek küt diye küçük bir çamur birikintisine düşmemi izledi.

Bir saniye. Alcatraz bu kitaplarda kendini daha iyi göstermek için daima detayları değiştirirdi, değil mi?

Bu durumda, zarif bir yay çizerek, Alcatraz'ın bana zorla izlettiği aksiyon filmlerindeki vampir hatunlar gibi yere indim diyelim. Gümüşi saçlarım ahenkle dans ederken tek dizimin üzerinde, bir avucum yerde durdum, ufka doğru uzattığım kılıcımın güneşte ışıl ışıl parlayan yüzeyi, kararlı ifademle ateş saçan gözlerimi yansıtıyordu. İşte böyle oldu.

"Kütüphanecilerin gözcüsü müsün?" diye sordum trençkotlu adama.

"Ee, evet." dedi. "Sen nasıl...?"

Bir yumrukla onu yere serdim. (Kütüphaneciler yumrukları karşılamayı hiç bilmiyor. Kristal Cantaşının verdiği süper güçten mahrumlar. Ahmaklar.)

Annem de havalandırma deliğinden dışarı fırlayıp çamura kapaklandı. Benden farklı bir şekilde. Benden *tamamen* farklı bir şekilde.

Onu hâlâ uyuyan Alcatraz takip etti. Hakkımı teslim etmem lazım, onu tutmayı düşündüm ama sonra çamurun gayet yumuşak olduğuna karar verdim. Gerçi nasıl olduğunu bildiğimden değil. Ve kesinlikle onu tutmaya karar verip sonra ıskalamadım ve kesinlikle ayağımın dibinde yere düştüğünde sıçrattığı çamurlara bulanmadım.

Ardından Smedryler ve eski Kütüphaneciler geldi. Son kişi de geldiğinde hızlıca bir sayım yaptık.

"Herkes burada," dedi Himalaya yamaca sırtüstü uzanırken. "Hayatta kaldığımıza hâlâ inanamıyorum."

"Kendimi yakantoptaki top gibi hissediyorum," diye inledi Kaz.

(Özgür Krallıklar'da yaşayanlar için açıklayayım: Kaz havadan çamura iniş yaparken ters dönmüş bir kökün üzerine denk geldi ve pantolonunun poposu yırtıldı. Yani poposu acıyor, yakıyor falan olmalı. Ona

atıfta bulunuyor.)

"Şaşırtıcı bir şekilde etkin bir plandı," dedi annem. Ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Üstünde hâlâ Camdokuma gece elbisesi vardı ve kılıcını sırtına asmıştı. "Öte yandan bizi bu plan konusunda önceden bilgilendirmemek çok sorumsuzcaydı. Özgür Krallıklar'a döndüğümüzde, Şövalye Bastille, belki seni Smedry ailesinden uzak bir göreve tayin ederiz ki senin üzerindeki olumsuz etkilerini... bertaraf etmeye vaktin olabilsin."

Her zamanki resmi haline geri dönmüştü. Artık güvende olduğumuza göre muhtemelen başka iltifat duymayacaktım.

"Neredeyiz?" diye sordu Folsom, karısının yanına otururken.

Kütüphaneciler bunu konuşmaya başladı. Ben de bu arada çimlerle kaplı tepeyi tırmanıp konumumuzu anlamaya çalıştım. Buraları pek iyi bilmiyordum ama nehrin diğer yakasının Washington, DC olduğuna emin sayılırdım.

Kent yanmıyordu. Duman yoktu. Yıkılmış binalar yoktu. Hiçbir saldırı izi yoktu.

"Camdan perde koymuşlar," dedi Kaz yanıma gelip. "Kenttekilerin bir saldırı durumunda ne olup bittiğini fark etmemeleri için. Gördüğün şey sadece bir illüzyon."

"Yani kimsenin şehirden ayrılmaması için ellerinden geleni yapmışlar," dedim. Zavallı insanlar, hakkında hiçbir şey bilmedikleri, hiçbir anlam veremeyecekleri iki kuvvet arasında, bir savaş meydanında kapana kısılmışlardı.

Kaz başını salladı, ardından çamurlara bulanmış yorgun ekibimize bir göz attı.

Kalbim sıkıştı.

Şehirdekilerin hafızaları silinmişti en azından. Böylece alıştıkları rahat ve sıradan hayatlarına geri dönmüşlerdi.

Bizim böyle bir lüksümüz yoktu. Attica ve Leavenworth ölmüştü. Annemle ben onları koruma görevimizde başarısız olmuştuk.

Yücehane'den kaçmıştık ama bakalım bizi ne bekliyordu?

"Kaz?" dedim alçak sesle, "ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, Bastille. Ben..." Minik adam derin bir nefes aldı, ardından sırtını dikleştirdi. "Kâtip'e engel olacağız. Yapacağımız şey bu."

"Ne yapmasına engel olacağız?" diye sordum. "Planı ne ki? Abini neden öldürdü? Yücehane'yi niye kaderine terk etti? *Neler oluyor?*"

Kaz, kafasını iki yana salladı ve yanımıza gelmek için tepeyi tırmanan anneme doğru baktı. Annem de kafasını iki yana salladı.

"Incarna'nın gücünü kullanıyor," diye fısıldadı bir ses aşağıdan. "Ailemi kullanarak gücü ele geçirdi ve bu güçle korkunç şeyler yapmayı planlıyor."

Annem, Kaz ve ben aynı anda başımızı çevirdik ve hâlâ havalandırma deliğinin yanındaki çamur birikintisinde yatan kişiye baktık.

Alcatraz uyanmıştı.

Bölüm

4

Hatırlıyor musunuz bilmem, Alcatraz'la ilk tanışmamızda ona bayağı kötü davranmıştım. Yani şimdi de ona kötü davranıyorum ama sevdiğimden. Ona çantamla ilk defa vurduğumda daha onu tanımıyordum bile. Şimdi düşününce, çantamı kırmadığı için şanslıymışım.

Ah, bir saniye. Kırdı. Yüz yirmi iki sayfa sonra.

Söylemeye çalıştığım, onunla tanıştığım gün Alcatraz'ı tersleyip durdum. Hatta kabalaştım bile. Tamam, evet, dünyanın en şeker insanı değilim ama ona kaba davranmak için o gün ekstra gayret gösterdim. Neden?

Cevap çok basit. Alcatraz *olmak* istiyordum.

Tüm hayatım boyunca Optikçi olmak istemiştim. Optikçiler bana sorarsanız müthişti. Ve evet, annemin

geliştirilmiş Yetenekleri ve devasa kristal kılıcıyla süper güçlü, süper hızlı bir Kristalya Şövalyesi olduğunun farkındayım. Ben de öyleyim. Kristalyalı olmayı seviyorum.

Fakat bu benim ilk tercihim değildi. Mercekler hakkında bilinebilecek ne varsa hepsini yaladım yuttum ama bir işe yaramadı.

Optikçi sihri genetiktir. Bununla doğmanız gerekir. Ne yaparsam yapayım asla Optikçi olamayacaktım. Alcatraz ise... Gördüğüm en güçlü Optikçiler'den biriydi ve altı ay öncesine kadar ne olduğunun farkında bile değildi.

Siz Suskun Diyarlı okurlar hikâyenin sonunda benim nihayet bir Optikçi olmamı bekliyorsunuz muhtemelen. Sonuçta bu benim hayattaki en büyük arzum ve siz genelde insanların ne kadar imkânsız olursa olsun en uçuk hayallerine bile ulaştığı hikâyelere alışıksınız.

Size açıkça söylüyorum: Ben, gelecekteki Bastille, bir Optikçi değilim. Sizin edebî hikâyelerinizin aksine gerçek hayatın akışını keyfinize göre değiştiremezsiniz.

Alcatraz'ın son kitapta açıkça gösterdiği üzere, biz sırf sonu beğenmedik diye oturup başka bir son yazmıyoruz.

Koşarak tepeden inip Alcatraz'a sarıldım. Şunu da belirteyim, düşünüyor olabileceğinizin aksine sarılmakta iyiyimdir. Sarılmak sonuçta bir tür kanca hare-

keti gibi bir şey. Tek fark, bunda birini öldürmeye çalışmıyorsunuz.

Onu kucakladığımda Alcatraz'ın biraz canı yandıysa da bir şey demedi. Geri çekildiğimde gözlerinde kederli bir ifade vardı.

Arkamızda Kaz, Himalaya'dan ve ekibinden etrafı kolaçan etmelerini ve güvende olduğumuzdan emin olmalarını istedi. Ardından yanımıza geldi.

"Az önce ne diyordun, Al?" diye sordu Kaz. "Kâtip hakkında? *Gerçekten* geri mi döndü?"

Alcatraz başıyla onayladı. Bitik görünüyordu. "Yıllardır bizimleymiş. Kuzen Dif gibi yapıyormuş. Gerçek Dif'i öldürüp yerine geçmiş. Yücehane baskınına onu da yanımızda götürdük. Ona güvendik."

"Bu imkânsız!" dedi Kaz.

Ama tabii sizin de çoktan bildiğiniz üzere imkânsız değildi. "Dif'i hatırlıyorum," dedim. "Gerçi onunla sadece bir iki kez karşılaştım."

"Bizi aptal yerine koydu," dedi Alcatraz. "Unutma ve diğer insanlara unutturma Yeteneği varmış gibi davrandı. Mükemmel bir Yetenek seçimiydi, böylece açıklayamadığı her şeyi unutmuş gibi yapabildi ve kimse de onu sorgulamadı."

"Aramıza sızma planına senelerini harcamış olmalı," dedi Kaz. Sesi bayağı etkilenmiş gibiydi. O kadar ki içimden onu yumruklamak geldi. O kırılasıca Kütüphaneci,

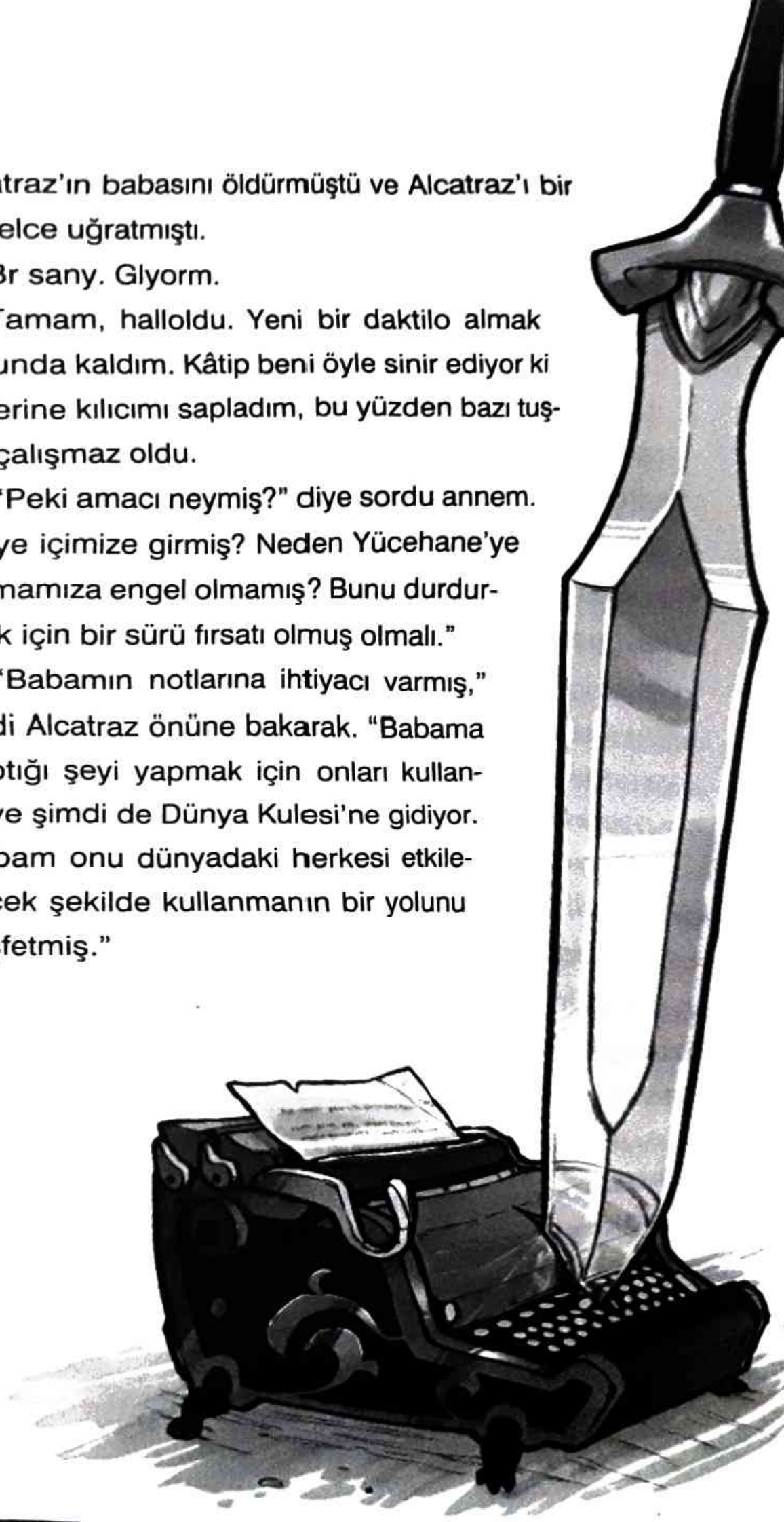
Alcatraz'ın babasını öldürmüştü ve Alcatraz'ı bir tür felce uğratmıştı.

Br sany. Glyorm.

Tamam, halloldu. Yeni bir daktilo almak zorunda kaldım. Kâtip beni öyle sinir ediyor ki diğerine kılıcımı sapladım, bu yüzden bazı tuşlar çalışmaz oldu.

"Peki amacı neymiş?" diye sordu annem. "Niye içimize girmiş? Neden Yücehane'ye sızmamıza engel olmamış? Bunu durdurmak için bir sürü fırsatı olmuş olmalı."

"Babamın notlarına ihtiyacı varmış," dedi Alcatraz önüne bakarak. "Babama yaptığı şeyi yapmak için onları kullandı ve şimdi de Dünya Kulesi'ne gidiyor. Babam onu dünyadaki herkesi etkileyecek şekilde kullanmanın bir yolunu keşfetmiş."

Dünya Kulesi, siz Suskun Diyarlıların Pasifik Okyanusu olarak bildiği şeyin ortasında yükselen devasa bir camdan sütun ve bu sütun bir şekilde dünyadaki tüm insanlarla bağlantılı. Tüm insanlara aynı anda zarar vermek istiyorsanız, bunu yapacağınız yer orası.

Alcatraz yüzünde kasvetli bir ifadeyle gökyüzüne baktı. "Hep benim yüzümden," dedi. "Babamı bulmak için Kâtip'in bana ihtiyacı vardı. Bu benim suçum. Hepsi benim suçum."

Onu papyonundan yakalayıp çektim ve oturur pozisyona getirdim. "Hayır," dedim sertçe. "Bir daha kapıp koyvermek yok." Ayrıca bu *benim* hatamdı. Bir önceki kitap boyunca kırılasıca bir komada kalmanın iyi fikir olduğuna karar veren bendim sonuçta.

(Kendime fazla yüklendiğimi düşünüyor olabilirsiniz. Ben de kılıcımla sizi deşmek istediğimi düşünüyor olabilirim.)

"*Babam*, Bastille..." diye fısıldadı Alcatraz. "İkimizden birinin işlerini göreceğini, onlar için fark etmediğini söylediler. Ben korkaklık ettim. Onu seçmelerini *söyledim*."

O sunakta Attica yerine Alcatraz'ın yatıyor olabileceğini düşünmek...

Hımm, çok yakında yeni bir daktiloya ihtiyacım olabileceğini söylemekle yetineyim.

"Onun yerinde olmayı isteyemezsin," dedim. Hâlâ

papyonunu bırakmamıştım. "Bu neye yarardı ki?"

"Burada benim yerime yanınızda o olurdu," diye fısıldadı Alcatraz. "Kâtip'i nasıl durduracağınızı o bilirdi. Ben hiçbir işinize yaramam."

"Saçmalama," dedim. "Sen *sensin.*"

"Artık Yeteneğim yok, Bastille. Ben bir hiçim." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Büyükbabamı vurdular, babamı öldürdüler. Onlar kazandı. Ben yenildim."

Papyonuna asılıp çözdü. Bağ aşağı kayarken elimde fiyonkla kalakaldım ve Alcatraz gözlerini yumup kendini sırtüstü çimenlere bıraktı. Sonrasında onu dürttüysem de başka bir şey söylemedi. Hatta bacağını gıdıkladığımda bile bir şey demedi. Ya da burnunu sıktığımda, kulağına bir ot sokuşturduğumda, alnına bir karınca koyduğumda, serçe parmağını çimdiklediğimde, gözkapaklarına çamur bulaştırdığımda ve ayağının altını tekmelediğimde.

"Bastille," dedi Kaz. "Bunların işe yaradığını sanmıyorum."

Bu muhtemelen doğruydu. Ama beni birilerinin karnını deşmekten alıkoyuyordu ki bu herkes için işe yarıyor demekti.

Kaz, Penguenatör'den aldığı evrak çantasını uzattı. "Alcatraz'ın yardımı olmadan pek bir işe yaramaz ama bu da bir şey."

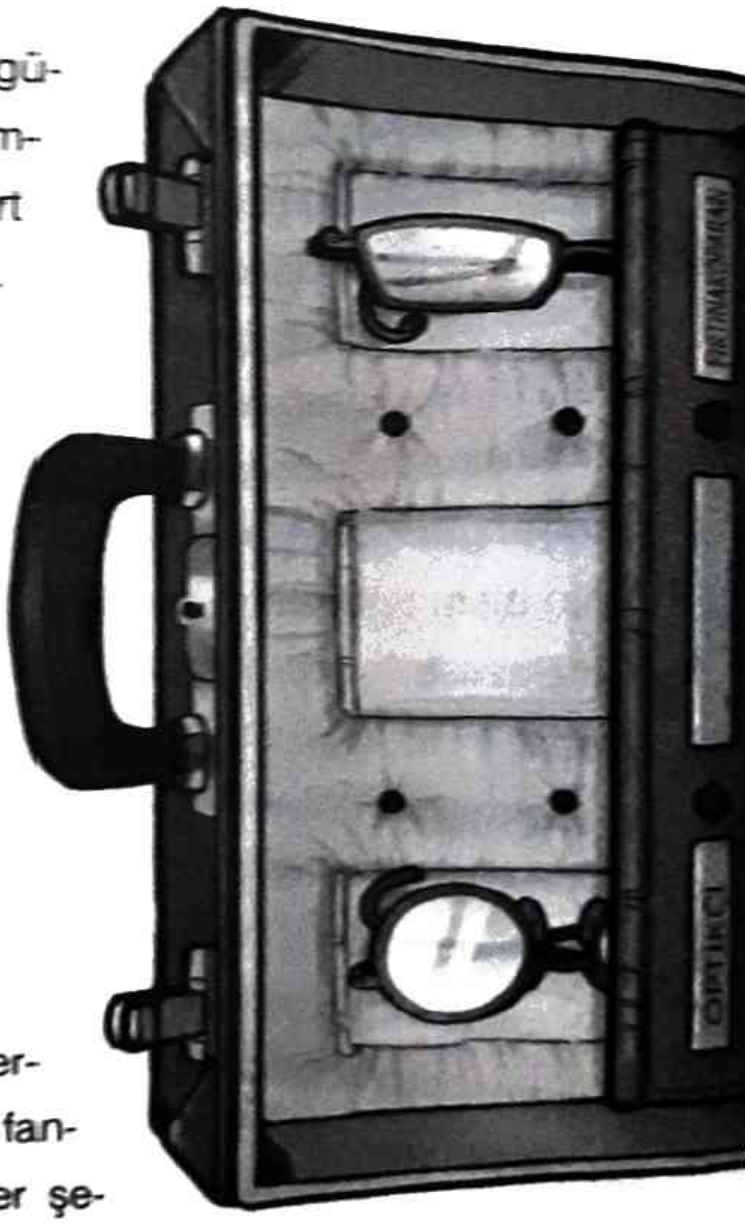
Gözlerimi kısarak çantaya baktım. "Nedir bu?"

"Babamın yedek Mercek çantası. O veya Alcatraz kendininkileri içeride kaybederlerse diye bırakmıştı. Bazıları babamın yanındaki Merceklerin kopyası. Öbürleri... Bilmiyorum."

Çantayı alıp Alcatraz'ın yanına diz çöktüm. Bu kez bilincini kaybetmediğinden emin sayılırdım. Şu yeni Mercekler belki gözlerini açıp bizimle konuşmasını sağlardı.

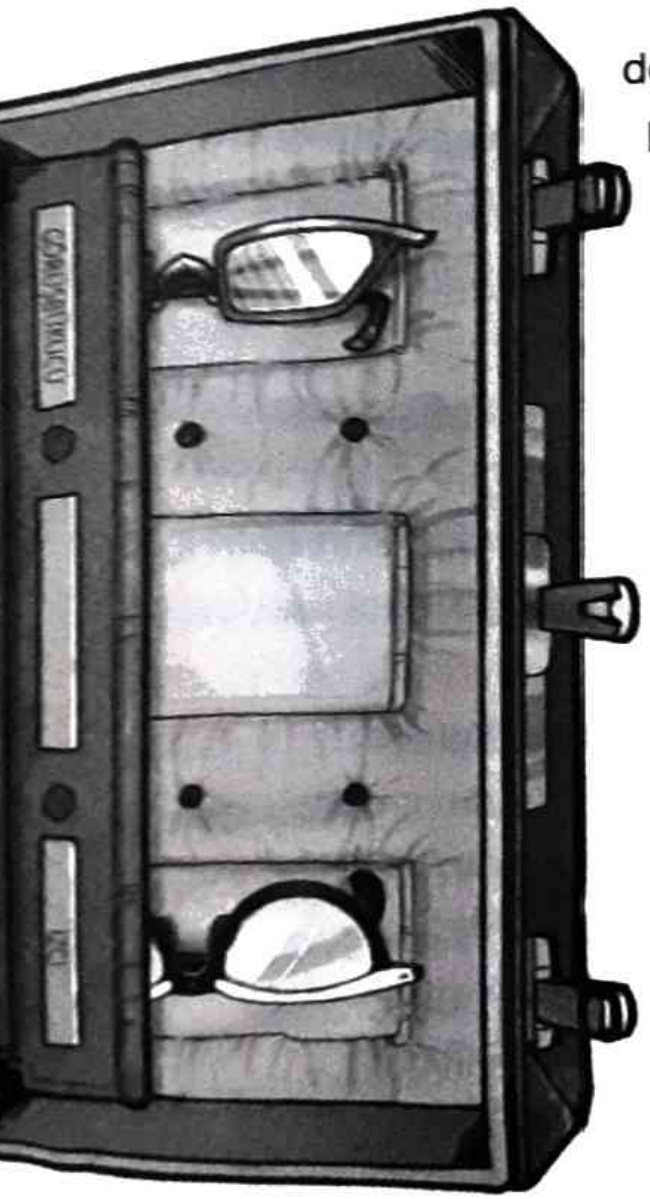
Çantanın içinde, güvenlik için yapılmış Camdokuma ceplerde dört farklı Mercek seti vardı. Gözlükleri çerçevelerinin ucundan tutarak çantadan çıkarıp inceledim.

İlki bir Fırtınakoparan Mercek'ti; bunlar Optikçi'nin yüzünden dışarı doğru hava üfleyen saldırgan Merceklerdi. Alcatraz bir keresinde İskenderiye Kütüphanesi'nde bu mercekleri, benim bugün fanları kullandığıma benzer şe-

kilde, bizi bir çukurdan çıkarmakta kullanmıştı. İkincisi İzci Mercekleri'ydi. Optikçi bunları kullanarak birinin ne yöne gittiğini belirleyebilirdi. Takip ettiği kişiyi ne kadar tanıyorsa, izler o kadar kalıcı olurdu.

Üçüncü Merceklerin açık mavi çerçeveleri vardı ve kendi rengi de mavimsiydi. Bunları daha önce görmemiştim, yani ender bir şey olmalıydı.

"Bu Mercekleri bir takıp denemek ve ne işe yaradıklarını görmek ister misin?" diye sordum Alcatraz'a.

Alcatraz cevap vermedi.

Bir iç geçirip diğer sete geçtim: Optikçi Mercekleri. Bunlar en yaygın Merceklerdi ve sadece auraları görmeye, Optikçi aktivitelerini fark etmeye yarardı. İşe yarar Merceklerdi ama kuleye gitmemiz ve Kâtip'i durdurmamız konusunda bir yardımları olmazdı.

Sahi Kâtip ne yapacaktı?

"Alcatraz," dedim onu hafifçe dürterek. "Kâtip, Dünya Kulesi'nde ne yapacak? Tüm insanları etkileyen bir şey yapacak ama... ne?"

Önce cevap vermeyecek sandım.

"Incarna'nın gücü," diye mırıldandı Alcatraz. "Onları yok eden güç. Incarnalılar kendilerini büyüyle, saf enerjiyle doldurdu ve bu onları dünyadan sildi. Sadece Birinci Alcatraz'ın soyu hayatta kaldı çünkü Birinci Alcatraz enerjiyi kırmanın, enerjiyi emmesi için Smedrylere çeşitli Yetenekler vermenin bir yolunu buldu. Ama Kâtip bu güce erişti, gücü babamdan alıp Merceklere yerleştirdi. Şimdi bu gücü Özgür Krallıklar'daki herkese dağıtmak için Dünya Kulesi'ne gidiyor."

"Onlara Yetenekleri vermek için mi?" dedim. "Tıpkı babanın istediği gibi."

"Hayır," dedi Alcatraz. "Bizi tıpkı Incarna halkı gibi saf güçle yakıp yok etmek için. Özgür Krallıklar'da yaşayan herkesi öldürecek."

Bunu duyunca paniğe kapıldığımı düşünebilirsiniz. Mokia'yı ve Özgür Krallıklar'ın geri kalanını ele geçirme planında başarısızlığa uğrayan Kâtip'in Dünya Kulesi'ni kullanarak bizi içimize yolladığı güçle fethetmesi fikrinin içimi korkuyla doldurduğunu zannedebilirsiniz.

Ben Bastille'im. Ben korkmam.

Bunun yerine sinirlenirim.

Hayır, öfkelenirim.

Hayır, *canlanırım*.

"Ve sen Yetenekleri bozdun," dedim. "Bu yüzden artık gücü emmiyorlar, o yüzden artık Smedryler de güvende değil."

Alcatraz hüzünle başını salladı, sonra yan döndü.

Ne yapacağımı bilemedim. Alcatraz'a kılıç zoruyla Mercekleri denetip elimizdeki silahlar hakkında bir fikir edinmemizi sağlayabilirdim ama o böylesine vazgeçmişken bunun bir faydası olacağından şüpheliydim. Onu gerçekten deşesim de yoktu. Hayatını tehdit edecek bir şekilde deşesim yoktu en azından.

Sizi temin ederim ki bunun tek sebebi elimizde kalan tek Optikçi olmasıydı ve kılıcımı ona saplarsam Merceklerin hiçbir işe yaramayacağı gerçeğiydi. Bir de tabii bir Smedry olduğundan onu korumaya yemin etmiş olmamdı. Bir de belki ondan biraz hoşlandığım içindi. Arkadaş olarak. Hayatımın bu noktasında henüz Alcatraz'ı çekici bulmadığımı size hatırlatırım, dolayısıyla gülümsemesini ne kadar özlediğimi düşündüğüm yoktu. Gülümsemesinin insanlara kendilerini Incarna enerjisiyle infilak edecek gibi hissettirdiğini de düşünmüyordum kesinlikle.

Bunu düşünüyor olamazdım çünkü o sırada Incarna gücüyle dolmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor-

dum. Bu gücün sizi aslında infilak ettirmeyeceğini henüz bilmiyordum.

Sizi buharlaştırıyordu. İşte. Bu kitabın sonunda ne olacağını biliyorsunuz artık.

Efendim? Buharlaşacağıma inanmıyor musunuz? Buharlaşmış olsan bu kitabı nasıl yazıyor olabilirsin ki diye mi soruyorsunuz?

Basit. Çok yoğun bir buhara dönüştüm ve böylece tuşlara basınç uygulayabiliyorum. Bu... yazmayı... çok... yavaşlatıyor.

Benden şüphe edebilirsiniz ama Alcatraz son kitabın sonunu söylediğinde ona da inanmamıştınız. Ve bu konuda yanıldınız, değil mi? Eğer bunun olmayacağından o kadar eminseniz son sayfaya gidin ve bakın bakalım doğru muymuş.

Hadi, bekliyorum.

Size söylemiştim.

Neyse, Alcatraz'ın gülümsemesi hakkında düşüncelere dalıp gitmediğim zamanlarda onu bu kayıtsızlık halinden nasıl çekip çıkarırım diye kafa yoruyordum. Aç bir yavru kedi sürüsü işe yarayabilirdi. Hayır, ben bile o kadar zalim değilim.

İç geçirdim. İçime Incarna gücü doluyormuş gibi *hissetmiyordum*. Yani ya Kâtip henüz Dünya Kulesi'ne ulaşmamıştı veya Merceklerle yaptığı şey her neyse öyle çok hızlı yapılamıyordu.

Ama bir saniye... Madem Smedryler baştan beri Incarna gücüyle doluydu ve bu gücü emmek için Yetenekleri kullanıyorlardı...

"Alcatraz," dedim, "eğer Yetenekler kaybolduysa, o zaman senin ve diğer aile üyelerinin şu ana dek o enerjiyle dolması gerekmez miydi? Biblioden bir şey yapmasa bile? Eğer gücü Yetenekler emiyorsa... Güç nereye gidiyor?"

Alcatraz tek gözünü açıp bana baktı. Ardından gözleri hâlâ elimde duran Optikçi Mercekleri'ne takıldı ve tek parmağıyla çerçevenin kenarından Merceklere dokundu.

Mercekler aktive oldu. Bunun olmaması gerekiyordu. Optikçi Mercekleri'nin aktive olması için gözlükleri takmak gerekir. Aktive olmuş olsalar da olmasalar da ben elbette Mercekler ile bir şey göremezdim ama şu anda Merceklerin güçle titreştiğini görebiliyordum. Mümkün olamayacak kadar çok güçle.

Çerçeve elimde ısınmaya başladı.

Mercekler'i çantaya geri koydum ama ısınmaya devam ettiler, hatta kenarları sıcaktan kırmızıya çalmaya başladı. Erimelerinden korkmaya başlamıştım.

Tüm bu güç Alcatraz'ın *içinden* mi çıkmıştı? Aramızda tek Optikçi oydu ama yaptığı her şey Mercekler'in böyle aşırı ısınmasına sebep olacaksa pek bir işimize yaramazdı.

"Alcatraz," dedim, "bunu durdurabilir misin?"

Alcatraz uzanıp Mercekler'e bir kez daha dokundu. Dokunduğu anda parmağı hafiften cızırdadıysa da parlaklık anında soluklaşmaya ve Mercekler soğumaya başladı.

Alcatraz omuz silkip bana sırtını döndü. Sanki tüm bunlar olağanmış gibi.

Bu sandığımdan da kötüydü. Biblioden'i durdursak bile, Alcatraz haklı mıydı? Gücü bir yere aktaramadıklarından tüm Smedryler aşırı dozda güçten ölecek miydi?

Hem Alcatraz tüm Yetenekler'i bozmayı nasıl becermişti ki?

Soğuyan Mercekler'i kesesine koydum ve çantayı kapattım. Bir Optikçi bunları kullanmaya istekli olmadığı sürece bu dört Mercek seti şu anda işimize yaramazdı. Ayrıca... Hah! "Senden gözlükleri takmanı isteyecektim ama camlar kafanda erisin istemedim. Etraftaki en yakışıklı çocuk olmayabilirsin ama tamamen *suratsız* olmanı da istemeyiz."

Alcatraz hareket etmedi. Gülümsemedi. Kıpırdamadı bile. Ama yanık parmağını ağzına sokmuştu, yani belli etmese de canı bayağı yanmış olmalıydı. Kötü şakalara, kelime oyunlarına tepki vermeyen bir Alcatraz, Alcatraz sayılmazdı. Saçları bir haftadır tarak yüzü görmemiş, smokinli bedbaht bir seyyah gibi bedbaht bedbaht dümdüz karşıya baktı ve bedbaht hissetti. Bahtsız bedbaht.

(Üstelik ben yazar bile değilim. Gördün mü, Alcatraz? O kadar zor değil.)

Belli ki Alcatraz'ın her zamanki cüretkâr ve huysuz haline dönmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Bu arada onsuz idare etmeliydik.

"Yani," dedim, "Dünya Kulesi'ne gitmemiz gerekiyor."

"Peki, bunu nasıl yapmak niyetindesin?" diye sordu annem. "Bu bölge Kütüphaneci kaynıyor."

"Bilmiyorum," dedim. "Çılgınca ve olanaksız görünen olmadık bir şey yapıp bir şekilde oldurarak büyük ihtimalle."

Annem kaşlarını kaldırdı. Bir kitapta biri kaşlarını kaldırdı mı bunun anlamı kuşkucu veya şaşırmış olmalarıdır. Ya da bazen, kitaptaki kişiler yüksek devirde çalışan havalandırma fanlarının rüzgârıyla havada uçmak falan yerine öylece durup birbirleriyle konuşurlarken yazarın onları tarif etmekte zorlanmasıdır.

Bu durumda hangisinin geçerli olduğunu tahmin etmeyi size bırakıyorum.

"Şövalye Bastille," dedi annem, "bizim öncelikli sorumluluğumuz Smedry soyunu korumaktır. Lord Alcatraz soyun birinci derece üyeleri arasında hayatta kalan son kişi, dolayısıyla acilen güvenli bir yer bulup..."

"Sorumluluklarımızı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sözünü kestim. "Hiçbir yer güvenli değil. Eğer

Dünya Kulesi'ne gitmezsek bu hepimiz gibi Alcatraz'ın da sonu olacak."

Annem bana dik dik baktı. (Hey, bu iyi oldu. Bu tarifi daha sık kullanmalıyım.) "Biz koruyucuyuz," dedi. "Biz tehlikenin göbeğine dalmayız. Sen şu genç Smedry ile çok fazla zaman geçirdin. Seni kötü etkiliyor o çocuk."

Ben de anneme dik dik baktım. İçinde bulunduğumuz karmaşayı çözmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyleyen kişiye sivri bir şey saplamak üzere olduğum o an gelmişti ama bu kez karşımdaki annemdi ve etrafta bu kadar Kütüphaneci varken kristal kılıçlarımızla düelloya girişmemizin gizlenmemize hizmet edeceğinden şüpheliydim.

Annem bana dik dik bakmaya devam etti. (Ne? *Öyle* aptı. Konuşurken birbirimize nasıl baktığımızı tarif etmenin on beş farklı yolunu düşünmeyi bir de siz deneyin. Kabak tadı vermeye başladı.) "Bastille," dedi annem, "yanımızda dört Yeteneksiz Smedry var ve içlerinden biri düşünmek, hareket etmek, konuşmak istemeyen bir Optikçi. Bu durumda Biblioden'le tam olarak nasıl mücadele etmemizi öneriyorsun? Dünya Kulesi ile aramızda da koca bir kıta ve koca okyanusun yarısı var. Onu durdurmayı geçtim, oraya ulaşmamızın bile bir yolu yok."

Dudaklarımı kıstım. (Merak etmeyin, aynı anda anneme dik dik bakmaya devam ediyordum.) "*Hiçbir şey* yapmadan bekleyemeyiz."

"Biblioden'in hava gemisi var, Bastille," dedi annem. "Bu konuda ona karşı ne yapmamızı öneriyorsun?"

Bir an sessiz kaldım. Yanımda duran Kaz rahatsızca kıpırdandı. Ulaşımda genelde onun yeteneğinden yararlandığımız içindi muhtemelen.

Hayatımı zehrettikleri için Yetenekler'e kızıp dururdum. İşin aslı, hayalimdeki hayatın şöyle bir şey olduğunu düşünüyordum:

Ah, çok hoş olmaz mıydı?

Yine de o anda Kaz için kendimi kötü hissettim. Gücümün kaynağı olan Akıltaşı ile bağlantım kesildiğinde nasıl olduğunu hatırlıyordum. Hiç eğlenceli değildi.

Grupta sadece annemle benim hâlâ güçlerimiz vardı, dolayısıyla Smedrylerin kurtulması bize bağlıydı. Bu bizim kırılasıca *mesleğimizdi*. Kristal güçlere sahiptim. Yardım etme arzusuna da.

Şu anda bende olmayan şey, bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikirdi. Fikirler bulmak Alcatraz'ın alanıydı. Benim bu alana tek katkım, bulduğu fikirler açıkça işe yarayıncaya dek fikirlerinin ne kadar aptalca olduğu konusunda ona bağırıp çağırmaktı.

Öte yandan şimdi dönüp bakınca, işe yaramış olsa da aslında gayet tehlikeli bir şey yapıp bizi Yücehane'den çıkarmayı başarmıştım. Eğer Alcatraz olanlar yüzünden bize yardım edemeyecek haldeyse buna saygı duyabilirdim. Hem onun hem de Leavenworth'ün yokluğunda...

Annem haklıydı. Alcatraz'ın hakikaten üzerimde kötü bir etkisi vardı. Bu da bir sonraki adım için en iyi şansımızın *ben* olduğu anlamına geliyordu.

Anneme karşılık vermemiştim ve şimdi beni şüpheyle süzüyordu. (Ve evet, kaşlarını kaldırmıştı. Yani gerçekten. Herhangi bir konuşmada siz kaç tane yüz ifadesi kullanıyorsunuz ki?)

"Düşünüyorum," dedim ve der demez bunun benim

ilk hatam olduğunu fark ettim. Bir Smedry asla düşünmezdi. Bir Smedry eğer sevdiği birilerini kaybetmenin acısıyla ve diğerlerini koruyacak beceriden yoksun olduğu hissiyle dolup taşmıyorsa düşünmez, hemen *harekete* geçerdi.

"*Şu* tarafa gidiyoruz," dedim tepenin eteğini işaret ederek. Ve kimseye itiraz etme fırsatı vermeden o tarafa doğru yürümeye başladım.

Bölüm

5

Önceki bölümde size yalan söyledim. Birden fazla yalan söyledim ama şimdilik sadece nasıl yazdığım konusundaki yalanımı itiraf edeceğim. Buharın gaz olduğunu ve içinde bulunduğu kabın şeklini aldığını herkes bilir, yani size tarif ettiğim şekilde yazıyor olmam mümkün olmazdı.

Ne oldu, osuruk şakası mı bekliyordunuz?

Hadi ama. Alcatraz'da olmayan bazı niteliklere sahibim. Kalite mesela. Belli standartlar. İnce zevk. Ve son olarak da edebî yetkinlik. Bakın size göstereyim. Bu yetki belgesini Nalhalla'da cadde üzerindeki bir kitapçıdan aldım. (Kitap yazacaksam edebî yetkinliğe ihtiyacım olacağını düşündüm. Alcatraz bir Smedry olduğu için her zamanki pervasızlığıyla beş kitabın beşini de yetki belgesi olmadan yazdı. Bugün yarın bu yüzden tutuklanmasını bekliyorum.)

Bu şey benim burada canım ne isterse ve nasıl yazmak isterse öyle yazabileceğim anlamına geliyor. Canım isterse yalan da söyleyebilirim. (Sizin aptal olmadığınızı düşündüğümü söylediğim kısmı hatırlıyor musunuz?)

Otlarla kaplı yolda birkaç adım atmıştım ki arkama baktım ve Alcatraz'ın peşimden gelmediğini fark ettim. Onu taşımaya devam edebilirdim ama şimdi bilinci yerine geldiğine göre kendisi de yürüyebilirdi, böylece olur ya gerekli olursa bir şeylere tekme tokat girişerek bizi zor durumlardan kurtarmam daha kolay olurdu. Kendiliğinden gelmediğini görünce geri dönüp Alcatraz'ı kulağından tuttuğum gibi ayağa kaldırdım ve peşimden sürükledim.

Alcatraz uyuşukluğundan biraz olsun sıyrıldı. En

azından elimden kurtulmak için çırpınaca
lağının kıkırdağından tutmaya devam edi
istediğim tarafa doğru kıvırdım.

"AH!" dedi Alcatraz. "AH AH AH
AHHHH!"

"Kapa *çeneni*," dedim. Tepenin eteğin
Durup etrafa göz gezdirdim.

Halka açık küçük bir parkın bir ucund
görünüyordu. İlerideki beton otopark, bir t
etmiş birkaç araba dışında neredeyse boş
rın yanında hayatımda gördüğüm en korku
ruyordu.

İşte orada, kaldırımın yanında, arka kıs
gezici kütüphane vardı.

Siz Suskun Diyarlılar, merkez kütüpha
bir yerde yaşıyorsanız mahallenizi işgal e
zici Kütüphaneci cephaneliklerine aşinasın
temelen. Özgür Krallıklar halkı ise bunlara
sayılmaz: Üstüne yerleştirilmiş kamuflajlı ke
cılarla muhalif avlamak için Suskun Diyarla
lerinde dolaşan dezenformasyon silahlarıyl
vaş arabaları hayal edin.

Alcatraz'ı otoparkın diğer kenarına, Sus
lıların tavuklarını koyduğu (ve kokuya bakılı
mizlemedikleri) yeşil metal konteynerlerin ar
rükledim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Alcatraz nihayet kulağını bıraktığımda. "Beni Van Gogh'a mı çevireceksin?"

"Sesini alçalt," diye tersledim. "Hem Van Go da ne? Bir tür taksi şirketi falan mı? Çünkü, evet, şu an acayip işimize yarardı."

Alcatraz bana deliymişim gibi baktı. Bu konuda bayağı pratiği var. Tanıştığımız günden beri bana böyle bakıyor.

Belli ki annem gezici kütüphaneyi fark edip diğerlerini uyarmıştı çünkü tepeden aşağı gayet tedbirli ve temkinli bir şekilde inip çöp konteynerinin arkasında bize katıldı. Kaz arada korkuyla gezici kütüphaneden tarafa baksa da anca patates cipsi yiyen bir suaygırı kadar sinsice hareket ediyordu.

Smedryler.

Folsom, Himalaya ve Reformcu Kütüphaneciler henüz keşif görevlerinden dönmemişlerdi ve eğer tepenin dibindeki gezici kütüphaneyi henüz keşfetmedilerse bu konudaki yetenekleri pek ikna edici olmayabilirdi. Ya da belki keskin nişancıları *görmüşlerdi* ama bunu bizimle paylaşmadan önce alfabetik sıraya dizmeleri gereken bir liste oluşturuyorlardı.

Hızlıca bir durum değerlendirmesi yaptım. Ani bir dürtüyle tepeden aşağı yürümem bizi Dünya Kulesi'ne götürecek bir araç bulmamla sonuçlanmamıştı (sürp-

riz) ama Alcatraz'ı kulağından sürüklemem onu biraz canlandırmıştı. Böyle bir etki yaratacağını bilsem daha önce yapardım.

"Alcatraz," dedim evrak çantasını kaldırıp, "çok yakınımızda Kütüphanecilerin ağır silahlarla dolu bir saldırı aracı var. Sende de bir tür Saldırı Merceği olursa iyi olurdu. Şu son gözlüğü deneyip ne işe yaradığına bir baksan."

"Gezici kütüphane gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyor," dedi Kaz. Konteynerlerin arasından Kütüphanecilerin olduğu tarafı gözetliyordu. "Bizi fark etmeden gitseler keşke."

Alcatraz bana bezgin gözlerle baktıysa da yere uzanıp tekrar uyumaya kalkışmadı, ben de bunu bir tür onay olarak aldım. Evrak çantasını açtım ve Optikçi Mercekleri'ne, İzci Mercekleri'ne ve Fırtınakoparan Mercekler'e bakıp şu adını bilmediğim mavimsi renktekileri buldum. "Al," dedim Alcatraz'a, "Şunları tak ve ne yaptıklarını söyle."

Alcatraz ikiletmeden Mercekler'e uzandı. Büyük gelişme. Mercekler'i çerçevenin ucundan tutup nazikçe yüzüne yerleştirdi.

Dönüp dosdoğru bana baktı. Keşke bunu yapmasaydı çünkü eğer bu Mercekler korkunç bir şey yapıyorsa, mesela bakılan kişinin güçlerini emiyorsa, Kütüphaneci ajanlarla savaşta bir şövalye eksilecektik.

Sonra başını indirip bir anlığına kendi ayaklarına baktı. Gözlük parlamaya başladıysa da Alcatraz'ın yüzünü hemencecik eritecek gibi görünmüyordu, yani belki içindeki fazla enerji yüzünden Alcatraz yakın gelecekte infilak etmeyebilirdi.

Derken olduğu yerde sıçrayıp gözlükleri çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Çok mu ısındı?"

Gözlükleri betona bıraktı. "Hayır," dedi. "Yani ısınmaya başladı ama... Bu çok tuhaf."

"Nasıl tuhaf?" diye ısrar ettim.

"Sana bakıyordum," dedi Alcatraz. "Sonra birdenbire *kendime* bakıyordum. Sanki ben gözlükle bir şeylere bakmıyormuşum da gözlük dönüp bana bakıyormuş gibi." Ürperdi. "Bu hiç mantıklı gelmiyor."

Ah. "Görüşbükücü Mercekler. Smedrylerde bunlardan olduğunu bilmiyordum. Önce hedefini belirlemek için başka birine bakarsın. Sonra bir cisme bakarsın ve hedefinin onu ne şekilde gördüğünü görürsün."

Alcatraz burnunu buruşturarak bana baktı. Burnunu buruşturduğunda çok şeker oluyor ama bunu söylediğimi ona söylemeyin. "Yani bir şeyi farklı açılardan görmeni sağlıyor. Bu pek işe yarar görünmüyor." dedi.

"Çünkü hayal gücünden yoksunsun," dedim. Gerçi şu koşullarda onunla aynı fikirdeydim sanırım. Bunun bize gezici kütüphane meselesinde bir faydası olmazdı.

Önünde ağır bir silahla (Alaybozan 3000 Patlayıcı Versiyon) gezici kütüphanenin tepesine çömelmiş bir Kütüphaneci olduğunu görebiliyordum. Arabanın içinden kâğıt hışırtıları geldi.

"Ah, hayır," dedim. Gezici kütüphanenin arkasından, baştan başa eski kitap sayfalarından oluşan dev bir yaratık çıktı. En aşağı iki buçuk metrelik boyuyla çok heybetli görünüyordu. Belli belirsiz insan suretindeydi; tabii o insan eğer orasından burasından tuhaf açılarla kâğıt ruloları taşan kalın kollara sahip bir boz ayıyı andırıyorsa. Yaratık bize doğru yürürken bedenindeki her bir kâğıt hışırdadı.

Bu bir Canlandırılmış'tı. Kara Kütüphaneci büyüsüyle hayata getirilmiş cansız bir yaratık. Bunun için eski romantik romanları kullanmayı seviyorlardı. Bu kitaplardaki tutku ve duygusallık böyle bir sürü korkunç canavar doğuruyordu. Bunları öldürmek inanılmaz zordu. Gerçi Alcatraz, birlikte ilk kütüphaneye sızma girişimimizde bunlardan birini Yeteneğini kullanarak öldürmüştü.

Ben o dövüşte kılıcımı kaybetmiştim. Alcatraz'ın hatasıydı diyelim, sonuçta çoğu şey öyle ama aynı şeyi tekrar yaşamaya çok da hevesli değildim. Özellikle de şu anda elimizin altında işe yarar pek az şeyimiz varken.

Annem, yaklaşan Canlandırılmış ile Kaz'ın arasına girmek için dizi dizi konteynerlerin diğer ucuna geçti.

Elinde kılıcıyla savunma pozisyonu aldı. Kaz konteynere sırtını yapıştırmıştı; suratına bakılırsa o anda hayatta her şeyden çok kaybolmak ister gibiydi.

Ben de Alcatraz'ı konteynerin arkasına itip onun önüne geçtim. Kılıcımın bir Canlandırılmış karşısında fazla işe yarayacağına güvenmiyor olabilirdim –Kütüphanecilerin kütüphane bekçisi olarak bunları kullanmayı tercih etmesinin bir sebebi vardı– ama ben Kristalyalı'ydım ve ben ayakta kaldığım sürece bu yaratığın Alcatraz'ı incitmesine izin verecek değildim.

"Bastille," dedi annem, "yaratıkla ben savaşacağım. Sen ve diğerleri kaçacaksınız."

"Kaçıp seni burada yalnız bırakmayacağım," dedim.

"Yapacaksın," dedi annem, "çünkü senin bir şövalye olarak vazifen ne pahasına olursa olsun Smedryleri korumak. Onları keskin nişancıdan koruman için sana ihtiyaçları var."

Benim, Kütüphaneci tetikçiden kaçmamda sıkıntı yoktu. Fakat etrafta arkasına saklanabileceğimiz bir şey görünmüyordu, dolayısıyla Kaz'la Alcatraz koşarken ateş altında kalacaklardı. Kurşunların bir kısmını halledebilirdim ama hepsini savuşturacağımdan emin olamazdık. Normalde Kaz'la Alcatraz bu ilkel silahlardan kendi Yetenekleriyle korunurdu.

Fakat bu kez ayaklı nişan tahtası gibilerdi.

(Nişan tahtası, hedef olmaktan kaçınmak için oynanan bir tür oyun olmalı. Tam detayını bilmiyorum ama gerçek kurşunlardan kaçarken oyun oynamak tam Smedrylere göre olsa da pek etkili bir hayatta kalma yöntemi değil.)

"Bastille?" dedi Alcatraz. "Şu çantada başka hangi mercekler var demiştin?"

Alcatraz'ın tehlikede olduğumuzu fark etmesiyle bir parça teselli bulabilirdim belki –bir gelişme daha– ama bizi öldürecek olan yaratığın kâğıt hışırtılarından ayak seslerini dinlemekle meşguldüm.

Yani elbette korktuğumdan değil. Bu ürkütücü yaratıkla göğüs göğüse vuruşmayı ve saygıdeğer bir savaşta asil bir şekilde ölmeyi istediğim muhakkaktı.

Of, kimi kandırıyorum? Bazen asla alt edemeyeceğinizi bizzat deneyimlerinizden bildiğiniz bir tehditle karşı karşıya kalırsınız. Böyle durumlarda kaçmak ödleklik değildir. Zekicedir. Ve şu anda karşı karşıya olduğumuz savaş, bir Gak'la kelime oyunu yarışına girmekle aynı şekilde bitecekti.

(Ne? Gaklar kelime oyunlarına bayılır. Ve sonunda sizi yerler.)

"Çantada Optikçi Mercekleri vardı, değil mi?" dedi Alcatraz. "Ve İzci Mercekleri..."

"Bir de Görüşbükücü ve Fırtınakoparan Mercekler," dedim. "Hiçbiri bir Canlandırılmış ile savaşmaya

yetecek saldırı gücüne sahip değil. Tabii Canlandırılmış seni öldürürken onun gözlerinden bu muhteşem manzarayı izlemek istiyorsan başka. Ya da saçların rüzgârda uçuşurken ölürsün."

Alcatraz, Görüşbükücü Mercekler'i çantaya yerine koydu ve başka bir gözlüğe uzandı. Bu arada ağır ağır hareket eden, her hareketinde sayfaları düşmanca hışırdayan Canlandırılmış konteynerlerin diğer ucuna ulaşmıştı. Ya burada kalıp canavar tarafından lime lime edilecektik ya da kaçacak ve Kristalyalı olmayanların hayatını Alaybozan tüfeği karşısında riske edecektik.

Canlandırılmış köşeyi döndü ve ilerlemeye devam ederek kâğıt rulolarından kollarını anneme uzattı.

"Bastille," dedi annem, "Smedryleri koru. Gidin, hemen!"

Gezici kütüphanenin tepesindeki Kütüphaneci ateş açtı. Alcatraz'ı konteynere yapıştırdım ama ateşin hedefinde biz yoktuk sanki. Alaybozan park yerinin yan tarafına nişan alıyordu. Şimdi oradan Suskun Diyarlar'ın şu ilkel motorlarından birinin kükreyişini ve fena halde Folsom Smedry'yi andıran bir sesin haykırdığını duyabiliyordum.

Sıranın sonundaki konteyner yerden havalandı. Parçalanmış Camlar adına, *ikinci* bir Canlandırılmış daha mı saldırıyordu? Haykırış devam etti ve konteyner havada uçup doğruca gezici kütüphaneye çarptı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Önünde çatal gibi bir şey olan kocaman bir kamyon konteyneri havaya kaldırmıştı. (Bu kamyon, konteynerleri kaldırmak için *tasarlanmış* gibi görünüyordu. Anlaşılan Suskun Diyarlar'daki tavuklar kendi ulaşımlarını sağlamak için bayağı sağlam bir altyapıya sahipti. Aferin onlara.) Kamyonu Himalaya kullanıyordu, yolcu koltuğunda Folsom vardı ve Reformcu Kütüphaneciler de kamyonun arkasından sarkıyorlardı.

"Dikkat!" diye bağırdı Folsom. Alcatraz'ı yakaladığım gibi kenara fırlattım. Himalaya kamyonu Canlandırılmış'ın üzerine sürerken Kaz ancak son anda kendini yana atabildi. Annem de son anda konteynerin üzerine sıçradı ve gezici kütüphanenin üzerindeki nişancının kurşunlarını savuşturmaya başladı.

"Bastille!" diye bağırdı annem. "Alcatraz'ı güvenli bir yere götür!"

Alcatraz hâlâ mercek keseleriyle uğraşıyordu. Şu anda Alcatraz'ı korumanın en iyi yolu, Kütüphaneci'nin ateş etmesini engellemekti. Gezici kütüphanenin şoförü biraz öne geldi, sonra geri geri gidip tankere çarptı. (Bu savaş tankı herhalde tanker dediğiniz şey olsa gerek. Adı başka ne olabilir ki? Çöp kamyonu olacak hali yok.)

Havaya sıçradım ve hareket halindeki gezici kütüphanenin tepesine, Kütüphaneci nişancının yanına inip Alaybozan'ını tekmeledim. Tüfek yere yuvarlanırken

Kütüphaneci üzerime atıldı. Karnına tekmeyi geçirdiğim gibi onu hareket halindeki araçtan fırlattım.

Gülümsedim. Kontrolü ele geçirmeye başlamıştık.

Tam o anda üç gezici kütüphane daha hızla otoparka daldı.

Eğer her birinde bir Canlandırılmış varsa başımız büyük beladaydı.

Arkamdan kâğıt hışırtıları gelince döndüm ve Himalaya'nın Canlandırılmış'ı ezdiğini, onu kaldırım boyunca sürüklediğini gördüm. Bu arada üzerine gelen gezici kütüphaneden sıyrılmayı da başardı.

"Bastille!" diye seslendi Himalaya. "Alcatraz'ı koru! Biz onları oyalamaya çalışacağız."

Alcatraz elinde bir gözlükle, geri kalan konteynerlerden birinin yanında aptal aptal duruyordu. Hangi mercek olduğuna bakmakla zaman kaybetmedim. Hareket halindeki gezici kütüphanenin tepesinden atlayıp Alcatraz'ın hemen önünde *zarifçe* yere indim. Gelen diğer kütüphanelerden ateş açılması halinde kurşunları savuşturmak için kılıcım elimde hazırdı. Yeni gelen gezici kütüphanelerden en azından bir tanesi, Himalaya'yla diğerlerinin peşine düşmek için onlara doğru yönelmişti. Kaz bir şekilde kamyonun arkasına, Reformcu Kütüphanecilerin yanına tırmanmayı başarmıştı ve annem de kamyonun tepesinde oraya buraya koşarak onları koruyordu.

Sadece Alcatraz'la ikimizin kaçmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Kamyon artık çok uzaktaydı, bir sıçrayışta üzerine konamazdım. Hele de sırtımda Alcatraz'la bu mesafeyi asla sıçrayamazdım.

"Canımızı kurtarmak için koşmamız gerekecek," dedim.

"Başka bir fikrim var," dedi Alcatraz.

Ah, iyi bari. Fikirler üretmesi kesinlikle büyük bir ilerlemeydi. "Peki. Neymiş?"

"Özür dilerim, Bastille."

"Kapa çeneni, Alcatraz," dedim. "Her şey senin suçun değil."

"Biliyorum," dedi. "Ama bu öyle."

Ve sonra, başka hiçbir uyarı yapmadan, benimle yaklaşan arabaların arasına girdi. Tam onu omuzlarından yakalayıp yolun dışına atacaktım ki sanki beni sırtına alacakmış gibi kollarımı omuzlarına sarıverdi.

Ardından Fırtınakoparan Mercekler'i taktı.

Alcatraz'ın bir keresinde Fırtınakoparan Mercekler'i kullanarak bizi İskenderiye Kütüphanesi'nde bir çukurdan uçurarak çıkardığını hatırlıyor olabilirsiniz. Onlar normal miktarda Optikçi büyüsü ile güç verilen *sıradan* Fırtınakoparan Merceklerdi.

Bu kez tamamen farklıydı. Alcatraz başını eğdi ve merceklere dokundu. Merceklerden muazzam bir rüzgâr çıktı. Metal konteynerleri beton boyunca ge-

zici kütüphanelerin üzerine sürükleyecek kadar güçlü bir rüzgâr. Rüzgârda havalanırken kollarımı sımsıkı Alcatraz'a doladım.

Çığlık atan kesinlikle Alcatraz'dı, ben değildim.

Aşağıya bakıp binaların hızla minik noktalara dönüştüğünü görünce bayılacak gibi olan Alcatraz'dı.

Kesinlikle Alcatraz.

Katiyen *ben* değildim.

Çetele tutan okurlar için söyleyeyim, evet, yüksekten nefret ederim. Ve evet, bugün ikinci kez komuta edilemeyen bir şeyle uçuyorum (ilki benim marifetimdi, ikincisi Alcatraz'ın).

Fakat ilkinde karanlık bir şafttaydım. Olası bir terslikte üzerine düşeceğim şeyleri açık seçik görebildiğim gün ışığında değildim.

Yerdeki şeylerin detayları giderek silininceye dek Alcatraz'la yükselmeye devam ettik. Bir elimde hâlâ kılıcımı tutuyordum ve Alcatraz da düşmesin diye merceklerin olduğu çantanın sapını koluna geçirmişti. Fırtınakoparan Mercekler henüz yüzüne yapışmamıştı ya da mercekler yakmaya başladığında yapmasını beklediğim gibi kıvranmıyor ve yüzünü tırmalamıyordu.

Tabii bu kadar yüksekte böylesine hızlı uçmasının şokundan veya boynuna sımsıkı asıldığım için nefessiz kaldığından bayılmadıysa.

Bu arada yerden öyle yükselmiştik ki aşağıda her

iki yönde kilometrelerce uzanan sahil şeridini görebiliyorduk. Eğer hemen bir şey yapmazsak yörüngeye oturacaktık.

Şimdi Suskun Diyarlılar benim nasıl olup da nefes almaya devam ettiğimi soruyorlardır. Atmosferin üst tabakalarında havanın seyrelmesi gerekmiyor mu? Sıcaklık, basınç ve oksijen yoğunluğundaki değişim yüzünden Alcatraz'la birlikte çoktan bayılmış olmamız, merceklerin baktığı yönün kontrolünü kaybetmemiz ve kaldırıma düşen bir külah dondurma gibi yere çakılmamız gerekirdi, değil mi?

Bunu soruyorsunuz çünkü Kütüphaneci uydurması *"fizik"* diye bir şeye inanıyorsunuz.

(Yere düşen dondurma külahları gerçek. Fazlasıyla gerçek... Tüylerim diken diken oldu.)

Eğer Alcatraz bizi belli bir yere götürmeyecekse uzanıp Alcatraz'ı rüzgârda uçuşan saçlarından kavramam ve gitmemiz gereken yönün tersine çevirmem gerekecekti. Dünya Kulesi'ne kadar bu şekilde gitmemiz mümkün değildi. Orası kıtanın diğer ucunda, Pasifik Okyanusu'nda, biliyorsunuz.

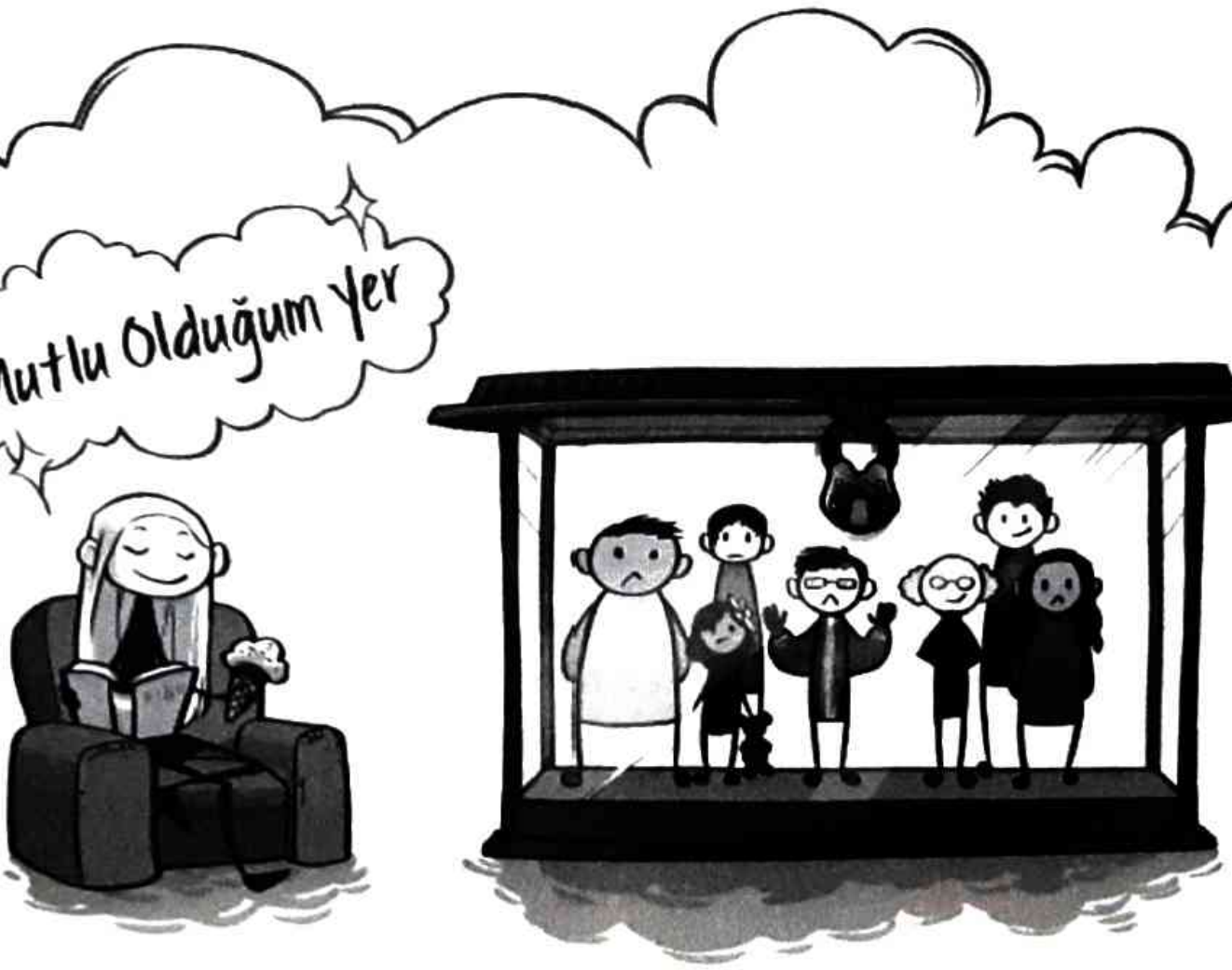
Tutuşumu biraz gevşettim ama altımızdan esen şiddetli rüzgâr yüzünden neredeyse Alcatraz'ın omzundan düşecektim. Kafasını çevirmek için uzanamazdım ve bağırsam bile sesimi duyabileceğine şüpheliydim. Böylece yükseldik, yükseldik, yükseldik, ta ki...

Alcatraz başını çevirdi.

Belli belirsiz bir hareketti; yüzü hâlâ yere bakarken çenesini hafifçe kaldırdı. Virginia üzerinde uçmaya başlamıştık. Rüzgâr bizi belli bir açıyla yukarı itiyordu. Alcatraz'ın yüzü yere doğruydu ve ayaklarımız havadaydı. Havayı yara yara ilerliyorduk.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Madem şimdilik yönümüze Alcatraz karar veriyordu, ben de başka bir yerdeymişim gibi yapacaktım. Baş aşağı kırk beş derecelik açıyla yere doğru durduğum çok çok rüzgârlı bir yerde.

Rüzgâr tüneli? Eh, en mutlu olduğum yer değildi. En mutlu olacağım yeri durun size tekrar hatırlatayım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi Smedryler ile dolu bir kafesin yanında, *tepemde kocaman bir vantilatörle*, kitap okurken hayal etmeye çalıştım. Derken Alcatraz'ın boynundaki titreşimlerden bir şey söylemeye çalıştığını anladım. Hatırlatırım, gökyüzünde kilometrelerce yüksekten düşmemek için boynuna sıkı sıkı sarılmıştım. Kollarımı gevşetip düşme riskine girmek yerine ona daha da sokulup kulağımı yüzüne yaklaştırdım.

Ayy. Gözlüklerin çerçevesi çok sıcaktı. Hâlâ yüzünü eritecek kadar sıcak değil ama rahatsız edecek kadar sıcak.

Aslında Alcatraz'ın söylediği de buydu. "Çok sıcak! Onları kapatmak zorundayım!"

Dudaklarımı Alcatraz'ın kulağına yapıştırdım. Gökyüzünde kilometrelerce yüksekte olmamıza ve olur ya düşersek uzuvlarımın akıbeti hakkındaki korkularıma rağmen bu minik hareket boynumdan yukarı tuhaf bir sıcaklığın yükselmesine sebep oldu.

"Hayır, aptal!" diye bağırdım. "Bunu yaparsan düşeriz!"

Alcatraz aptalın teki ama Mercekleri kapatırsa başımıza ne geleceğini bilmeyecek kadar aptal olmadığını da biliyorum. Elbette biraz rüzgâr direnci olacaktı (tamam, bu gerçek ama siz Suskun Diyarlılar'ın sandığı

sebeplerden değil) ama bir süre sonra yine de dondurma külahlarına dönerdik.

KÜT

Kim bilir, belki Alcatraz, bir paraşüt veya camdan ejderha ya da bizi tutacak benzeri bir şey yokken kendimizi ölüme bırakmamızın gerçekten çok *kötü bir fikir* olduğunun hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyor olabilecek kadar aptaldır.

Alcatraz dönüp kulağıma konuştu ve omurgamdan aşağı bir ürperti dolaştı. (Söylediği şey yüzünden, millet! Bana bi' rahat verin; sonuçta yerden kilometrelerce yukarıdayız. Bu bizim yeni filizlenen aşkımızı ateşleyen kıvılcım falan değil. Hey, durun bir saniye, ben şimdi ortaya karışık metafor mu yaptım?)

"Özür dilerim, Bastille," dedi Alcatraz yine.

Ardından yüzüme değen gözlük çerçevesi soğurken biz de düşmeye başladık.

Bölüm

6

Kibirden bahsetmek için bu iyi bir zaman gibi görünüyor. Hayır, ben Alcatraz gibi değilim. Ortaya bir düşünce atıp sonra ne kastettiğimi açıklamak için sizi sayfalar boyunca bekletmeyeceğim. Size sözüm olsun: şövalyelik onurum üzerine, başladığım lafı daima...

Her neyse, kibir demiştik.

Üçüncü kitapta Alcatraz'ın sizi muhteşem olduğuna ikna etmeye karar vermesini hatırlıyor musunuz? Umarım ona inanmışsınızdır çünkü Alcatraz *muhteşem*. Ama o bunu söylediğinde bunu kastetmiyordu. *İroni* denen bir edebî teknik deniyordu.

İroni, bir şey söylerken tam tersini kastetmek demektir. Mesela benim ona, otobiyografisini beşinci kitapta bitirme kararının *harika* olduğunu söylemem gibi.

Ve evet, Özgür Krallıklar edisyonunun kapağında benden bu alıntının kullanıldığının farkındayım.

İroninin tehlikesi de bu. Aslında ne söylediğinizi anlamayacak kadar apdal olan insanlar kafasına göre sizden alıntı yapabiliyor.

Alcatraz yavru kedilerden çok korktuğunu söylediğinde kesinlikle ciddiydi. Ama muhteşem olduğunu söylediğinde, anlamanızı istediği şey ne kadar kibirli olduğuydu. Ve öyle. Özellikle bu kitapta, diğerlerinde olduğundan bile daha kibirli.

Biliyorum, biliyorum. Kendine acımanın dibine battı, derin bir kedere gömüldü... Bu herhalde kibrin tam tersi olsa gerek. Şu anda *ben* onu karakterden yoksun, içi saman dolu, işe yaramaz bir bostan korkuluğu olarak sunuyormuşum gibi görünebilir.

Ama olay şu: bu kez Alcatraz dünyadaki tüm kötülüklerden tek başına kendisinin sorumlu olduğuna, tüm olanların başka hiç kimsenin değil sadece kendisinin suçu olduğuna gerçekten inanıyordu. Kısacası kendisinin hepimizden daha iyi, daha zeki, daha güçlü olduğunu düşünüyordu.

İşte bu kibirdir ve aynı zamanda da apdallıktır. (Şu kelimeyi her yazdığımda cidden IQ'mun birkaç puan düştüğünü hissediyorum.)

O gün Attica'ya olanları başka kimler engelleyebilirdi söyleyeyim.

Biblioden'in aralarında saklandığını fark edemeyen Leavenworth. Onlarla beraber sunakta olmayan Kaz. Onları korumaya ant içmiş olan annem. Birkaç saniye öncesine kadar komada olsam da bu listede ben de varım çünkü her ne pahasına olursa olsun Mokia'yı kurtarmak için büyük bir riske girmeseydim, Mokialılar da dahil Özgür Krallıklar halkının iyiliğine daha fazla hizmet eden bir şey yapabilir ve Attica'nın öldürülmesini engellemek için orada olabilirdim.

Ah, evet, bunu engelleyebilecek bir grup daha vardı: *Biblioden ve Kötü Kütüphaneciler Tarikatı*, bilirsiniz işte, *kötü* olmamayı seçebilirlerdi.

Kibrin olayı şu: Alcatraz ve benim gibi insanlar başkalarının yaptığı kötü şeylerden sorumluymuşuz gibi yapmayı seviyoruz. Sonuçta bir sürü kötü şeyin olmasını engelledik. Bir noktadan sonra bu tür kahramanlıklar insana kendini yenilmez hissettiriyor.

Babası kurban edildiğinde Alcatraz yenilmez olmadığını öğrendi. Her kötülüğe engel olamayacağını keşfetti. Bu bir kahramanın fark edip edebileceği en dehşet verici şey: ne yaparsak yapalım bazen kötü şeyler olur.

Büyük bir hızla yeryüzüne düşüyor olmamız gibi. (Evet, yerçekimi de fiziktir ve yerçekimi diye bir şey var. Yerçekimi olmasa, kısa süre sonra şahit olacağınız üzere, dünya çok acayip bir yer olurdu.)

Saatte milyon kilometre hızla yere yaklaşırken çığlıklar atıyor olabilirdim. Ama atamadım çünkü nefes alamıyordum. Hızlanarak ölümümüze düşerken uğursuz bir kedi yavrusu gibi Alcatraz'a yapışmaktan başka bir şey yapamadım.

Gökyüzünden düşmenin sorunu şu ki *yeterince* hızlı olmuyor. Yere çarpmanın tam olarak nasıl hissettireceğini ve vücudunuzun bir kaşık elma püresi gibi etrafa saçılacağını düşünmeye vaktiniz oluyor. Sizi bu noktaya getiren hayat tercihlerinizi düşünmeye vaktiniz oluyor. Annenizin haklı olup olmadığını merak etmeye vaktiniz oluyor.

Biblioden'i engelleme planım üzerinde çalışmaya da vaktim vardı sanırım ama bunu yapmadım. Evet, bizim yokluğumuzda, Attica'dan aldığı gücü kullanarak tanıdığım ve sevdiğim herkesi yok edecekti ama *kendi* sonunuz daha büyük bir hızla yaklaşırken bunu pek umursamıyorsunuz.

Gerçi bir anlığına, eğer Biblioden kırılasıca bir *Kütüphaneci* olmayı bırakıp bir kez olsun herkesin sonunu getirmek için biraz acele ederse, yere çarparak ölmek zorunda kalmayacağımı düşünmedim değil.

Aptal Biblioden. İnsanların hızla yaklaşan dehşet verici ölümlerini hiç düşünmüyor!

Sırf içimi rahatlatmak için Alcatraz'ın boynuna daha sıkı sarıldım. Başka sebebi yok. Vücudunun

yere çarpmamı yumuşatacağını düşünmem söz konusu bile olamaz. Biz düşmeye devam ederken az önce otoyolda karıncalar gibi görünen arabalar giderek büyüyordu. Alcatraz kulağımın dibinde püskürür gibi bir ses çıkardı ve boğazını iyice sıktığımı, onu gerçekten boğmak üzere olduğumu o zaman fark ettim.

Muhtemelen ona bir iyilik yapıp daha da sıkmalı ve yere çarpmadan önce bayılmasına sebep olmalıydım. Ama altımda yol çizgileri belirgin hale gelmeye başladığından artık pek mantıklı düşünemiyordum.

Alcatraz uzanıp merceklere dokundu.

Ve çerçeve yüzümün yanında yeniden ısınmaya başladı.

Hava akımının düşüşümüzün momentumunu yenmesi biraz zaman aldı. O kadar ki hemen altımızda sürücülerin dehşete düşmüş yüzlerini görebildim. Merceklerin estirdiği rüzgâr yüzünden arabalar yolda zikzaklar çizdi. Derken önce yavaşça, ardından hızlanarak yine yükselmeye başladık. Alcatraz çenesini kaldırıp bizi tekrar belli bir açıyla gökyüzüne çevirdi.

Parçalanmış Camlar adına. Aşırı ısınmamaları için Mercekleri bir açıp bir kapatarak, kıta boyunca böyle sıçraya sıçraya gitmeyi mi planlıyordu?

Artık daha ziyade kalp krizinden ölmekten endişe ederek Alcatraz'ın boynundaki ellerimi gevşettim.

"Bizi *aşağı* indir!" diye bağırdım kulağına.

Yanağı yanağıma değdiğinden, gülümsediğini hissettim. "Hey!" diye bağırdı. "Bir şeyler düşünmemi sen istedin!"

Dudağımı öyle sertçe ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. Bir şeyler düşünmesini *istemiştim*. Ve işte Alcatraz da kaderimizin dizginlerini eline almıştı. Artık ısıya dayanamayacağı ana kadar bizi havaya fırlatıyor, sonra yeniden gökyüzüne sıçramamız için gözlükleri ne zaman açması gerektiğini dikkatlice hesaplıyordu.

Harekete geçtiği için mutlu olmalıydım. Bunun için uğraşıyordum değil mi? Üstelik doğru yöne gidiyorduk ama her bir zıplayışta kilometrelerce yol alsak da Dünya Kulesi'ne ulaşmak için daha *bir sürü kez* zıplamamız gerektiğinin fena halde farkındaydım.

Yeni bir sıçrayışın dibinde midem çalkalanırken tekrar bağırdım. "Oraya kadar bunu yapıp duramayız. Hava gemisiyle bile bu çok uzun... *Aaaaaaaah!*"

Cümlenin sonunda, öncekilerden daha hızlı bir şekilde roket gibi havaya fırlarken dünya etrafımızda bir anda bulanıklaştığı için çığlık atmıştım. Alcatraz'ın Merceklere güç vermek için kullandığı enerji her seferinde katlanarak artıyor gibiydi. Bir süreliğine etrafımızda her şey bulanıklaştı.

Sonra, havada çizdiğimiz yayın ucunda Alcatraz

yine Mercekleri kapattığında hız kaybetmeye başladık ve...

Aşağıda, Suskun Diyarlılar'ın Afrika kıtası dediği yerin sahil şeridini görür gibi oldum.

"Parçalanmış Camlar adına!" diye bağırdım. "Ne yaptın sen?"

"Sanırım," dedi Alcatraz afallamış bir şekilde, "uçuş rotamızı bozdum."

"Nasıl yani?" dedim. "Bunu yapmış olamazsın. Yetenekler çalışmıyor."

"Bilmiyorum," dedi Alcatraz. "Bir anlığına bana sanki şey gibi geldi..."

Yukarı çıkışımıza kıyasla yavaş denebilecek bir hızla yeniden yere doğru alçalırken ona sımsıkı yapıştım.

Sonrasında olan şey, Yetenekler söz konusu olduğundaki gibi acayip mantıksızdı. Alcatraz'ın bunu nasıl yaptığını hiç bilmiyorum ama bir sonraki zıplayışımızda altımızdaki kara tamamen değişti. Şimdi bir şekilde Kuzey Kutbu'na yakın bir yerlerdeydik ve aşağıda göz alabildiğine bir tundra uzanıyordu. Bir sonrakinde Özgür Krallıklar'daki Mokia'daydık. Mokia, Pasifik Okyanusu'nun ortasında bir adaydı ama Dünya Kulesi'nin *öteki* tarafındaydı. Sonrakinde bir Suskun Diyarlar kıtası olan Kuzey Amerika'nın merkezine doğru uzanan dağları gördüm. Ben onları gördüğümü sandım en azından.

Yine de henüz Dünya Kulesi'nden eser yoktu.

"Bunu sonsuza dek yapamayız!" diye bağırdım Alcatraz'a.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye bağırdı o da bana.

Anlaşılan yoktu.

Bozulan rotamızda böyle birkaç zıplayışın ardından altımızda uçsuz bucaksız okyanus belirdi. Sadece birkaç kara parçası görebiliyordum...

Derken hâlâ kilometrelerce uzakta olsa da okyanusta yükselen kuleyi gördüm. Dünya Kulesi bu kadar uzaktan pek seçilmiyordu; okyanusu delip gökyüzüne yükselen, geçtiğimiz tüm binalardan ve dağlardan daha yükseklere uzanan, fildişi renginde incecik bir kristal mızrak gibiydi.

"Şurada!" diye bağırdım. Dünya Kulesi'nin olduğu tarafa döndüm. Alcatraz bakmak için kafasını çevirdiğinde gözlüğünden esen rüzgâr bizi ters tarafa itti.

"Hayır!" diye bağırdım. Alcatraz'ı saçından yakalayıp kafasını döndürdüm. "Rotayı bir daha bozmazsın değil mi? Kuzeybatıya gitmemiz gerekiyor!" Olur ya hangi yöne gideceğimizi hâlâ anlamayacak kadar apdalsa diye kafamı kafasına vurdum.

"Elimden geleni yaparım," dedi.

Midemi alt üst eden bir sonraki düşüşümüzde, dediğini yaptı. Bozuk rotamız yerine Pasifik üzerinde uçmaya devam ettik. Her zıplayışımızda boynumu Alcatraz'ın

omzuna yerleştirip etrafı tarayarak Dünya Kulesi'ni aranıyordum. Hem yaklaşıyor muyuz diye kontrol etmek için hem de kazara üzerine inip bir tür Optikçi şiş kebabına dönüşmeyelim diye.

İşte oradaydı. Okyanusun ortasından fırlayıp atmosfere doğru yükselen devasa bir kristal mızrak. Yaklaştıkça, kuleye gelen gemilerin yanaştığı alttaki geometrik platformu ve kuledeki araştırmacıların kalması için yapılmış binaları seçebildim. Kulenin etrafında spiral şeklinde ahşap bir yapı iskelesi tepeye yakın bir platforma çıkıyordu. Kulenin ucunu incelemeye gelen Özgür Krallıklar araştırmacılarını getiren hava gemileri bazen buraya inerdi. Şimdi orada bir hava gemisi göremiyordum. Belki de Yetenek bizi Biblioden'in önüne geçirmişti.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bizim için iyi bir şeydi herhalde.

"Şu tarafa!" diye bağırdım. Sanki bir atın sırtındaymışım gibi Alcatraz'ın böğrünü tekmeledim.

"Ne?" diye bağırarak karşılık verdi.

Çizdiğimiz yayın dibine inerken gözlerimi sımsıkı yumdum ve yine bağırsaklarım ağzımdan fırlayacakmış gibi hissetmeye kendimi hazırladım. Kuleye doğru yeniden yükselişe geçtiğimizde bir kez daha Alcatraz'ın böğrünü tekmeledim çünkü yeterince ortalamamıştık. "*Şu* tarafa," dedim. "Ve nasıl duracağımızı düşünmeliyiz."

"Bizi okyanusa düşüreceğim!" diye bağırdı Alcatraz. "Daha küçük bir yay çizeriz ve yayın dibinde Mercekleri kullanarak bizi yavaşlatırım."

Kulenin etrafında köpekbalıkları kol gezmediği sürece bu gayet iyi bir plandı.

Belli ki Alcatraz böğrüne yediği tekmeleri anlamakta atlar kadar iyi değildi. Bir kez daha kafasını kafamla dürttüm. "*Şu* tarafa dön."

Yeniden okyanusa doğru alçalırken Alcatraz bir sonraki sıçrayışın açısını ayarlamak için dönüp kuleye baktı. Biz yavaşlayıp yeniden yükselirken, altımızda normalde durgun olan okyanusta hava akımıyla oluşan dalgalar yayılıp ortada bir tür tünel oluşturdu.

Dünya Kulesi'nin ne tarafta kaldığına baktım. Alcatraz yanlış hesaplamıştı ve bu şekilde devam edersek kuleden ziyade ilerideki takımadalara doğru gidecektik.

Bir sonraki sıçrayışımıza daha yeni başlıyorduk, bu yüzden düzeltmek için henüz çok geç değildi. "Hayır!" diye bağırdım. "*Şu* tarafa." Yönü işaret etmek için yine kafamı kafasına geçirdim.

Bu kez *biraz* sert vurmuş olabilirim. Kafası aniden döndü ve henüz yeterince ivme kazanmamış olduğumuzdan havada dönmeye başladık. Bir anlığına yan yan gittik ama az sonra Alcatraz'ın sırtından aşağı doğru sarktım.

Derken Alcatraz'ın başından bir şey uçup benim burnumun dibinden aşağı yuvarlandı.

Fırtınakoparan Mercekler. Altımızda uzanan engin okyanusa düşüşümüzü yavaşlatabilecek tek şey. İkimiz de sulara gömülmeden önce hayatımda yaptığım hataları düşünmek için çok az zamanım oldu (tabii ki bunlardan ilki ve en önemlisi, Alcatraz'ın bizi dünyanın çevresinde uçurmasına izin vermekti).

Bölüm

7

Sorumlulukla ilgili şöyle bir durum var: sorumluluk almaya uygun olanlar asla sorumluluk almak istemezler. Diğer insanlardan sorumlu olduğunuzda onları yüzüstü bırakmanız riski vardır. Her şeyi batırmanız riski vardır. Hayattaki tek sorumluluğunuz sabahları yataktan çıkmak ve o gece yeniden yatağa girene dek ölmemekse, suçluluk duyacağınız bir şey de olmaz. Hâlâ hayatta mısınız? Başardınız.

(Gerçi başaramamanız halinde bu biraz utanç verici olabilir. Hadi ama ne oldu ki? Yapmanız gereken *tek şey* vardı.)

Ama başkalarından sorumlu olduğunuzda işler karmaşıklaşır.

Kilometreler boyunca yükselip alçaldıktan sonra okyanusun suyu tuhaf bir şekilde ılık geldi ve yüzeye

çıkmak için ayaklarımı çırpıp deliler gibi Alcatraz'a bakındım.

Burada, okyanusta Kristalya güçlerim *işe yaradı.* Akıltaşıma uzandım ve tüm şövalyelerin ortak yüzme becerilerini yardıma çağırdım. Görünürde kaslarımda bir değişiklik olmasa da hareketlerim güç kazandı, daha kendinden emin bir hale geldi. Üzerimdeki ağır zırha rağmen tek bir hareketle, kendi başıma yapabileceğimden on kat daha hızlı bir şekilde suyu yarmaya başladım.

Yüzeye ulaştığımda hızlı hızlı nefes aldım ve kılıcımı koltuğumun altına yerleştirip Alcatraz'ı görmek için çılgınlar gibi etrafıma bakındım.

Bir an sonra o da yüzeye çıktı ve kafasını suyun üzerinde tutmak için çırpındı. Burada sular, yukarıdan göründüğünden daha çalkantılıydı. Hemen ona doğru yüzüp kollarını omuzlarıma doladım. "Sıkı tutun!" diye bağırdım ve ancak o zaman nerede olduğumuzu anlamak için çevreme baktım.

Dünya Kulesi'nden hâlâ kilometrelerce uzaktık. Ben bile boğulmadan ikimizi oraya götüremezdim. Ama havadan gördüğüm takımadalara daha yakındık. Uçuşumuz yüzünden hâlâ titriyordum ve bir an evvel karaya ayak basmaktan başka bir arzum yoktu. Böylece annemin bile benimle gurur duyacağı bir şekilde hiç aceleye getirmeden, gayet mantıklı bir karar verdim.

Kılıcımı üzerimdeki tulumun kemerine taktığım gibi, Alcatraz'ı arkamdan sürükleyerek, en yakın kara parçasına doğru yüzmeye başladım. Nihayet dizlerim kayalıklara sürtmeye başladığında ayağa kalkıp Alcatraz'ı kıyıya çektim.

Dünya Kulesi'ne ulaşma hedefimize aykırı hareket ettiğimi düşünüyor olabilirsiniz. Fakat kuleye *ölü* olarak ulaşmak veya yolda *köpekbalıklarına yem* olmak da hedefimize aykırı olurdu. Ayrıca tüm bunlar aptal Alcatraz'ın suçuydu. Ben bir şövalyeydim. Bizi aptal aptal yerlere savurup neredeyse ölümümüze sebep olacak olan oydu. Bunu doğru yapacak deneyimden yoksun olmak benim suçum değildi.

Bayağı tanıdık gelen bir sahilde karaya çıktık. Etraftaki kayaların renklerini ve şekillerini görünce sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissettim.

Hım, kayalar ve ikinci kitapta Suskun Diyarlar'dan ilk kez ayrıldığımızda yere çakılan şu devasa camdan ejderhanın enkazı...

"İşte bu çok ironik," dedim. (Geçen bölümün başındaki ironi tanımıma bakarsanız aslında öyle olmadığını fark etmiş olabilirsiniz. Al bunun, kelimelerin pek çok gizli anlama sahip olmasından kaynaklandığını ve dilin en güzel yanının da bu olduğunu söylüyor. Bana sorarsanız, alın size yazarların tuhaf olmasına dair bir kanıt daha derim.)

Alcatraz ejderhaya baktı. Camdan gövde, Kâtibin Kemikleri'ndeki Kara Optikçi'nin saldırısı altında olduğumuz sırada Alcatraz'ın Yeteneği tarafından parçalanmıştı. Enkazın bir kısmını belli ki sular sürüklemişti ama geri kalanı kumsalın orasına burasına dağılmış haldeydi. Yarısı kumlara gömülmüş haldeki en büyük parçalardan biri canavarın camdan kafasıydı ve kötü kötü bize bakıyordu.

Bizi yargılar gibi bir hali vardı.

"Pekâlâ," dedim. Kılıcı belimden çıkarıp kumlara bıraktım. Belimde kınsız bir kılıçla ortalıkta dolaşmak istemiyordum. Ardından Dünya Kulesi'nin olduğu tarafa baktım. Hâlâ görünüyordu elbette, ne de olsa

dünyadaki açık ara en yüksek şeydi. Hatta hava ulaşımı için risk oluşturacak kadar yüksekti. Kütüphaneciler, bu kule ve bir de tabii insanlardan gizlemeleri gereken birkaç *kıta* yüzünden hava trafiği kontrolü diye bir şey icat etmişti.

Ne? Bunun gerçekten hava trafiği için olduğunu sanmıyordunuz herhalde, değil mi? Kimse size telsizden nereye ve ne zaman gideceğinizi söylemeden hepiniz arabalarınızla ortalıkta gezebiliyorsunuz ama Suskun Diyarlar'ın tepesinde birbirlerine çarpmasınlar diye ekstra önlem alınması gerekecek kadar çok uçak dolaştığına mı inanıyorsunuz?

Bizim Özgür Krallıklar'da bir laf vardır. "Suskun Diyarlar'daki hava kontrolü kadar gerekli," deriz. Hiç lüzumu yok manasında.

"Yeteneğin ne âlemde?" diye sordum Alcatraz'a. "Geri geldi mi?"

Alcatraz ıslak ayakkabılarına doğru bir bakış attı. Pantolonundan damlayan sular ayaklarının dibinde birikinti oluşturmuştu. "Sanmıyorum," dedi. "Şu anda öyle hissetmiyorum."

"Ama kısa süreliğine de olsa dönmüştü," dedim. "Ve bizi buraya getirdi."

Alcatraz kafasını salladı. "Sanırım öyle. Ama nedenini bilmiyorum. Bunu tarif etmek zor ama Yeteneğim bir tür basınç gibi. Hep oradaydı. Ta ki artık orada olmayıncaya kadar..."

Bu mantıklıydı sanırım. Smedrylerin içinde biriken onca büyü bir yerlere gitmek için bekliyordu.

"Tekrar yapmayı deneyebilir misin?" diye sordum. "Belki okyanusu falan yarmayı becerip bizi Dünya Kulesi'ne yaklaştırırsın."

Alcatraz sanki içinde bir yerlere uzanır gibi gözlerini yumdu. Kendi Akıltaşıma uzanmam gibi bir şey olduğunu hayal ediyordum.

Derken kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm, Bastille," dedi. "Niye bir kereliğine geri geldiğini hiç bilmiyorum ama şu anda orada değil."

İçimi çektim. Böylesine yakın olduğumuz halde kuleye ulaşmamızın hiçbir yolunun olmaması çok can sıkıcıydı. Çanta hâlâ Alcatraz'daydı ve ben de Alcatraz'ı ya da kendimi yaralamadan kılıcımı buralara kadar getirmeyi başarmıştım. Fakat bunlar bizi okyanusta bir yere götürmezdi.

"Diğer Mercekler sağlam mı?" diye sordum. Şu durumda bize bir faydaları olacağını düşündüğümden değil ama Görüşbükücü Mercekler ile belki Dünya Kulesi'ne bir kuşun bakış açısından falan bakabilirdik.

Böylece bizi buharlaştırmak için Dünya Kulesi'ne gelen Biblioden'i hiç değilse güzel bir açıdan izlerdik.

Alcatraz, Camdokuma cepleri kontrol etmek için çantayı açtı. Ama ceplere dokunduğu anda Camdokuma parlamaya başlayınca hızla elini çekti.

Ceplere baktım. Hayır, parlayan Mercekler değildi.

Camdokuma parlıyordu ama bir değişikliğe uğramış gibi de görünmüyordu.

"Alcatraz," dedim. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi. "Yücehane'de de oldu. Şeyden önce. Yetenekleri bozmamın ardından biriken enerji yüzünden sanırım. Bu enerjiyi Mercekler dışında şeylere de güç vermekte kullanabiliyorum galiba."

Bunu bir düşündüm. Eğer bizi suyun üzerinde uçurabilecek bir cam teknolojimiz olsaydı bu bayağı işe yarayabilirdi ama sahip olduğumuz tek şey çantanın Camdokuması ile harap halde bir hava gemisiydi.

"Hım," dedim başımı iki yana sallayarak. "Şimdi ne yapacağımıza dair bir fikrin var mı?" Omzumun üzerinden arkaya baktım ve Alcatraz'ın boş gözlerle okyanusa baktığını gördüm.

Derken Alcatraz hiç beklemediğim başka bir şey yaptı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı.

Bölüm

8

Alcatraz'ın bu işe yaramaz halleri cidden canımı sıkmaya başlamıştı. Muhtemelen sizin de canınızı sıkıyordur. Kim hikâyenin kötü adamı tüm özgür dünyayı buharlaştırmak üzere harekete geçmişken kahramanın yığılıp kalmasını okumak ister? Kahramanların canlı olması beklenir. Mücadele etmeleri, çılgın planlar yapmaları ve işe *yarayana* dek savaşmaya devam etmeleri gerekir. Ninjalar tarafından öldürülmeden önce gerçek Brandon Sanderson'ın da söyleyeceği üzere bu kitabın kahramanı da kahrolası bir *kahraman* olmalıydı.

Onun ne tür bir yazar olduğunu da böylece görmüş oluyorsunuz bu arada. "Kahrolası bir kahraman" demenin, kahramanın yok olmasını dilemek anlamına geldiğini ben bile biliyorum.

Neyse, bu noktada size bunun bir fantastik roman

olmadığını tekrar hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. Bu, Yücehane'nin yıkılmasının ardından yaşananların baştan sona gerçeklere dayanan bir anlatısı. Bunu yazmamın sebebi, Brandon'la Alcatraz'a içinde simler, koku bombaları ve köpekbalıkları olan (içinde köpekbalığı olan bir şüpheli paket daha açmak zorunda kalırsam çok fena olacak) hakaret mektupları gönderip durmanıza bir son vermenin yanı sıra, kendisinin tüm itirazlarına rağmen Alcatraz'ın gerçekten de bir kahraman olduğunu göstermek.

Tam da bu, millet. Hayatın içinde bir kahraman... Korkunç şeyler yaşamış ve ne yapacağını bilemeyen sıradan bir insan.

Anlıyorsunuz değil mi? Alcatraz orada dururken babasını, o sunağı, orada olanları hatırlamadan edemiyordu. (Alcatraz'ın aklından geçenleri söylemek bana düşmez diye mi düşünüyorsunuz? Bakış açısı ihlali mi diyorsunuz? Eh, size edebî yetkinliğim olduğunu hatırlatırım. Alcatraz'ın nasıl hissettiğini biliyorum. Ona sordum. Tamam mı?)

Suçluluk Alcatraz'ın içini kemiriyor, bağırsaklarını dişliyordu. Babasını yüzüstü bırakmıştı. Öte yandan babası, Alcatraz'ı öldürmelerine izin vermektense ölmeyi kendisi seçmişti. Yani aslında onu yüzüstü bırakmış sayılır mıydı?

Ama Alcatraz aylarca kötü bir baba ve egoist bir

adam olduğu için ona kızıp durmuştu. Oysa sonunda Attica oğlu için kendini feda etmişti. Bu yüzden Alcatraz şimdi bunca aydır ona öfke kustuğu için kendini kötü hissediyordu. Sorun şu ki hâlâ öfkeliydi çünkü kırılasıca Attica insanları önemsemekte fena halde başarısızdı. (Attica'nın Yeteneği bir şeyleri kaybetmekti. Bir süredir şöyle bir teorim var: Bence o ve evlendikten sonra onun Yeteneğini paylaşan Shasta, yıllar önce hatta belki Alcatraz doğmadan önce insanlıklarını kaybettiler. Tabii bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz.)

Dahası, Alcatraz babasını çok az tanıyordu. Dolayısıyla onu yitirmek Alcatraz'a olması gerektiğini düşündüğü kadar acı vermiyordu ve bu da kendini daha da suçlu hissetmesine sebep oluyordu.

Ama bir de Büyükbaba Smedry vardı.

Onu kaybetmek çok *acı* vericiydi. Olabilecek en acı verici şeydi. Burnunun bir çekiçle parçalanması kadar acı vericiydi. Gözüne sivri bir şey girmesi kadar acı vericiydi. Gizli gizli oyuncak midillileri sevdiğinizi birinin keşfetmesi kadar acı vericiydi. (Ağzınızı kapayın. Onlara zırh giydiriyorum ve kılıç takıyorum, yani düşündüğünüz gibi değil.)

Alcatraz'ın içinde fırtınalar kopuyordu. Ama bilmeniz gereken ve o sırada benim de bilmediğim şey, Alcatraz savaşıyordu. Mücadele ediyordu. Kahramanca. İçinde kendi küçük savaşını veriyordu ama dünyanın kaderi de bu savaşa bağlıydı. Yani eğer onun mızmız ve iç karartıcı olduğunu düşünmeye başladıysanız... Eh, muhtemelen haklısınız. Ama babasının sadece birkaç saat önce gözlerinin önünde öldürüldüğünü unutmayın. Tüm bunlar dikkate alındığında, yine iyi idare ediyordu.

ŞİMDİ ALCATRAZ HAKKINDA SOYUT ŞEYLERDEN BAHSETMEYİ BIRAKIP YENİDEN BULUNDUĞUMUZ ADAYA DÖNECEĞİZ. ADADA SÜREGİDEN BİR SAVAŞ FALAN YOKTU. KEŞKE OLSAYDI, BÖYLECE BENİM DE SAVAŞACAK BİR ŞEYLERİM OLURDU.

Ne yaptığımı gördünüz mü?

Az önce yukarıda yaptığım şeyi gördünüz mü? Buna *geçiş* deniyor. Yazarın bir sahneyi anlattıktan ve bir süre laklak ettikten sonra (*laklak* diye bir kelime var, ben uydurmadım, yemin ederim) *ustaca* bir manevrayla okura *çaktırmadan* başka bir sahneye geçmesi olayı. Ben de bayağı iyi kıvırdım değil mi? Fark etmediniz bile.

Vay, bu yazma işinde giderek daha iyi oluyorum.

Benim pek ağlak bir tip olmadığımı öğrenmek size sürpriz olabilir. (Kesin şunu! *Olabilir,* dedim. Belki bu seriyi okumaya altıncı kitabın ortasından başlamışsı-

nızdır, olamaz mı? Ve eğer cidden durum buysa, iznizle sorabilir miyim: Derdiniz ne sizin?)

Aslına bakılırsa Alcatraz da pek ağlak biri değildi. Evet, biliyorum, şu anda babası için gözyaşı dökü-yor, suçluluk hissediyor ve gözlerimizin önündeki Dünya Kulesi'ne asla ulaşamayacağımız için ağlıyordu. Biblioden'i buradan engelleme ihtimalimiz çok zayıftı.

O sırada ben de kendimi yenilmiş hissediyordum. Hatta onca uçuştan sonra hâlâ titreyen dizlerimin üzerine çökmek ve onunla birlikte ağlamak isterken buldum kendimi.

"Her şey yolunda," dedim, hiçbir şeyin yolunda olmadığını bile bile. "Veya her şeyin yoluna girmesinin tek yolu bizim bir çıkış yolu bulmamız. Tamam mı?"

Yarım düzine *apdal* yazmak zorunda bırakılmadan önce işte böyle cümleler kuruyordum. Şimdi olsa kim bilir ne söylerim?

"Hayır," dedi Alcatraz. "Üzgünüm. Sana yardım edemem."

Hikâyede artık Alcatraz'ın yaşadığı dehşetten sıyrılıp her zamanki gözü pek haline döneceği ve günü kurtaracağı noktaya ulaştığımızı düşünüyor olmalısınız. Kendisi ne derse desin, ne düşünürse düşünsün, size bu anlatıda Alcatraz'ın bir kahraman olduğunu kanıtlayacağımı en başta söyledim ne de olsa.

Ama size tekrar hatırlatmak zorundayım ki bu bir

edebî eser değil, dolayısıyla kurguya ve diğer sanatsal yöntemlere uygun ilerlemeyecek. Bu, olan bitenin gerçek hikâyesi, bir tür gazetecilik işi. Yani evet, aşırı hız yapan Fırtınakoparan Mercekler ile tüm dünyayı gerçekten de uçarak dolaştık. Ama hayır, bu heyecan verici macera Alcatraz'ın ruh halini düzeltmeye yetmedi.

Ya da benimkini...

Sorun şu ki bu noktada Alcatraz sadece suçluluk değil, aynı zamanda utanç hissediyordu. Bir ejderha için Gak neyse, suçluluk duygusu için utanç da odur. Utanç, yaptığınız veya yapmakta başarısız olduğunuz şeyler için kendinizi kötü hissetmeyi bırakıp olduğunuz kişi için, *böyle* biri olduğunuz için kendinizi kötü hissetmeye başlamanızdır.

"Kırılasıca Dünya Kulesi gözümüzün önünde," dedim. "Oraya gitmemizin bir yolu olmalı."

"Ben bir başarısızlık abidesiyim, Bastille," dedi Alcatraz. "Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Büyükbabamı. Babamı. Annemi. *Seni*. Herkesi."

"Hâlâ üç çift Mercek var," dedim.

"Anneni, Kaz'ı ve diğerlerini Kütüphanecilerin insafına bıraktık. Çoktan vurulmuşlardır..."

"Kaçtıklarına eminim," dedim. "Kaçmak için bizim o sırada olduğumuzdan çok daha iyi bir pozisyondaydılar. Hem Kaz belki yeteneğini kaybetmiş olabilir ama annem hâlâ bir Kristalya Şövalyesi. Onu oradan çıkarmıştır."

"...ve şimdi de Özgür Krallıklar'daki herkes patlayacak veya yanacak veya başka bir şekilde yok olacak ve tüm bunlar da ben Biblioden'le savaşmadım diye olacak. Onu durdurmadım. Onun babamı öldürmesine seyirci kaldım. Oysa Attica burada olsaydı o ne yapılacağını bilirdi. Onun yerine ben ölmüş olsaydım herkesin hayatını kurtarabilirdim."

Evet. Çileden çıkmama ramak kalmıştı. Tamam, niye bu şekilde hissettiğini anlıyordum. Ama geçerli bir sebebi olsun ya da olmasın, bir şey iğrençse iğrençtir.

Belli ki onu düştüğü karanlık kuyulardan çıkaracak, kendine gelmesini sağlayacak kişi ben değildim. Leavenworth burada olsaydı o bunu nasıl yapacağını bilirdi. Bir an "Susmuş Suskunlar, evlat!" diye saçma sapan bir şeyler söyleyip sonra en az bunun kadar saçma sapan bir şeyler daha gevelemeyi düşünmedim değil.

Ama ben Leavenworth değilim ve bir Smedry gibi davranmaya çalışarak başımızı yeterince belaya sokmuştum. Bu defa sınırlarımı bilecektim. Önümdeki meseleye odaklandım.

"Eğer bana Yetenekleri nasıl bozduğunu söylersen," dedim, "belki Yeteneğinin tekrar normale dönmesinin bir yolunu bulabilirim."

"Yapamam," dedi Alcatraz kendini kumların üzerine bırakarak. "Tüm hayatım boyunca Yeteneğimden nefret ettim, şimdi o benden nefret ediyor."

Bu biraz dramatik olmamış mıydı? "Yeteneğin insan değil," dedim. "Ama şu halden bir an evvel sıyrılmazsan ve acılar içinde debelenmeyi *Biblioden tarafından öldürülmemenin bir yolunu bulmamızdan sonraya* ertelemezsen *ben* senden nefret etmeye başlayacağım."

Alcatraz doğrulup oturdu ve bana dik dik baktı. (Alcatraz, eğer *dik dik bakmak* benim yeni favori söz kalıbımsa bunun bir "değeri" olduğunu, daha seyrek kullanmam gerektiğini söylüyor. Ben de diyorum ki, eğer deyimler ve gösterişli kelimeler kullandığım için bana para ödeyeceklerse belki daha sık kullanmalıyım, *n'est-ce pas*?*)

"Durum ümitsiz," dedi sinirli bir şekilde. "Hepimiz öleceğiz."

"Evet," dedim. "Bana *yardım etmek* yerine öylece oturup sızlanırsan hiç şüphesiz öyle olacak."

"Duymuyor musun? Niye sanki bunu durdurabilirmişim gibi yapmaya devam ediyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Ben buna engel olamam, Bastille. Yapamam. Ben bir hiçim."

Eğer gökyüzünde dehşet verici bir uçuşun ardından kendimi daha önce de *çakıldığımız* bir sahilde bulmuş olmasaydım, Alcatraz'ın duygularını içine gömüp boş boş bakmasındansa ağlamasının ve duygularını ifade etmesinin aslında bir tür gelişme olduğunu görebilirdim. Fakat o anda onu altüst eden olaylar umurumda değildi.

* Değil mi? (Fransızca) – Ç.N.

"Ayağa kalk," dedim.

Hakkını vereyim, Alcatraz ikiletmeden kalktı. Başı önündeydi, omuzları düşmüştü, gözleri ayakkabılarındaydı. Yavaşça kalktı.

Ona doğru yürüdüm, tam önünde durdum ve onu ıslak gömleğinden yakalayıp kaldırdım. Yine. Ama bu kez onu havada tam karşımda tutmaya devam ettim. Ayakkabılarından yere sular damlıyordu. "Kapa çeneni!" dedim. "Kimse *arkadaşım* hakkında böyle konuşamaz."

Bunu çok kararlı bir şekilde söylemiş olmalıyım çünkü Alcatraz çenesini kapattı. Şaşkınlıkla bana baktı. Alnından dökülen saçlar rahatsız edici bir şekilde gözüne giriyordu.

Derken yüzü çarpıldı ve yine ağlamaya başladı.

İşte o anda sabrım taştı. Yüzünü iyice kendime doğru çektim ve ona hırladım.

Bir kız iyi hırlamayı bilmeli. Bu pek çok durumda işe yarayabilir. En iyi mezuniyet kıyafeti için "faydalı" tavsiyeler veren dergileri unutun. Bastille'e güvenin. Hırlamayı öğrenin. Çok daha faydalı.

Alcatraz gözlerini kırpıştırdı. "Bu... oldukça iyi bir hırlama."

"Teşekkürler," dedim. "Otuz yedi numara. Bununla çok gurur duyuyorum."

"*Otuz yedi* farklı hırlaman mı var?"

"Elli iki," dedim. "Bugünlerde bir kızın farklı hırlamaları olması gerekiyor. Evet, apdallık etmeye son verecek misin?"

"Bana hırladığın için mi?"

"Tabii ki."

Şimdi, siz yanlış bir fikre kapılmadan hemen söyleyeyim, bu son kısım –nasıl görünüyor olursa olsun– gizli bir romantik gerilim falan içermiyordu. Ben öyle gizli saklı imaları beceremem. Fark etmediniz mi?

"Kraliyet Arşivi'nde (orası kütüphane değil) benim bunalımda olduğum o günü hatırlıyor musun?" dedim. "Beni yerde dertop olmuş yatar halde bulmuştun."

"Evet," dedi. Gözleri büyümüştü sanki. Yüzü yüzüme çok yakındı. Yüzüme ateş bastı; muhtemelen güneşten olmalı. Öyle olduğuna eminim hatta.

Bir şekilde Alcatraz gözlerini kaçırmayı başardı.

Ama uzaklaşamazdı. Gömleğini çıkarmadan yapamazdı en azından. Bir zamanlar basitçe gömleği bozuverirdi.

Ne hallere düştü.

"Evet?" dedim. "Konuş benimle."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum," dedim. "Duygular falan."

Şu empati şeyinde giderek daha iyi oluyordum.

"Babamı öldürmelerine seyirci kaldım, Bastille," dedi Alcatraz alçak sesle. "Hayır, daha kötüsünü yaptım. Biblioden'e benim yerime onu almasını söyledim. Ben korkağın tekiyim."

"Alcatraz," dedim, "seni hayaletlere, dev robotlara, kedi yavrularına karşı dururken gördüm. Sen korkak değilsin."

"O zaman niye benim yerime onu almalarına izin verdim?"

"Muhtemelen yaşamak istediğin içindir," dedim. "Her normal insan gibi. Böyle bir durumda kendimizi ortaya atacağımızı, kendimizi feda edeceğimizi düşünmek hoşumuza gider ama iş o noktaya geldi mi kendini kontrol etmek kolay değil."

Alcatraz başını salladı ama bir şey demedi. Onu tekrar tehdit mi etsem diye düşündüysem de vazgeçtim. "Bana ne olduğunu anlat," dedim yavaşça.

Neredeyse fısıldayarak, kendini zorlayarak ağır

ağır konuştu ama anlattı. Kaçışımız sırasında annemden parça parça duyduğum Yücehane'ye gelişlerinin ve Biblioden'in baştan beri aralarında gizlendiğini öğrenmelerinin hikâyesi. Sonra ele geçirilmeleri, Leavenworth Smedry'nin vurulması ve sunak...

Dinlemesi zor bir hikâyeydi ve onun anlatırken nasıl zorlandığını görebiliyordum. "Ve sonra seçimi bana yaptırdı," diye bitirdi Alcatraz. Gözleri dolmuştu. "Kendi hayatım ile babam hayatı arasında bir seçim yapmamı istedi. Ben onu seçtim, babam kendini. Ben panik içindeyken o kendini benim için feda etmeyi seçti. Ölürken kahraman olan *oydu*. Ben onu yüzüstü bıraktım."

"Ne dediğin önemli değil," dedim. "Biblioden'in her koşulda babanı seçeceğine eminim. Attica'yı daha büyük bir tehdit olarak görüyordu. Babanı korumak için bir şey yapamazdın."

"Bu benim korkunç bir insan olduğum gerçeğini değiştirmez," diye fısıldadı. "O anda gerçekte olduğum kişi ortaya çıktı, Bastille."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Bu benim beş para etmez biri olduğum anlamına geliyor," dedi Alcatraz. "Herkes öyleymişim gibi yapıyor ama ben kahraman değilim."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, Alcatraz. Bu senin *insan* olduğun anlamına geliyor. Sana yaptığının doğ-

ru olduğunu söylemeyeceğim. Çünkü öyle bir anda yapılacak doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum. Kimse Biblioden'in seni zorladığı gibi bir seçim yapmak zorunda kalmamalı. Ama böyle bir durumda herkesin vereceği tepkiyi vermek seni ne kötü bir insan yapar ne de bir korkak."

Söylediklerim onu rahatlatmış görünmüyordu. Bu beni kızdırdı. Hem ona hem kendime kızgındım. Burada şöyle tumturaklı bir tarif yapmak isterdim ama gerçek şu ki sadece *üzgün* görünüyordu.

"Özür dilerim, Bastille," dedi. "Ben kahraman değilim."

Yeterince dinlemiştim. Onu yere bıraktığım gibi yürüdüm gittim. Biliyorum, ona karşı daha nazik olmalıydım. Biliyorum, onunla konuşmaya devam etmeliydim. Fakat o anda, Dünya Kulesi'ne nasıl ulaşabileceğimizi düşünmeye bile *zahmet etmediği* için ona çok *öfkeliydim*. Kırılasıca *dünyanın* etrafında uçmanın bir yolunu bulmuştuk. Birkaç kilometre daha gitmeyi istemek çok muydu?

Kumsalı sert adımlarla aşıp ağaçlara doğru yürüdüm. Ağaçlarla kumsalın arasında, *Ejdergemi*'nin kalıntılarının arkasında sık otlar büyümüştü. Madem Alcatraz'ı ikna edemiyordum, tuvaletimi yapmak için kendime kuytu bir köşe bulacaktım.

Bir saniye, bundan bahsetmemeliydim. Alcatraz ki-

taplarda vücut fonksiyonlarından bahsedilmemesi gerektiğini söylüyor. Parçalanan Camlar adına, Al, detayları anlatacak değilim herhalde.

Neyse, kemerimi açmak için uzanmıştım ki... Aman *tamam*, az önce dünyayı hoplaya zıplaya uçarak kat etmiş ama biyolojik ihtiyaçları olmayan bir insanın yapacağı üzere hiçbir geçerli sebebi yokken ağaçların arasında öylece duruyordum ki otlar hışırdamaya başladı.

Küçük bir ot yığınından bahsetmiyorum. Orada burada birkaç çalıdan bahsetmiyorum. Ormanı çevreleyen ve ağaçların arasına doğru devam eden otlar hep birden hışırdamaya başladı. Sanki otların arasında kendi etrafına dolanmış devasa bir yaratık kayarak ilerliyormuş gibi otların bir kısmı bir tarafa, bir kısmı diğer tarafa yatmıştı.

Az kalsın yüreğime iniyordu ve az kalsın altıma yapacaktım. (Tamam, yani *zırhımın içine* işeyeceksem bunu kitaba yazabilirim ama kendini ıssızlığın ortasında bulmuş her normal insan gibi çalıların arasında yapacaksam bundan bahsetmemem gerekiyor. Siz yazarlar amma *tuhafsınız*.)

Sonra karşı tarafta, otların arasında, mavi pullu bir deriye saplanmış devasa sarı bir diken belirdi.

"Gak!" diye bağırdım ve var gücümle Alcatraz'a doğru koştum.

Alcatraz denizin kıyıya vurduğu bir ceset gibi smokiniyle kumların üzerinde sırtüstü yatıyordu. (Ne, burada bir espri patlatmam mı gerekiyor? Peki. Denizin kıyıya vurduğu bir *komedyenin* cesedi gibi. Şimdi mutlu musunuz?)

"Gak!" dedim tekrar, ona yaklaştığımda.

"Seni duydum," dedi Alcatraz. "Her ne için gaklıyorsan, emin olabilirsin, bugün gördüğüm en kötü şey olmayacak."

Üzerine eğildim. Gözlerim hâlâ otların oradaydı. "Hayır, sersem," dedim otlar yarılmaya başlarken. "Gak!"

Otların arasından, sanki bir pitonla bir timsah çiftleşmiş de yavruları olmuş ama gerçekten çok çok büyük bir yavruları olmuş gibi yılanımsı uzun bir kafa çıktı. Yumru yumru vücuduna saplı dikenler otların arasından belli aralıklarla dışarı fırlıyordu. (Dikenlerin özel bir amacı veya işlevi yoktu).

"Gak," dedim bu kez daha alçak sesle.

Alcatraz kalkıp oturdu. Bir an endişeli göründüyse de sonra yeniden *varoluş bunalımına* geri döndü. (Bu "değerli" kelimeleri sevdim, bu kitaptan bir servet kazanacağım.)

Derken Gak pullarla kaplı kafasını bize doğru çevirdi ve dizi dizi dişlerini ortaya sererek sırıttı.

Bölüm

9

Bu noktada muhtemelen suçluluk duygusunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorsunuzdur. Bu doğru değil. Annenizin çikolata aldığını düşünün. (Editörüm sizin annelerinizin büyük olasılıkla kabak tatlısı falan gibi tatlılar ve kişisel jestler yapıyor olabileceğini söyledi. Annemi kabak tatlısı yaparken düşünmek benim hayal gücümün sınırlarını aştığından Alcatraz'a sordum. Anneye çikolata aldırmaya karar verdik.)

Anneniz bir çikolata almış olsun ama size değil. (Ah, evet, işte Alcatraz'la benim bildiğimiz türden bir anne.) Aslında çikolatayı abinize almış. (Alcatraz'la burada yollarımız ayrılıyor çünkü bir abisi olduğunu hayal edemedi. Benim ne yazık ki bunun için hayal gücüme başvurmam gerekmiyor.)

Şimdi abinize alınmış bu çikolatayı yediğinizi düşünün. Bu durumda birkaç şey olabilir. Bunun için kendinizi kötü hissedebilir ve bir daha böyle şeyler yapmamaya karar verebilirsiniz. Bunun için kendinizi kötü hissedebilir, yine de insanların çikolatalarını yemeye devam edebilirsiniz çünkü kendinize hâkim olamıyorsunuzdur. Veya kendinizi kötü hissetmezsiniz ve başkalarının çikolatalarını yemenin sizin için bir sakıncası olmadığına karar verirsiniz.

Şimdi o çikolatanın *anneniz* olduğunu hayal edin.

Kendinizi suçlu hissetmeyince ne olacağını gördünüz mü?

Anne katili ve yamyam.

Şu metafor olayını iyi kavradığımı düşünüyorum gerçekten.

"Samana ihtiyacımız var," dedim.

"Bu yaratık adeta Dr. Seuss tarafından çizilmiş gibi görünüyor," diye fısıldadı Alcatraz.

"Doktor Kim?*" dedim.

"Yok, o başka bir doktor. Ama bak şimdi düşününce... O kesin Genişletici Mercek kullanıyor olmalı."

"*Alcatraz,*" diye şarladım. "Dikkatini topla. Bu bir Gak ve samanımız yok."

---

* *Doctor Who.* 1963 yılından beri yayımlanan BBC yapımı Birleşik Krallık bilimkurgu televizyon dizisine gönderme yapılıyor. – Ç.N.

Alcatraz gözlerini devirdi. Bir Gak'a. Kayaların etrafını koklaya koklaya ilerlemesine bakılırsa aç bir Gak'a.

Siz Özgür Krallıklar'da yaşayanlar eminim şu anda şaşkınlıkla karışık bir hayranlık duyuyorsunuzdur. Ama size Alcatraz'ın daha önce hiç Gak görmediğini hatırlatmalıyım. Doğru düzgün bahsini bile duymamıştı. O yüzden sizin gözünüzün önüne *Samansız Bir Halk* ile *Garrison ve Büyük Beyaz Gak*'tan sahneler gelirken Alcatraz ünlü bir çocuk kitapları illüstratörünün çizdiklerine benzeyen bir hayvan görüyordu.

(Bu arada Alcatraz bana Dr. Seuss'un çizimlerini gösterdi, gerçekten de çizimleri Gak'a bayağı benziyor. Gerçi Genişletici Mercek ile ne ilgisi olduğunu hâlâ çözemedim.)

"Saman ne işe yarayacak?" diye sordu Alcatraz.

"Gaklar samandan çok korkar," dedim.

Tabii bu en kestirme açıklamaydı. Siz Özgür Krallıklar'da yaşayanlar, Gakların aslında eskiden samanı çok sevdiğini biliyorsunuz. On yedinci yüzyılda, pençelerini geçirebildikleri tüm insanları mideye indirdikten sonra sindirimlerine yardımcı olsun diye üstüne birkaç balya saman yer ve inlerine dönerlerdi.

Fakat sonra Gak türünün sindirim sistemini sonsuza dek değiştiren bir şey oldu.

Sabun.

Şimdi şöyle: Özgür Krallıklar ve Suskun Diyarlar

halkları antik çağlardan beri banyo yapıyorlar ama sabunun tüm dünyada yaygınlık kazanması çok daha yeni bir olay. İşin aslı, sabun bir kez yaygınlaşınca, Gakların sindirim sistemini çok feci etkiledi. Bunun üzerine Gaklar midelerini bastırmak için her geçen gün daha fazla samana ihtiyaç duyar oldular. Bitkilerin sap kısmına ulaşmak için tüm tahıl tarlalarını yemeye başladılar.

Bunun sonucunda insanlar açlıktan ölmeye ve Gaklar yiyecek daha az insan bulmaya başladı. Durum herkes için kötüydü. Herkes savaşmaktan söz ediyordu ama Gaklar besin kaynaklarıyla savaşmak istemedi ve aklı başında hiç kimse de Gaklarla savaşmak istemezdi.

Derken ünlü kâşif Polunsky Ansel, Gakların bir daha tek bir saman çöpüne bile dokunmayacaklarına söz verdiği Büyük Gak Antlaşması fikriyle ortaya çıktı. Karşılığında insan halkı da akordeon çalmayı bırakma sözü verdi. Akordeon sesi Gakları çılgına çeviriyordu. (Diğer herkesle birlikte.)

Eğer bir Gak'ı samana dokunurken yakalarsanız, antlaşmaya göre Gak'ın size bir iyilik borcu oluyor ve azıcık beyni olan herkes doğal olarak Gak'tan onu yememesini istiyor.

Gaklar bundan *nefret ediyor.* Böylece antlaşma üç şeye birden hizmet ediyor. Daha az insan Gaklar tarafından yeniyor, Gaklar daha az hazımsızlık çekiyor

ve Gakları savuşturmak için bize daha fazla saman kalıyor.

Yani saman başka ne işe yarar ki?

"Şu Gak," diye fısıldadı Alcatraz, "samanların *ortasında* duruyor. Bana pek korkmuş gibi görünmedi."

"Onlar saman *değil*," dedim. "Ot. Tarımda ikisi arasında fark var."

Alcatraz farkı açıklamamı beklercesine kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi bunun için zamanımız yok," dedim. O sırada Gak bizi süzdüğü için, yoksa Büyük Gak Antlaşması'nın otla samanı birbirinden nasıl ayırt ettiğinin detaylarını bilmediğimden değil kesinlikle.

"Pekâlâ," dedi Gak. "Bitirdiniz mi?"

"Nee!" dedi Alcatraz. "Bu şey konuşuyor."

"Tabii ki konuşuyor," dedim. "Konuşmuyor olsa Polunsky onlarla nasıl antlaşma imzalasın?"

Alcatraz bana sanki kafayı yemişim gibi baktı. Hikâyenin size anlattığım uzun versiyonunu ona anlatmadığımı o zaman fark ettim.

Buna da zamanımız yoktu. "Neyi bitirdik mi?" diye sordum Gak'a.

Gak bize doğru süründü ve tırtılı andıran gövdesinin ilk boğumu otların arasından çıktı. Gaklar insanları bütün olarak yutar ve haftalar, bazen aylar boyunca vücutlarındaki keselerde sindirirler. Birden çok keseleri

olduğu için bir seferde birden fazla insanı sindirebilirler.

Ve hayır, henüz Gak'ın kesesini delip içinden canlı çıkan insan olmadı. Gaklar aptal değil. Önce sizi öldürürler. Nasıl öldürdüklerini anlatırdım ama editörüm beni zaten fazla vahşi buluyor.

"Konuşmayı," dedi Gak. "Sizi yemek için sohbetinizi bölmek istemem. O kadar görgüsüz değilim."

"Bastille," dedi Alcatraz, "onunla savaşmayacak mısın?"

Kumların üzerinde duran kılıcıma doğru baktım. Onca uçuştan sağ salim çıkmıştı ve adaya olan onca yolu yüzerken de başına bir şey gelmemişti ama onu bir Gak'a karşı kullanırsam otuz saniye bile dayanmazdı.

Hayır," dedim. "*Gak Avlamak*'ta okumuştum, bir keresinde on iki Kristalyalı kendi bildik arazilerinde hep birlikte bir Gak'a karşı savaşmışlar ve hepsi ölmüş."

"Altı üstü bir hikâye," dedi Alcatraz. "Bana o kadar korkutucu görünmüyor. Küçük bir ejderhayı andırıyor."

Sanki daha önce bir ejderhayla bire bir savaşmak zorunda kalmış da! "Sadece bir hikâye *değil*," dedim. "Kurgu eser değil. Ve bizim kurgu dışı kitaplarımız, Suskun Diyarlar'dakinin aksine tamamen gerçektir. Suskun Diyarlar'daki kurgu dışı kitaplar ikiye ayrılır: Kütüphanecilerin inanmanızı istediği yalanlarla dolu olanlar ve Kütüphanecilerin umurunda olmayan yalanlarla dolu olanlar."

Gak yine bizi süzdü. Konuşmamızın bitmesini bekliyordu.

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Alcatraz. "Burada dikilip bizi yemesine izin mi vereceğiz?"

"*Seni* yemesine izin vermeye can atıyorum," dedim. "Büyük yardımlarından ötürü."

"Bizi Suskun Diyarlar'dan çıkardım," dedi Alcatraz. "Bu da bir şey."

Doğru, bu da bir şeydi. Üzerine gittiğimde tepki vermesi de iyiye işaretti. Bizi yemek niyetinde olduğunu açıkça söyleyen bir Gak'la bakışmıyor olsam bu beni daha fazla heyecanlandırırdı.

"Saman," dedim ağzımın kenarıyla. "Bir tanecik saman çöpüne ihtiyacımız var."

"Bu adada tek bir saman bile yok," dedi Gak. "Buraya yerleşmeye karar vermeden önce etrafı iyice kolaçan etmediğimi mi sanıyorsun?"

Muhtemelen etmişti.

"Çilek olsa?" diye sordu Alcatraz.

"İşe yaramaz," dedi Gak.

"Neden?" diye sordum Alcatraz'a. "Yanında çilek mi var?"

Alcatraz omuz silkti. "Kuralları anlamaya çalışıyorum sadece."

"Kurallar basit. Eğer samana dokunursam size bir iyilik borcum oluyor. Sizi yememek gibi mesela. Veya

istediğiniz başka bir şeyi yapmak zorundayım. Gerçi şimdiye dek başka bir şey isteyen çıkmadı."

Çıksa şaşardım.

"Otun saman olmadığına emin misin?" diye sordum.

Alcatraz bana kendini beğenmiş bir bakış attı. Bu daha bile iyiye işaretti. Az sonra bir Gak tarafından yeneceğimizden emin olmasam mutlu olabilirdim.

"Tamam, sersem." dedim. "Bir şeyler düşün."

Alcatraz gerçekten düşünüyormuş gibi duraksadı. Ardından ümitle Gak'a baktı.

"Lütfen bizi yeme," dedi. "Bu çok *samansız olur*."

Of, hayır. "Alcatraz," dedim. "Bunun işe yarayacağını hiç..."

"*Samane* gençleri," diye karşılık verdi Gak.

"*Samanla* alışırsın," dedi Alcatraz. "Ama şimdi bizim gitmemize izin verirsen *samanlama* harika olurdu."

İkisi de beklentiyle bana döndü.

"Yardım etmiyorum," dedim. "Kelime oyunlarıyla kurtulmaktansa bir Gak tarafından yenmeyi tercih ederim." Bir Gak'ı kelime oyunuyla alt etmek kötü bir fikir değildi ama özsaygısını korumak isteyen bir kızın kırmızı çizgileri olmalıydı.

"İyi başladın ama saman alevi gibi söneceğine eminim," dedi Gak, Alcatraz'a.

"Beni hafife alma, saman altından su yürütürüm ica-

bında," dedi Alcatraz.

Parçalanmış Camlar adına. *Peki.* Pes ediyorum. "İkinizin de yaptığı anca sap yiyip saman çıkarmak," dedim.

Alcatraz ciddi ciddi kafasını salladı. "Sap derken saman diyor. Ona saman tanı," dedi Gak'a. "Sapla samanı karıştırma, uygun samanı kolla."

Gak kılıcımın olduğu tarafa kıvrılarak boğuk bir ses çıkardı.

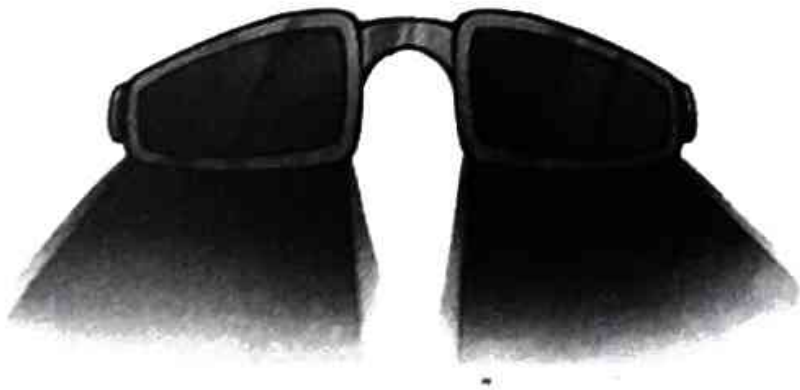
Derken aslında kahkaha attığını fark ettim.

"Peki," dedi gülmesi geçtiğinde. "İkiniz de çok eğlenceli olduğunuzdan önce kimi yiyeceğimi seçmenize izin vereceğim."

Alcatraz anında gönüllü oldu.

Bölüm

• 10 •

Bu noktada bir şeyi açıklığa kavuşturmamın önemli olduğunu düşünüyorum: Sekizinci bölümde Alcatraz'ı harekete geçmeye zorlamamın sebebi onun bir tür mistik "Seçilmiş" olduğunu düşünmem *değildi*. Böyle şeyler aptal fantastik romanlarda olur, gerçek olaylara dayanan bir anlatıda bu saçmalıkların yeri yok.

Alcatraz'a inanıyordum çünkü güvenime layık olduğunu kanıtlamıştı. Evet, şu anda bön bön bakan, salyaları akan bir sersem olabilirdi ama sersem olması geçmişte onu bir şeyler becermekten alıkoymamıştı. Salyalarının akması ise bir tür bonustu. Yeni kılıcınızın, kıyafetinizle daha uyumlu bir kını daha olduğunu fark

etmeniz gibi. Mesela saksı bitkilerini sulamakta onu kullanabilirdik.

Neyse işte, ona güveniyordum. Kâtip'in planlarını öğrenen, Attica'nın notlarını (az bir kısmını da olsa) okuyan oydu. Eğer içinde bulunduğumuz şu durumdan çıkmamızın bir yolu varsa, çıkış yolunu ancak o bulabilirdi. Ve bu tamamen benim şahsi fikrim.

Seçilmiş Kişi diye bir şey yok. Zor durumlara düşen ve ellerinden geleni yapan insanlar var sadece.

Alcatraz'a baktım. Şaşırdığımı söyleyemem ve kızdığımı da söyleyemem. Kızmadığımdan değil ama sürekli kızgın olduğumdan ve bunu tarif edecek yeni kelimeler bulmakta zorlandığımdan. Durun bir saniye, sözlüğe bakayım.

Hiddete kapıldım, gazaba geldim. İşte bu!

"Sersem," dedim. "Bu ne işe yarayacak ki şimdi?"

"Üzgünüm, Bastille," dedi. "Ama hatamı telafi etmek için son şansım olabilir..."

"İlk yenmekle bir şeyin kefaretini ödemiş falan olmayacaksın!" diye bağırdım ona. "İlk yenmek aptalca."

"Aslında bayağı da korkakça," dedi Gak. "Çünkü ikinci yenen, ilkini yememi izlemek zorunda kalacak."

Alcatraz'ın yüzü düştü. Şimdi düşününce, hatasını telafi etmek istiyorsa benim yenmemi izlemeye gönüllü olması gerektiğini fark etmiş gibiydi.

Parçalanmış Camlar adına. Bu saçmalıklar için vaktimiz yoktu.

"İyi," dedim. "Onu ye, afiyet olsun. Umarım tadı güzeldir." Kılıcımı ve Merceklerin durduğu çantayı alıp kumsalın diğer tarafına yürümeden önce Alcatraz'a *tıslayarak* onu oyalamasını söyledim. Arkamdan otların hışırtısının sesi geldi; Gak, Alcatraz'a yaklaşıyor olmalıydı.

Neyse ki bu Gak avıyla oynamaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Editörümün bu kitap için fazla vahşi bulduğu ve yazmamı istemediği şeyi hemen yapmadı. Bu arada doğru ve dürüst gazetecilik adına size bunun ne olduğunu söylemem gerektiğini düşünüyorum. Gaklar avlarını

İşte böyle. Artık biliyorsunuz.

Alcatraz en azından Gak'ı oyalamaya istekli gibiydi. "Astronomiyle aran nasıl? Yoksa Samanyolu'ndan da mı nefret ediyorsun?" diye sordu Gak'a. "Merak etme, saman kazanmaya değil, saman öldürmeye çalışıyorum sadece."

Ben bu arada *Ejdergemi*'ye doğru yöneldim. Belki geride işe yarar bir şey kalmıştır diye umuyordum. Saman kâğıdı. Samandan yapılmış bir şapka falan. Australia da bizimle birlikteydi ve garip bir kıyafet zevki vardı.

Böyle bir şey kalmış olsaydı bile Gak çoktan bulup yok etmiş olmalıydı.

"Bizi yersen dünyanın sonu gelecek," dedi Alcatraz. "Bundan bahsetmiş miydik?"

Hışırtı kesildi. Bir zamanlar geminin pruvasında olan camdan bir dişe tekme attım ve geri döndüm.

Gak şimdi Alcatraz'a en fazla üç metre mesafedeydi. Alcatraz ayağa kalkmış, ayakları suya girene dek gerilemişti. Gak kobra gibi kafasını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı.

"Demek öyle?" dedi. İnanmış görünmüyordu.

"Öyle," dedim. "Kötü Kütüphanecilerin lideri Biblioden şu anda Dünya Kulesi'ne gidiyor ve Incarna'nın gücünü kullanarak herkesi öldürmeyi planlıyor."

Gak şüpheli bir homurtu çıkardı, yine de dönüp Dünya Kulesi'ne doğru bir bakış attı.

Alcatraz'a bana ve camdan gemiye yaklaşmasını işaret ettim. Okyanusa dalıp yüzerek kaçmayı denemeye hazır görünüyordu ama ben bunun işe yaramayacağını biliyordum. Gaklar yüzme bilir. Yüzme bilmiyor olsalar bu Gak bu adaya nasıl gelecekti ki?

Alcatraz yavaşça bana doğru geldi. "Bu o mu?"

Dünya Kulesi'nin hemen yanında, gökyüzünde camdan bir balon duruyordu. Kütüphanecilerin balonu olmalıydı çünkü Özgür Krallıklar halkı kesinlikle daha yaratıcı tasarımlarla seyahat ederlerdi.

"Evet," dedim. "Evet, büyük olasılıkla o."

Alcatraz'ın omuzları düştü. "Demek buraya kadarmış," dedi. "Çok geç kaldık."

Herhalde fark etmişsinizdir, Alcatraz'la ikimiz buhar olmadığımıza göre demek ki çok geç kalmamışız. Ayrıca Alcatraz, olur ya bir nebze de olsa onu kurtarma ihtimalim varsa diye bana yaklaşacak kadar sağduyulu davranmaya başlamıştı.

Gak yeniden Alcatraz'a döndü ve ondan uzaklaştığımızı fark edince yüzü asıldı. Şimdi *Ejdergemi*'nin ana gövdesinden sadece birkaç metre uzaktaydık. Gerçi arkasına saklanıp Gak'ın gitmesini ummak abes olurdu.

"Neden dünyayı yok etmek istiyor?" diye sordu Gak.

"Aslında teknik olarak sadece Özgür Krallıklar halkı ölecek," dedi Alcatraz. "Ama senin besin kaynağın da onlar, değil mi? Onlar ölünce yiyecek bir şey bulamayacaksın."

Gak omuz silkti. "Suskun Diyarlıların tadı da fena değil," dedi. "Kuzenlerimden biri İskoçya'da bir gölde takılıyor ve keyfi gayet yerinde."

Sonrasında aynı anda üç şey oldu. İlk olarak, Gak yeniden saldırı pozisyonu aldı; gövdesindeki boğumlar uğursuz bir şekilde titreşiyordu. İkincisi, ben kılıcımı çekip savunma pozisyonu aldım. Üçüncüsü, Alcatraz geriye doğru bir adım attı ve büyükçe bir cam parçası-

na takılıp sırılsıklam haldeki smokin pantolonunu yırttı. Düşmemek için can havliyle *Ejdergemi*'nin kuyruğuna tutundu.

Dokunmasıyla birlikte cam parlamaya başladı.

Alcatraz ile Gak'ın arasına geçtim. Onu yenebileceğimi düşündüğümden değil. Ama iki seçeneğim vardı: ya onunla savaşacaktım ya da Alcatraz'ı –Smedry soyunun hayattaki son üyesini ve aynı zamanda *arkadaşımı*– yemesine öylece izin verecektim. Eh, en azından işini zorlaştırmaya karar vermiştim.

"Alcatraz," dedim, "ne yapıyorsun?"

"Bir fikrim var."

En son fikrinden sonra bu korkunç bir haber olsa gerekti ama bir Gak tarafından yenmektense dünyayı hoplaya zıplaya uçarak kat etmeyi yeğlediğimi itiraf etmeliyim.

Gak atılmaya hazırdı ve ben de kılıcımı hazırladım. Derken ayağımın altında camdan ejderhanın parçaları kıpırdanmaya, kumun içinden çıkmaya başlayınca kenara sıçradım.

"Gak!" diye bağırdım, *Ejdergemi*'nin karnından bir parça kumlardan sıyrılırken.

Gak, Alcatraz'a doğru atıldı ama Alcatraz tam zamanında camdan ejderhanın arkasına saklandı (bu stratejiyi belli ki çok hafife almışım). "Bin," diye bağırdı Alcatraz bana.

"Neye?" diye bağırarak karşılık verdim.

Alcatraz cevap vermedi ama camdan gövdenin diğer tarafında Alcatraz'ın *Ejdergemi*'nin içine tırmandığını ve makine dairesine doğru yürüdüğünü görebiliyordum.

Gak yeniden atıldı ve kendimi *Ejdergemi*'nin gövdesindeki bir delikten içeri attım. Aynı anda bir enerji dalgası etrafımda uğuldayarak her bir cam parçasını titretti. Keşke Kanca Cam botlarım olsaydı çünkü içimden bir ses Alcatraz'ın çılgınca bir şey yapmak üzere olduğunu söylüyordu.

Yine.

Gak, *Ejdergemi*'nin gövdesinin etrafına dolandı. Gemiyi sıkarak parça parça etmesi an meselesiydi.

"Alcatraz!" diye bağırdım. "Kanatlar parça pinçik. Motoru bile yok. Yere çakıldığımızda bozulmuştu."

Sorun değildi. Parlayan enerji kanat parçalarının üzerine yayıldı ve onları birleştirdi. Gemi havalanırken Gak bir çığlık attı. Gövdedeki delikten biraz uzaklaştım çünkü dokunursam enerjinin beni gemide tutup tutmayacağından emin değildim.

Havada yükseldiğimiz sırada Gak'ın karnı deliğe süründü.

Kılıcımla uzanıp karnını bir uçtan bir uca kestim.

Onu öldürmeye yetecek kadar derin bir kesik değildi ama Parçalanmış Camlar adına, bana acayip

iyi geldi. Gak'ın tiz bir sesle haykırıp sendeleyerek *Ejdergemi*'yi bırakması ve aşağıda sulara gömülmesi çok keyifliydi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Suyun üzerindeydik. Bir kez daha güvenilmez bir araçla göklerdeydim, gerçi bunun Alcatraz'ın sırtına yapışık halde serbest düşmekten iyi olduğunu itiraf etmeliydim. Makine dairesine tırmandım ve orada Alcatraz'ı bir zamanlar motorun olduğu yerde çömelmiş, ellerini yere bastırır halde buldum. Enerji vücudundan cama akıyor, kanatlar bizi gökyüzünde daha yükseğe çıkardıkça gemi sarsılıyordu.

"Ne yaptın?" diye sordum. "Artık silimatik enerjisi yok ki."

"Sanırım," dedi Alcatraz, Yücehane'den bu yana suratında gördüğüm gülümsemeye en yakın ifadeyle, "silimatik motor *ben* oldum."

Bu imkânsız olmalıydı. Fakat onu tanıdığımdan bu yana Alcatraz camla imkânsız şeyler yapıp duruyordu. Silimatik teknolojinin, Optikçi büyüsüyle aynı şekilde işlediğine dair bir teorisi vardı.

Bunun doğruluğundan şüpheliydim ama bizi Dünya Kulesi'ne (ve katil Gak'tan uzağa) götürdüğü sürece bir itirazım yoktu.

Gövdenin camına yapışıp giderek yaklaşan Dünya Kulesi'ne baktım. "Biblioden çoktan geldi," dedim. "Bizi orada ne beklediğini bilmiyoruz."

"Haklısın," dedi Alcatraz. "Ama öğrenmek üzereyiz."

Bölüm

11

Alcatraz, "değerli" kelimeler için ayrıca ödeme almayacağımı söyledi. Bir "değeri olduğunu" söylerken para karşılığı olduğunu kastetmemiş. Eğer kelimelerin niteliğinden bağımsız olarak kelime başına para alacaksam, *dik dik bakmak* gibi muhtemelen tek kelime sayılan deyimler yerine (tipik Kütüphaneci numaraları) kısa kelimeleri tercih ederim çünkü böylece daha kısa sürede daha fazla kelime yazarım.

Bu durumda artık kısa kelimeler kullanmaya çalışacağım. Çok kısa. Kısa. Tamam?

Uçtuk. Kule büyüdü. Gemi parladı. Bizi gördüler galiba.

Evet. Gördüler.

İyi değil. Ateş ettiler. Cam kırıldı. Şangır. Ah!

(Alcatraz az önce kelime başına para almayacağımı söyledi. *Satıştan* pay alacakmışım. O yüzden sizden bir ricam var. Lütfen bir iyilik edip bu kitabı yiyin ve yenisini alın. Şimdiden teşekkür ederim.)

Neyse işte, *Ejdergemi*'nin kalıntılarında oturuyorduk ve Dünya Kulesi'ne düştüğümüzde gemi ikinci kez parçalandı. Alcatraz'ı artık yırtık pırtık olmuş ceketinin sırtından tutup ardımdan sürükleyerek kırık camların arasından çıktım.

Kulenin tepesine yakın olan platforma inmiştik. Dünya Kulesi'nin son kısmı, platformun merkezinden dosdoğru gökyüzüne yükseliyordu. Kulenin etrafını dolaşan spiral merdiven, kulenin en tepesinde küçük bir gözcü tüneğine çıkıyordu.

Platform, merkezindeki kuleden her yöne doğru on metre uzanıyordu. Başka bir deyişle düşerek inen bir hava gemisinin kenardan kayıp kilometrelerce aşağıdaki okyanusa düşmeyeceği kadar bir alan vardı.

Ayrıca daha az dramatik bir şekilde iniş yapan Kütüphaneci balonuna da yer vardı. Yarım düzine Kütüphaneci orada bizi bekliyordu. Bir kısmı Savaş Mercekleri takmıştı. Liderleri, yeşilin çirkin bir tonunda Mercekler takmış bir Kütüphaneci'ydi.

Biblioden ortalıkta görünmüyordu ama bir Optikçi'leri vardı.

"Emirlerini bekliyoruz, Etna?" diye seslendi Kütüphanecilerden biri.

"Siz Kristalyalı'yı alın," dedi Optikçi. Ardından sırıttı. "Smedry bende."

Göreceğiz bakalım. Merceklerin olduğu çantayı Alcatraz'a fırlattım ve onunla Kütüphanecilerin arasına geçip kılıcımı iki elimle kavradım. Buna gerek yoktu aslında; tüm Kristalya şövalyelerinin yeteneğine ve gücüne sahiptim, yani kılıcı savurmak için iki kola ihtiyacım yoktu. Ama bu şekilde daha tehditkâr görünüyordum ve bir kız ne kadar tehditkâr görünse azdır.

Alcatraz çantayı karıştırdı. Onun Görüşbükücü Merceklerini, İzci Merceklerini ve en önemlisi de Optikçi Merceklerini çıkardığını gördüm. Bu sonuncusu Optikçi auralarını hissetmekte ve genel olarak savunmada iyiydi.

Alcatraz'ın Optikçi Merceklerini taktığını görünce gülümsedim.

Alcatraz geri dönmüştü. Optikçi'ye baktı.

Diğer Kütüphaneciler benim üzerime atıldı. Son ana kadar bekledim ve son anda kenara çekilip kılıcımı savurdum. Kütüphanecilerden birine kılıcın düz kısmıyla büyük bir kuvvetle vurup onu uzağa fırlatırken diğer

elimle uzandım ve bir diğerinin suratındaki Savaş Merceklerini çekip aldım.

Mercekleri kendi yüzüme takarken gülümsüyordum. Yücehane'de uyandığımdan beri Savaş Merceği'ne sahip olmamıştım. Bunlar Optikçi olmayanlar tarafından da kullanılabilen az sayıda gözlükten biriydi ve Kristalyalı güçlerim bana bundan kat kat üstün savunma sağlasa da ekstra güce asla hayır demezdim.

Kütüphaneciler çabuk toparlandıysa da ikisini fazla bir çaba harcamadan alt ettim. Diğer dördü platformun merkezine doğru geri çekildi. E tabii, Savaş Mercekleri'nin gerçek bir Kristalyalı ile boy ölçüşemeyeceğini anlamışlardı.

Etrafımdaki hava uğuldadı. Biblioden mi geldi acaba diye endişeyle kulenin tepesindeki tüneğe baktım ama kimse yoktu.

"Hep bir Smedry ile düello yapmak istemişimdir," dedi Kütüphaneci Optikçi.

Ah, olamaz. Alcatraz'ın şu anda bir Kara Optikçi'ye karşı şansı vardı, güçleri yerindeydi. Ayrıca Yeteneği, nasıl işlediğini anlamasak da, en ihtiyaç duyduğumuz anda yardıma koşmuştu.

Ama Optikçi Düellosu? Bu bir tür resmi mücadeleydi. İki Optikçi karşılıklı durur ve Mercekleri sırayla takarak, ta ki biri pes edene dek güçlerini kullanırlardı.

Alcatraz'ın sadece üç Mercek seti vardı ve hiçbiri özellikle saldırı amaçlı değildi. Gerçi Leavenworth daima, eğer nasıl kullanılacağını bilirseniz, sıradan Merceklerin bir düelloda doğrudan saldırı amaçlı olanlardan daha çok işe yarayabileceğini söylerdi.

Fakat Alcatraz nasıl kullanacağını bilmiyordu ki! Bildiğim kadarıyla daha önce hiç Optikçi Düellosu yapmamıştı ve sadece bir düello görmüştü. Birinci kitapta ilk kütüphaneye sızma operasyonumuz sırasında Leavenworth ile Kara Optikçi Karayanık arasındaki düelloyu izlemişti.

Dönüp Alcatraz'a baktım. Dimdik, sağlam bir şekilde duruyor, Optikçi Merceklerinin ardında kararlı bir ifadeyle Kara Optikçi'ye bakıyordu.

"Alcatraz," dedim, "sen..."

Parçalanmış Camlar adına! Kara Optikçi'ye Alcatraz'ın bunu daha önce hiç yapmadığını açık edemezdim. Gerçi çok geçmeden kendisi anlayacaktı zaten. Bu arada hâlâ Biblioden'den iz yoktu. Henüz kuleye gelmediğini düşünmeye başlamıştım. Hazırlıkları tamamlamak için gelen öncü birlikle karşılaşmıştık herhalde.

Bu da isminin Etna olduğunu duyduğum şu Optikçi'yi bir an önce halletmemiz gerekiyor demekti.

Geri kalan dört Kütüphaneci, dikkatimin dağılmasını fırsat bilip aynı anda üzerime çullanmak için tam bu anı seçti. Kendi etrafımda döndüm ve aşağıdan bir vuruşla yaklaşmalarını engelledim, ardından ikisini gruptan ayırıp kulenin kenarına doğru sürükledim. Onları kılıcımla deşip vakit kaybetmeden diğer ikisi için döndüm.

Etna'nın etrafında bir güç halesi vardı. Gözündeki yeşil Merceklerin üzerine gri bir çift Mercek daha taktı. Sarsıntı Mercekleri'ydi galiba.

Etna'dan fışkıran beyaz kor ona çarptığında Alcatraz hiç kıpırdamadan durdu. Etna elini indirdi ve ikinci bir Mercek seti aralarındaki yoğun güç tarafından tutularak önünde havada süzüldü.

Araya girmem için çok geçti. Aralarına girersem, Alcatraz'ın Optikçi Merceklerinin bloke ettiği ekstra enerji beni buharlaştırırdı.

Bu hikâye pek çok farklı şekilde bitebilir ama olası sonların azımsanmayacak kadar bir kısmında buharlaşıyorum. Bu sizin için bir tür işaret olmalı.

Alcatraz, Görüşbükücü Mercekler'i gömleğinin önüne takmıştı ve İzci Mercekler'i havalandırıp yüzüne yaklaştırdı.

"Onlar olmaz!" diye bağırdım. Bunlar kullanımı en kolay, dolayısıyla genel anlamda gücü en zayıf merceklerdi. Düelloda işe yaramazlardı.

Kılıcımı geri kalan Kütüphaneciler ile aramda tutarak geri geri gidip Alcatraz'a yaklaştım. Yanına ulaştığımda Alcatraz'ın merceklerinden yansıyan Optikçi güç kemiklerimi titretti.

Teknik olarak sıra Alcatraz'daydı ama İzci Mercekler'i takmayınca Etna kendi merceklerinin üzerine üçüncü seti takma fırsatı yakaladı. Gülümsedi ve buz mavisi Buzsalan Mercekleri'ni taktı. Etna'nın üç gözlüğünden buzdan bir ışın fırladı. Alcatraz sarsılıp bir adım gerilese de dengesini korudu.

Normalde hiçbir Optikçi böylesine güçlü saldırı merceklerine sadece Optikçi Merceği ile karşı koyamazdı ama Alcatraz sıradan bir Optikçi değildi. Bir zamanlar sıradansa bile artık sıradan denilemeyecek

kadar çok imkânsız şey yapmıştı. Bir çift mercekle, Kara Optikçi'nin üst üste bir düzine mercekle yapabileceğinden fazlasını yapabilirdi.

Alcatraz'ın alnından burnuna doğru bir damla ter süzüldü. Kara Optikçi bir adım öne çıktı ve Alcatraz bir adım daha geriledi. Gözlükleri hafiften parlamaya başlamıştı ama savunma aurası yüzünden değildi. Aşırı ısınmışlardı. Tıpkı bir aşamada çıkarmak zorunda kaldığı Fırtınakoparan Mercekleri gibi.

Alcatraz fazla dayanamayacaktı. Mercekler yüzünde eriyecek, ya onu yakacak ya da işe yaramaz hale geleceklerdi. Çıkarırsa, üzerine çarpan muazzam güçle geriye fırlatılması kaçınılmazdı. Çıkarmamayı başarsa bile Kara Optikçi onu platformun kenarına sürüklemeye kararlı görünüyordu. Kenardan düştüğünde kilometrelerce aşağıdaki okyanusa çakılacaktı.

Bir sürü Smedry'yi yüzüstü bırakmıştım. Aynı şeyin Alcatraz'a da olmasına izin verecek değildim. Ben yanındayken olmazdı.

"Alcatraz," dedim, "ekstra gücün bir kısmını kanalize etmeyi dene. Eğer onu merceklerden salabilirsen saldırıyı bloke etmekte kullanabilirsin ve gücün katlanır."

Merceklerin ardında Alcatraz'ın kaşları çatıldı ve odaklanmaya çalışırken gözleri neredeyse şaşı oldu.

Alnında daha fazla ter birikti ama buzdan ışını birkaç santim geriletmeyi başardı.

"Sıra sende, Smedry!" diye bağırdı Etna. "Tabii pes edeceksen başka."

Parçalanmış Camlar adına. Kadın daha kaç tane saldırı Merceği çıkaracaktı?

Alcatraz'ınsa sadece bir tane daha vardı. Görüşbükücü Mercekleri.

Ah. "Beni dinle," dedim Alcatraz'a. "Bunu kazanacaksın."

Alcatraz'ın yüzü bir anlığına inanmazlıkla çarpıldı ama gücünü Mercekler üzerinden Etna'ya yöneltmeye devam etti. Şu an için bana tek gereken de buydu.

"Görüşbükücü Mercekler'i kullan," diye fısıldadım. Etna'nın onların ne işe yaradığını bilmediğine bahse girerdim, dolayısıyla hazırlıksız yakalanacaktı.

Alcatraz başını salladı ve Optikçi Merceklerinin üzerine onları takıp tereddütle bıraktı. Sanki her an düşmelerini bekliyor gibiydi. Mercekler güç dalgasıyla Alcatraz'ın yüzünde asılı kaldı. Alcatraz inleyerek daha fazla güç odakladı ve Kara Optikçi'yi geri itti.

"İyi gidiyorsun," dedim.

Ama Kara Optikçi'nin gücü biraz daha yaklaştı. Etna bu yeni mercekleri yadırgadıysa da hiç belli etmiyordu. Cebine uzandı ve bu kez kahverengiye çalan turuncu

bir çift Mercek çıkardı

"Dur bir saniye," dedi Alcatraz. "Ben daha..."

"Hayır, bırak yapsın," dedim. Görüşbükücü Mercekler, hedef olarak belirlenen kişinin bakışını transfer ediyor ve size aktarıyordu. Şu anda Etna'nın bakışları Optikçi gücüyle doluydu. Şimdi Alcatraz'ın tek yapması gereken bu gücü kendinde toplamaktı. Kara Optikçi, Alcatraz'ın üzerine ne kadar güç gönderirse, kendi üzerine o kadar güç yansıyacaktı.

"Onu hedef olarak belirle, Alcatraz," dedim.

Belli belirsiz başını salladı ve Görüşbükücü Merceklere dokundu.

"Tamam," dedim. "Şimdi kendine bakmalısın ama başını çevirdiğin anda gücü üzerine çullanacak, o yüzden çok hızlı ol."

Alcatraz derin bir nefes aldı. Etna yeni Merceklerinden gücü saldığında aralarında titreşen enerji huzmesinde bir şimşek çaktı. Alcatraz tüm gücüyle enerjiyi Kara Optikçi'nin üzerine odaklamaya çalışırken yüzü ter içinde kalmıştı.

Derken bir anlığına gözlerini indirip kendine baktı, ardından tekrar Kara Optikçi'ye döndü.

O anda birkaç şey birden oldu. Kara Optikçi'nin yolladığı güç dalgası ona çarptığında Alcatraz acıyla haykırdı. Alcatraz'ın Görüşbükücü Mercekleri kendi bakışlarındaki Optikçi gücünü ona geri yolladığında

Etna acıyla haykırdı. Aralarında muazzam miktarda Optikçi gücü dalgalanıyordu.

Etrafımı saran enerjiyle tenim karıncalandı. Platformun kenarına fazla yaklaşmamaya dikkat ederek geriledim. Geri kalan Kütüphaneciler kuleyi çevreleyen merdivenlere doğru çekilmiş, düelloda bir şeyler ters giderse buharlaşmamak için gözden kaybolmuşlardı.

Alcatraz ile Etna arasındaki enerji, Görüşbükücü Mercekler'den yansıdıkça giderek daha parlak hale geliyordu. Alcatraz bağırdı. Etna bağırdı.

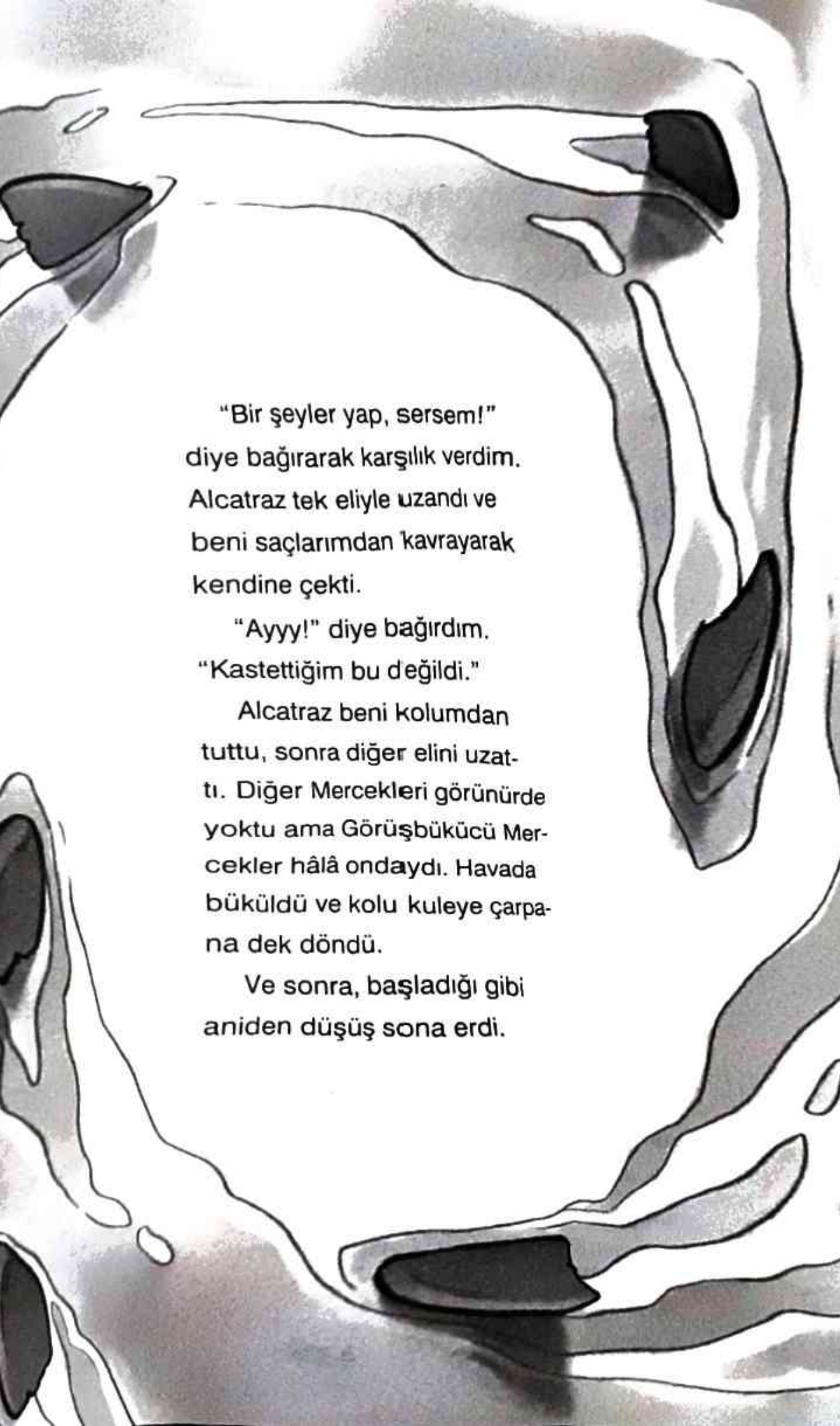
Sonra aralarındaki enerji akımı patladı. Dehşet verici bir an boyunca hiçbir şey duyamadım, hiçbir şey göremedim. Tek hissedebildiğim, artık fazlasıyla tanıdık hale gelen o yüksekten düşme hissiydi. Şok dalgası beni platformun kenarından boşluğa fırlatmıştı.

Görüşüm geri geldiğinde dört şey gördüm. İlki, Dünya Kulesi'nin pürüzsüz camdan parlak yüzeyi. İkincisi, az ötemde düşen Alcatraz. Üçüncüsü, altımızda aynı anda hem büyük bir hızla hem yavaşça bize doğru yükselen engin okyanus.

Ve son olarak, beyaz köpüklü dalgaların arasında daireler çizen yüzgeçler.

Köpekbalıkları.

"Hah, bir köpekbalıkları eksikti," diye bağırdı Alcatraz bana.

"Bir şeyler yap, sersem!" diye bağırarak karşılık verdim. Alcatraz tek eliyle uzandı ve beni saçlarımdan kavrayarak kendine çekti.

"Ayyy!" diye bağırdım. "Kastettiğim bu değildi."

Alcatraz beni kolumdan tuttu, sonra diğer elini uzattı. Diğer Mercekleri görünürde yoktu ama Görüşbükücü Mercekler hâlâ ondaydı. Havada büküldü ve kolu kuleye çarpana dek döndü.

Ve sonra, başladığı gibi aniden düşüş sona erdi.

Bölüm

12

Gelin biraz şanstan bahsedelim. Bir kılıç veya Smedrylerle dolu bir kafes gibi istediğiniz şeylere sahip birini gördüğünüzde onun şanslı olduğunu düşünebilirsiniz. Bazen bu doğrudur da. O şeyi pek bir gayret göstermeden elde etmişlerdir. Ama genellikle, dışarıdan bakan biri olarak o insanın hayatının sadece kısacık bir anını görüyorsunuzdur. O kılıcı böylesine ustalıkla kullanabilmeleri için ne kadar antrenman yaptıklarını görmezsiniz. Tüm Smedryleri aynı kafese kapatmak için gereken dikkatli planlamaları ve yıllar boyunca özenle kurulmuş tuzakları görmezsiniz.

Kısacası birinin şanslı olduğunu düşündüğünüzde, onun o imrendiğiniz noktaya gelmek için harcadığı çabayı gözden kaçırıyor olabilirsiniz.

Şans, işte bu yüzden, bir perspektif meselesidir.

İlk kitapta benim nasıl ısrarla Alcatraz olmak istediğimi hatırlıyorsunuzdur. (Hatırlasanız iyi edersiniz. *Bu* kitapta da açıkladım.) Bir Smedry ve Optikçi olduğu için, benim sahip olmaya can attığım güçlere ve ayrıcalıklara sahip olduğu için onu inanılmaz şanslı buluyordum. Bu bir bakıma doğruydu. Alcatraz tüm bunlara ulaşmak için hiçbir çaba harcamamıştı. Öyle doğmuştu.

Ama o da kılıç kullanmakta usta bir şövalye olmayı tercih ederdi.

Perspektif bu yönüyle biraz alengirlidir.

Yani benim baktığım yerden Alcatraz'ın Dünya Kulesi'ne dokunduğunda yaptığı şey şans gibi görünebilir ama bu şans Alcatraz'ın ne düşündüğünü bilmememden kaynaklanan bir yanılsamaydı.

Buna gelecek bölümde devam ederiz.

Artık düşmüyorduk. Aşağı doğru inmeye devam ettik ama üzerimize çarpan havayla hızımız bariz yavaşlamıştı. Altımızda dalgalar kırılmaya ve şekilsiz parlak damlacıklar havada süzülmeye başladı.

"Ne yaptın?" diye bağırdım Alcatraz'a. Gerçi artık bağırmam gerekmiyordu, düşüşümüz yavaşladığından artık havanın uğultusu da hafiflemişti.

"Galiba..." dedi Alcatraz. "Galiba yerçekimini bozdum."

Yukarı baktım ve iki Kütüphaneci'nin tepemizde havada süzüldüğünü, diğerlerininse kuleden geniş bir açıyla daha uzakta uçtuğunu gördüm. Camdan ejderha parçaları da havada her yöne uçuşuyor ama artık yere doğru düşmüyordu.

Dünya Kulesi'ne baktım. Okyanusa baktım; sıçrayan sular göz alabildiğine parlak konfetiler gibi havada süzülüyordu.

"*Her yerde mi?*" diye sordum. "Yerçekimini *her yerde* mi bozdun?"

Alcatraz bana mahcup bir bakış attı.

Şimdi Suskun Diyarlılar benden şüphe ediyor olabilirler. Çoğunuz Alcatraz'ın yeteneğinin tüm dünyada yerçekimini bozduğu zamanı hatırlayacak yaşlardasınız ve bunu hatırlamıyor olmanız, böyle bir şeyin hiç olmadığının kanıtı gibi görünebilir.

Hatırlatırım, Kütüphaneciler size yalan söylüyor ve tüm hayatınız boyunca hafızanızı değiştirip duruyorlar. Sınıfta oturup boşluğa baktığınız, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınız ve etrafınızda ne olup bittiğine dair hiçbir fikrinizin olmadığı zamanlardaki o hissi biliyorsunuz değil mi?

Okullarda niye Kütüphaneciler *var* zannediyorsunuz?

Alcatraz koluma girmişti. Kolumu çevirip onu tuttum ve kuleye doğru itmeye çalıştım. Kulede bir şeye tu-

tunabilirsek belki köpekbalıklarının üzerine düşmekten kurtulabilirdik.

"Iıı, Bastille?" dedi Alcatraz. Görüşbükücü Mercekler'i suya doğru çevirdi.

Kanat çırpan ve öten bir kuş sürüsüne baktım. Onların ötesinde, daha uzakta, havada kontrolsüzce dönen başka bir şey daha gördüm.

Gak. Bizim peşimizden mi yüzüyordu yoksa sadece adadan yanlış zamanda mı atlamıştı bilemiyordum ama şu anda havada tembel daireler çiziyor, etrafında parıldayan su damlacıkları arasında tutunacak bir şey arıyordu.

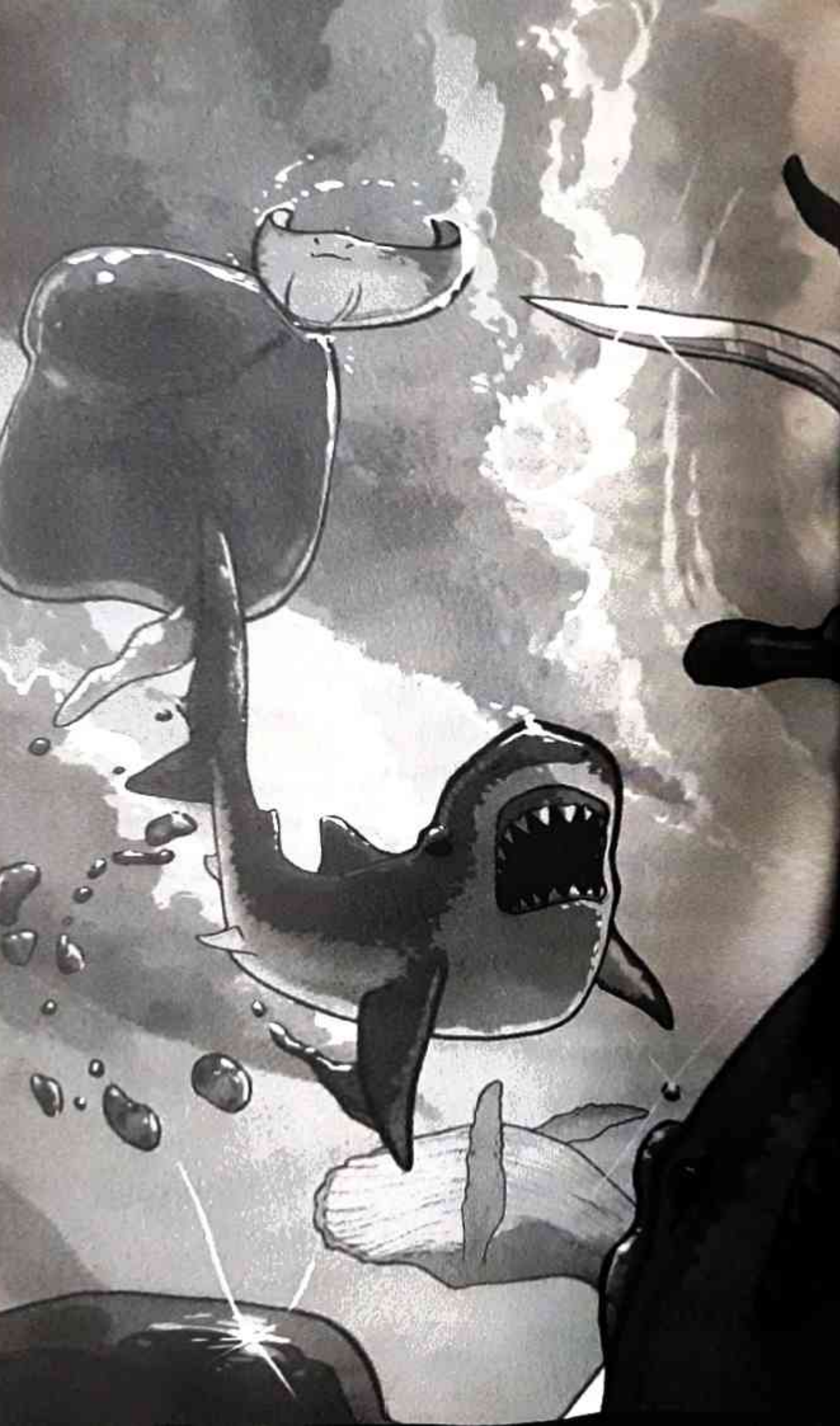
Bu beni tek başına bile korkutmaya yeterdi.

Yine de aşağıdan bize doğru yaklaşmaya devam eden şey kadar korkutucu değildi. Bir köpekbalığı sudan belli bir açıyla çıkmıştı ve bizim alçaldığımız hızla bize doğru yükseliyordu.

Siz Suskun Diyarlılar, hareket halinde bir cismin hareketini sürdürmek ve duran bir cismin ise durmaya devam etmek isteyeceğini öğrendiniz. Yanılıyorsunuz. Cisimlerin bilinci yoktur ve bir şeyler isteme kapasitesine sahip değildirler. Bunun tek istisnası, konuşan kayalardır.

Öte yandan bu köpekbalığı gayet bilinçliydi ve bana bariz bir arzuyla bakıyordu.

"İlk Kumlar aşkına," dedim. Köpekbalığı olmayan,

Kütüphaneci olmayan, okyanus damlası olmayan, tutunabileceğim bir şey arayarak deli gibi etrafa bakındım. Sağ elimin birkaç metre ilerisinde, hemen paralelimizde parlak bir şey uçuyordu.

Kılıcım.

"Alcatraz!" diye seslendim. "Kılıcıma ulaşmama yardım et."

"Şu anda kendini bir görmelisin," diye karşılık verdi Alcatraz. Ona kötü bir bakış attım. Ne kastettiğini biliyordum. Saçlarım gümüşi bir bulut gibi kafamın etrafında vahşice uçuşuyor olmalıydı. (Alcatraz'ın saçları, yerçekimi olsun olmasın hep böyle vahşice uçuşur.)

Alcatraz'ı tüm gücümle ittim. Beni yakalamaya çalışarak kollarını kavuşturdu ama artık çok geçti. Ters yönde uzaklaşmaya başlamıştım bile.

Kılıcıma doğru uçuyordum. Gülümsedim ve uzanıp yakaladım.

Ve uçmaya devam ettim. Kollarımı çırptım, döndüm, takla attım ama tutunacak bir şey olmadığından okyanusun üzerinde, Dünya Kulesi'nden ve Alcatraz'dan ve köpekbalığından uzağa uçmaya devam ediyordum. Köpekbalığı şimdi ikimizin arasından dümdüz geçip yukarı doğru yoluna devam edecekti.

Derken Alcatraz kendini Dünya Kulesi'nden itip doğruca köpekbalığının yolunun üstüne fırlattı. Köpekbalığı ağzını kocaman açtı.

Kılıcımı fırlatmak gibi bir niyetim yoktu ama içinde küçük bir balık sürüsünün çırpındığı büyükçe bir su küresinin yanından geçiyordum. Boştaki elimle balıklardan birini yakaladığım gibi kuleden uzağa fırlattım. Bu biraz momentumumu yavaşlattı. Birkaç balık daha fırlatıp kendimi daha büyük bir su küresine yaklaştırdım.

Bunun içinde daha büyük ikinci bir köpekbalığı vardı.

"Aman!" dedim korkuyla ve havada kıvranmaması için kollarımı köpekbalığına doladım. Köpekbalığı çırpınıp dişlerini gösterdi ve sıçrattığı tuzlu sular saçlarımı biraz ıslatıp yatıştırdı. Şimdi kafamın etrafında daha düzgün bir şekilde uçuyorlardı.

"Şimdi mutlu musun, Alcatraz?" diye bağırdım ve köpekbalığının doğru tarafına geçip onu tüm Kristal şövalyelerinin gücüyle ittim.

Böylece roket gibi Alcatraz'a doğru fırladım. O da tam o anda, ağzı açık köpekbalığı ile kelimenin gerçek anlamında kafa kafaya gelmek üzereydi. Havada dönüp kılıcımı keskin kısmı aşağı bakacak şekilde tuttum.

Sonra hepimiz çarpıştık: Alcatraz, ağzı açık köpekbalığı ve ben.

Bölüm

• 13 •

Perspektif meselesine geri dönelim. Alcatraz'ın ne düşündüğünü bilmediğimi söylemiştim, hatırlıyorsunuz değil mi? Bunlar olurken, son kitapta Alcatraz ile Yeteneği arasındaki mücadeleyi, Yeteneği sadece ona yardım etmek istediği halde Alcatraz dünyada ters giden her şeyden onu sorumlu tuttuğu için Yeteneğin onu terk ettiğini bilmiyordum.

Buna *bakış açısı* deniyor. Sekizinci bölümde Alcatraz'ın ne düşündüğünü söyleyerek ihlal ettiğim şey buydu. Şimdi de Alcatraz'ın yerçekimini bozup bizi okyanusa çakılmaktan kurtarmadan önce ne düşündüğünü söylemeyerek sizin güveninize ihanet ettiğimi söyleyebilirsiniz.

Ben de size edebî yetkinlik belgemle karşılık veririm. Kolaysa bunu benden alın bakalım.

Köpekbalığı ile çarpıştığımızda kılıcım açık ağzından girip kafasının üstünden çıktı. Üçümüz kulenin yanında süzülürken köpekbalığı kılıcımın ucunda kıvranmaya başladı.

Bu kadar yeterdi. Artık okyanusa, kulenin tepesine olduğumuzdan daha yakındık ve görebildiğim kadarıyla yukarıda savaşacağımız başka Kütüphaneci yoktu. Şimdilik yoktu en azından.

Tek istediğim ayağımı sağlam zemine basmaktı. Tercihen beni orada tutacak *Kanca Cam*'la. Ama bazen bulduğunuzla yetinmeniz gerekir.

Kılıcımı köpekbalığının kafasından çekip çıkardım ve köpekbalığını yana yukarı doğru iterek bizi aynı güçle kulenin zeminindeki platforma doğru fırlattım. Ne yazık ki ıskaladım. Suya düştük ve etrafa su damlaları saçarken biz de hafiften sekip yeniden yükselmeye başladık.

Bu defa neyse ki kulenin platformuna yakındık, böylece platformu çevreleyen sütunlardan birine tutunabildim. Alcatraz'ı da bir elimle saçından yakalayıp kendime çektim (rövanş gibisi yok) ve diğer elimle ayağımı sütuna doladım. Ardından Alcatraz'la kılıcımı peşimden sürükleyerek yavaşça sütundan aşağı indim.

"Evet," dedim aşağı ulaştığımızda, "şimdi *bunu* nasıl düzelteceğiz?"

Alcatraz da ayaklarını sütuna doladı ve yanından

geçen bir baloncuğu parmağıyla dürterken "Bilmiyorum," dedi.

"Yeteneğin yine çalıştı bu arada," dedim. "Bizi suya çakılmaktan kurtardı."

Alcatraz başını salladı. "Sanırım bunun kuleyle bir ilgisi var."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

Alcatraz kıpırdandı. "Yeteneğimi görebiliyordum. Ya da daha doğrusu kulenin kristal yüzeyindeki yansımasını..."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Yeteneğini mi *gördün*? Neye benziyordu?"

"Kızgındı," dedi Alcatraz. "Galiba... Galiba bana biraz öfkeli."

"Bir Yetenek nasıl öfkeli olabilir ki?" diye sordum. "O bir insan değil. Canlı değil."

Alcatraz Görüşbükücü Mercekler'i bıraktı, Mercekler yanında havada asılı kaldı. Uçup uzaklaşmasınlar diye ben uzanıp yakaladım. Onlara dokunduğumda hafiften bir uğultu hissettim.

Ve çok hafifçe de olsa mercekler parlamaya başladı.

"Bastille," dedi Alcatraz, "ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedim gözlükleri ona uzatırken. "Ben Optikçi değilim."

Tüm hayatım boyunca Optikçi olmak istemiştim ama şansın olayı şu: nasıl Alcatraz ne yaparsa yapsın, ne kadar çalışırsa çalışsın Kristalya Şövalyesi olamazsa, ben de ne kadar çalışırsam çalışayım Optikçi olamazdım. Yani bazı şeyleri çalışarak elde edebilirsiniz ama bazı şeyler sadece ama *sadece* şansa bağlıdır. Bunun değişebileceğini düşünmek için ortada bir sebep yoktu. "Senden ve senin şu öfkeli Yeteneğinden bahsediyorduk. Hem niye sana öfkeli ki?"

"Yetenekler gücü parça parça emmediği için Incarna'nın gücü birikiyor," dedi Alcatraz. "Optikçi becerilerim iyice tuhaflaştı, yani belki sen de..."

"*Hayır*," dedim.

Alcatraz Mercekleri bana uzattı. "Savaş Mercekleri'ni çıkarıp şunları bir tak."

"Kapa çeneni, yoksa seni okyanusa atarım," dedim.

"Bastille..."

Alcatraz'ın aptallık etmememi söyleyeceğini, Yücehane'de uyandığımdan beri inanılmaz şeyler gördüğümü ve yaptığımı, Optikçi olma ihtimalini yok sayamayacağımı söyleyeceğini biliyordum.

Ama bunun yerine birden sustu, hali tavrı aniden değişti. Gözleri kısıldı. Dümdüz bana baktı ve "Yine mi sen?" dedi. "Hepsi senin *suçun*."

Beni kendi kılıcımla sırtımdan vurmuş gibi irkildim. "Ne?" dedim. "*Ben* asla..."

"*Sen* değil," dedi Alcatraz. Uzanıp yüzümdeki Savaş Mercekleri'ni çıkardı. Onları karşısında tutup kendi yansımasına baktı.

Parçalanmış Camlar adına! *Yine* başa mı döndük? "Bak," dedim. "Kimin suçu olduğu ne fark eder. Bence..."

"Ne?" diye bağırdı Alcatraz, Görüşbükücü Mercekler'i elinden bırakıp. "Beni terk edip sonra öylece hayatıma geri dönerek *yerçekimini* bozabileceğini mi sanıyorsun? Hem neredeydin ki?"

Ben Alcatraz'a baktım. Alcatraz kendi yansımasına baktı. Görüşbükücü Mercekler aramızda havada süzüldü. Uzaklaşmasınlar diye yine uzanıp aldım ve yine uğuldamaya başladılar.

"Alcatraz," dedim ama Savaş Mercekleri'ndeki yansımasına bakmakla çok meşguldü.

Bu noktada önümde iki seçenek vardı. Kendimi hem Alcatraz'ın hem de benim aklımızı kaçırdığımıza ikna edebilirdim. Hatta belki şu anda Dünya Kulesi'nin zeminindeki platforma tutunmak yerine okyanusun dibinde boğuluyor olabilirdik. Veya Alcatraz ile Yeteneği, benimle onun Mercekleri arasında çok tuhaf şeyler döndüğünü kabul edebilirdim.

Aklımı kaçırmış olmak istemiyordum doğrusu. Aklımdan memnunum. Bu yüzden derin bir nefes alıp Görüşbükücü Mercekler'i taktım ve Alcatraz'a bakıp

merceklere dokundum.

Henüz Savaş Mercekleri'ne bakıp yeniden dokunmadan önce gücü hissettim.

Görüşüm öyle ani değişti ki dik kalabilmek için sütuna sarıldım. Merceklerden Alcatraz'ın yansımasına bakarken Savaş Mercekleri'ni sanki benim elimdeymişler gibi, tıpatıp Alcatraz'ın onları gördüğü şekilde görüyordum. Fakat yansıma artık Alcatraz'ın yansıması değildi. Ona benziyordu ama gözleri daha koyu, daha acımasızdı, yüzü daha ciddi, hatta öfkeliydi. Alcatraz'ın tunikle fotoğraflarını çektiğimdeki halini andırıyordu.

O şaşkınlıkla, sadece Optikçilerin kullanabildiği Mercekleri kullanabildiğimi bile unutacaktım az kalsın. "Bu da ne?" diye sordum.

"Yeteneğim," dedi Alcatraz. "Her şeyi yerle bir eden şey."

"Ama hiçbir şeyi yerle bir etmedi ki," dedim. "Yeteneklerin Incarna'nın enerjisini emdiğini söylememiş miydin? Hepimizi yanmaktan koruyan onlar değil mi? Bu şey bize yardım etmeye çalışıyordu sadece."

Alcatraz yansımaya baktı ve yansıma da öfkeyle ona bakmaya devam etti.

"Yetenekleri geri getirmemiz gerekiyor," dedim Alcatraz'a. "Biblioden daha gelmedi. Eğer Yeteneğin seninle olursa onunla daha iyi mücadele edebilirsin. Ayrıca diğerleri de eğer yeteneklerine kavuşursa..."

"Beni yüzüstü bıraktı," dedi Alcatraz. "Ben eğer... Eğer ben şey yapmasaydım... Eğer Yetenekleri bozmasaydım, büyükbabam kurşuna geç kalacaktı. Büyükbabam hâlâ hayatta olacaktı. O sunağı veya Biblioden'in babamın ruhundan Kanla Dövülmüş Mercek yapmakta kullandığı gücü bozabilirdim. Yeteneğimden nefret ediyorum. Hepsi onun suçu."

"Söylediklerin mantıklı değil, Alcatraz," dedim. "Ona ya büyükbabanı kurtarmadığı ve ihtiyacın olduğunda seni terk ettiği için kızabilirsin ya da tüm hayatını mahveden korkunç bir şey olduğu için. Ama ikisi birden olamaz."

(Bu doğru değil tabii. Bir şey aynı anda hem hayatınızdaki en büyük sıkıntı kaynağı hem de şu dünyadaki en sevdiğiniz şey olabilir. Al'la ilişkime bakmanız yeterli.)

Yetenek, kafasını iki yana salladı. Dosdoğru Alcatraz'a baktı ve ağzı kıpırdamaya başladı.

"Benden nefret ediyorsun," dedi. Kelimeleri duymadım ama söylediği şeyi anladım. Belki de Mercekler sayesinde onu Alcatraz'ın gözünden gördüğüm ve Alcatraz onun ne dediğini bildiği içindi.

"Yardım etmedin!" diye bağırdı Alcatraz. "Büyükbabam öldü, babam öldü. Hiçbir şey yapmadın!"

Yetenek, okyanusu işaret etti. *"Evet, ama köpekbalıkları tarafından yenmedin,"* der gibiydi.

"Bu doğru, Alcatraz," dedim. "Okyanusa çakılıp köpekbalıklarına yem olmadık. Dünya Kulesi'ne her nasılsa Biblioden'den önce ulaştık. Bizi kurtardı. Hem de iki kez." Aslında benim komaya girmemden öncesini de sayarsak, çok daha fazla kez.

Yetenek benden tarafa döndü ve "*Evet, onu dinle,*" dercesine bir hareket yaptı.

Alcatraz başını iki yana salladı. "Yerçekimini nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," dedi üzüntüyle. "Yetenekleri nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Ben bir şeyleri düzeltmem. Sadece bozarım."

Kısa bir süre üçümüz öylece birbirimize baktık.

"Belki," dedim Alcatraz'a, "özür dilemekle başlarsın?"

Alcatraz bana ters bir bakış attı. Merceklerin kenarından onu görebiliyordum.

"Ne?" dedim. "Bir denesen ölür müsün?"

"Çünkü *sen* özür dilemekte çok iyisindir ya," diye mırıldandı Alcatraz.

"Ben özür dilemekte gayet *iyiyim*," dedim. "Ama özür dilemeye hiç ihtiyaç duymamakta daha iyiyim."

"Yeteneğimden özür falan dileyecek değilim," dedi Alcatraz.

Yetenek, gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturdu ve kurnaz bir vampir gibi bekledi.

"Peki," dedim. "O zaman Biblioden'in yerçekimi ol-

madan gemisini uçurmanın bir yolunu bulmasını bekleriz, sonra da dünyanın gördüğü en güçlü Yetenek olan Bozma Yeteneği'nden yardım almadan, bir çift Görüşbükücü Mercek ve benim kılıcımla ona karşı duruyuz. Şahane. Bu kitabın sonunun bir öncekinden bile daha iyi olacağına bahse girerim."

Yaşasın ironi!

Alcatraz tıpkı yansıması gibi kafasını öne eğdi. Ona bir yumruk atmak için kılıcımı nereye koysam da elimi boşaltsam diye düşünüyordum ki aniden söyleyiverdi. "Üzgünüm."

Yetenek hızla kafasını kaldırdı.

"Seni suçladığım için özür dilerim," diye devam etti Alcatraz. "İçimde bir şeyleri bozma ihtiyacının biriktiği hissine kapılırdım ve eğer bunu hemen o anda yapmazsam daha büyük, daha önemli şeyleri bozardım. Daha gösterişli, daha yıkıcı, daha, daha... Buna engel olamıyordum. Fakat sen, Birinci Alcatraz'ın seni yapman için yarattığı şeyi yapıyordun. Bu enerjiyi bir şekilde boşaltmaya çalışıyordun ki Özgür Krallıklar halkı yaşamaya devam etsin. Zamanla enerjiyi kanalize etmeyi öğrendim. Bir şeyleri daha büyük bir fayda için bozmayı öğrendim." Alcatraz başını iki yana salladı. "Sensiz ben bir hiçim. Biblioden'in babamı öldürmesine engel olamadım. Ben korkağın tekiyim ve beni bu yüzden terk ettiğini biliyorum."

"Bu doğru değil," dedim. "Sen bir kahramansın. Yeteneğin olmasa da bir kahramansın."

"Hayır," dedi Alcatraz. "Ben bir hiçim. Üzgünüm, Bastille. Yeteneklerin varoluş amacını daha önce anlamadığım için üzgünüm. Şu anda onları kullanamadığım için gerçekten çok üzgünüm."

Alcatraz gözlerini yumdu.

Ve Yetenek gülümsedi.

"Hey," dedim. "Galiba işe yaradı."

"Ah!" diye bağırdı Alcatraz, ikimiz birden Dünya Kulesi'nin tahta basamaklarının dibine sırtüstü düştüğümüzde. Etrafımızdaki sudan balonlar, balıklar, yosunlar, köpekbalıkları bir şapırtıyla suya düşerken, onları *Ejdergemi*'nin cam enkazı ve Kütüphanecilerin balonunun parçaları takip etti. Alcatraz'ın tutunduğu sütun kırıldı ve molozlar denize saçılırken son anda kenara çekilebildim. Aşağıda denizde dalgalar normale dönmeye başlamıştı.

"Sütunu bozdun!" diye bağırdım Alcatraz'a. "Yeteneğin geri geldi!"

Alcatraz üzerine dökülen molozları kaldırırken şaşkın ve tereddütlü görünüyordu. Görüşbükücü Mercekleri ona fırlattım. Yakalayıp cebine koydu.

"Yeteneğim geri geldi," dedi Alcatraz. "Yetenekler... Diğerleri de geri geldi mi acaba?"

Bir işaret beklercesine duraksadık. Bu tabii aptal-

caydı çünkü civardaki tek Smedry, Alcatraz'dı ve benim aniden bir Smedry Yeteneği edineceğim falan yoktu. Bir an hiçbir şey olmadı.

Derken bize yaklaşan ayak sesleri duyduk.

"Alcatraz!" diye bağırdı Kaz. Alcatraz'la ikimiz hemen sese doğru döndük ve Kaz'ın koşarak bize doğru geldiğini gördük. "Başardın! Yetenekleri onardın! Az önce kaybolunca çok şaşırdım. Buraya böyle çabucak gelmem de cabası. Yeteneğim her zamankinden daha fazla iş birliği yapıyor."

Alcatraz bir an tereddütle baktı, ardından gülümsedi. "Teşekkürler," dedi Savaş Mercekleri'ne.

"Kaz!" dedim. "Folsom, Himalaya ve annem nerede?"

"Güvenli bir eve kaçtık," dedi Kaz. "Hepsi iyiler. Ama daha da iyi haberlerim var. Bilin bakalım buraya gelirken yolda kimi buldum?"

Alcatraz'la ikimiz, Kaz'ın hemen arkasında, otuz iki dişiyle birden sırıtarak bize doğru koşmakta olan Büyükbaba Smedry'yi görünce az kalsın küçük dilimizi yutacaktık. "Başardın!"

"Büyükbaba?" dedi Alcatraz. "Ben sandım ki..."

"Öldüğümü mü sandın?" dedi Leavenworth. Burnunun köprüsüne koli bandıyla kocaman bir gazlı bez yapıştırmıştı ve etrafı görmekte zorlanıyor gibiydi. Kazara okyanusa düşmesin diye Kaz onu dirseğinden tuttu.

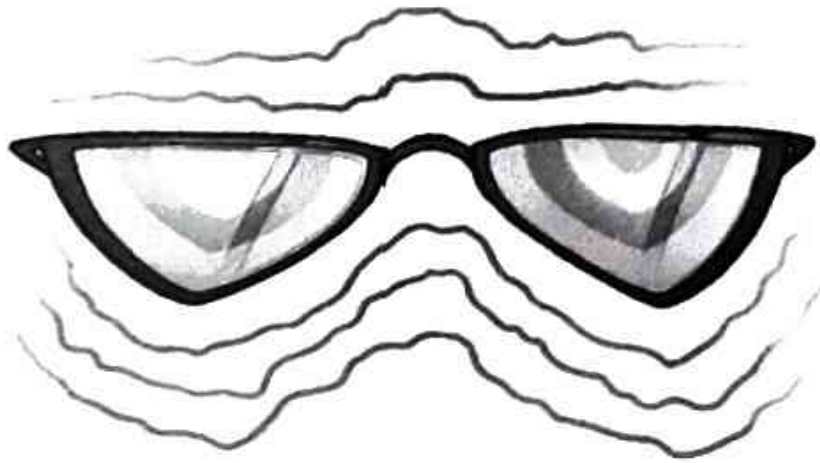
"Beni öldürmek için bir kurşundan fazlasına ihtiyaçları olacak. Şimdi, baban nerede, Alcatraz? Biblioden'i durdurabildin mi?"

Kaz'ın yüzü düştü. Alcatraz geriye doğru bir adım atarken ayağının altında kristal sütundan düşen parçalar ufalandı.

Leavenworth az sonra duyacaklarından bihaber bir şekilde, yüzünde kocaman, mutlu bir gülümsemeyle torununa bakmaya devam etti.

Bölüm

14

Bana söylendiğine göre bazılarınız beşinci kitabın sonuna bıraktığım notu görmediğinden, Leavenworth'e ne olduğunu tam olarak bilmiyormuşsunuz. Kaçırmış olanlar için izninizle açıklayayım. Leavenworth, kurşun beynine ulaşmadan önce, hiç kimse bilmese de, bozuk Yeteneğini bir şekilde geri getirmeyi başarmış. Çaresizlik, sadakat, büyü vesaire sayesinde.

Aman boş verin. Bırakayım da kendisi anlatsın.

"Büyükbaba," dedi Alcatraz, "sen nasıl hayatta kalabildin?" Alcatraz şaşkınlık (büyükbabasının hayatta olduğuna inanmakta zorlandığından) ile büyük bir mutluluk (büyükbabası hayatta olduğu için) ve dehşet (az sonra ona vereceği korkunç haber yüzünden) ara-

sında kalmış görünüyordu. Belli ki Alcatraz ona gerçeği söylemeyi mümkün olduğunca ertelemenin peşindeydi ama sizin aranızdan bazıları da muhtemelen aynı soruyu sorduğundan, şu anda Alcatraz'la aynı noktada buluştunuz.

Bunun er geç olacağı belliydi.

"Yetenekler karmaşıktır," dedi Leavenworth. "Onu bozmuş olsan da öyle bir anda beni yüzüstü bırakamazdı. Kurşuna geç kaldım ve Yücehane'nin zeminine de magma akıntısına geç kalacak şekilde geldim. Gerçi Kazan kaybolup beni bulana dek orada mahsur kaldım. Sen anlat bakalım, bunu nasıl yaptın? Yetenekleri nasıl onardın?"

"Ben, ee..." dedi Alcatraz. "Özür diledim."

"Bozulan şeyleri, hiçbir şey iyi bir özür gibi onaramaz. Aferin, evlat. Gerçekten iyi iş çıkarmışsın!" dedi Leavenworth.

"Etkileyici bir özür olmalı," dedi Kaz. "Bir adımda babamın yanındaydım ve ikinci adımda birlikte buraya geliverdik. Daha mı sık özür dilesen acaba?"

"Hayır," dedi Alcatraz ve Leavenworth'le Kaz şaşkınlıkla ona baktı. Alcatraz kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi öksürdü, ardından kafasını iki yana sallayıp yeniden konuştu. "Hayır, büyükbaba. İyi iş çıkarmadım. Başarısız oldum. Biblioden'i durdurmadık. Babamı öldürdü ve onu kullanarak Kanla Dövülmüş

bir mercek yaptı. Şimdi Incarna'nın enerjisini Özgür Krallıklar halkına aktararak herkesi enerjiyle kavuracak. Ve onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Leavenworth duyduklarını hazmederken gözlerini kırpıştırdı. Attica'nın ölmüş olabileceğinden daha önce de endişelenmişti ama oğlunun kesin olarak öldüğü gerçeğini ilk kez doğrudan duyuyordu.

Kaz ayaklarına baktı. Bu haberi kendisi vermediği için suçluluk hissediyor gibiydi. Gerçi Leavenworth'le bizden sadece birkaç saniye önce karşılaşmıştı.

"Hayır, evlat," dedi Leavenworth nihayet. "Başarısız olmadın. Babanı öldürmesine engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Alcatraz dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Biblioden bana seçme şansı verdi. Kimi öldüreceğini seçebileceğimi söyledi ve ben babamı seçtim. Babamın ölümü benim suçum."

Leavenworth yine kafasını iki yana salladı. "Evlat..."

"Hayır!" diye bağırdı Alcatraz ona. "Sakın benim suçum olmadığını söyleme! Orada değildin, büyükbaba. Onun ölümünü izlemedin."

"Bu doğru, evlat," dedi Leavenworth. O konuşurken Alcatraz'ın omuzlarının çöktüğünü, tıpkı Yeteneği gibi kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin kısıldığını gördüm.

Leavenworth iyi niyetliydi ama Alcatraz'ın gösterdiği gelişmeyi tersine çeviriyordu.

"Ve bunu izlemek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye devam etti Leavenworth. "Ama..."

"Smedryler!" diye bağırdım. Üçü birden şaşkınlıkla bana döndü. Bu bana kendimi toparlamam için bir saniye verdi; çünkü bağırmadan önce ne söyleyeceğimi düşünmemiştim. "Bu duygusallıkları sonraya ertelemeniz gerekiyor," dedim. "Mümkünse süresiz olarak. Ya da en azından kulenin tepesine çıkıp Biblioden'in hepimizi öldürmesini engelledikten sonraya. Tamam mı?"

"Bastille," dedi Leavenworth, "bence Alcatraz'ın..."

"Bastille haklı," diye araya girdi Alcatraz. "Sizin şimdi dünyayı kurtarmanız gerekiyor ve ben size engel olmaktan başka bir işe yaramıyorum."

"Hayır!" diye bağırdım Alcatraz'a. "Sen de dünyayı kurtarmamıza yardım edeceksin. Kulağından tutup seni yanımızda sürüklemem gerekse bile!"

Alcatraz'ın elleri gayriihtiyari kulaklarına gitti. Beşinci bölümde tam da bunu yaptığım için olmalı. Bana döndü. Şimdi tüm öfkesi bana yönelmişti.

"Kapa çeneni, Bastille," dedi. "Sen de orada değildin. Nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Alcatraz'ın söyledikleri yüzünden mi oldu yoksa Yeteneği mi devreye girdi bilmiyorum ama o an içimde bir şey kırıldı. Hayır, sabrım taşmadı. Sabrım sekizinci bölümde taşmıştı zaten. Kırılan cesaretimdi. Hâlâ kur-

tarılacak bir dünya varken dış görünüşü kurtarmak için takındığım o kendinden emin tavır sarsıldı, kolum kanadım kırıldı.

Alcatraz haklıydı. Orada *değildim*. Oysa ben onun kırılasıca Kristal Şövalyesi'ydim. Orada *olmalıydım*.

Alcatraz o anda yüzümde her ne gördüyse, bu onu duraksattı. Öfkesi biraz diner gibi oldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Geri dönüşü olmayan, apdalca bir şey söyleyecekti muhtemelen.

Dolayısıyla aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ona bir yumruk attım.

"Ah!" diye bağırdı Alcatraz, sağlam bir yumruk yiyen omzunu tutarak. "Acıttı."

"Senin sözlerin de acıttı, aptal!" diye bağırdım ona.

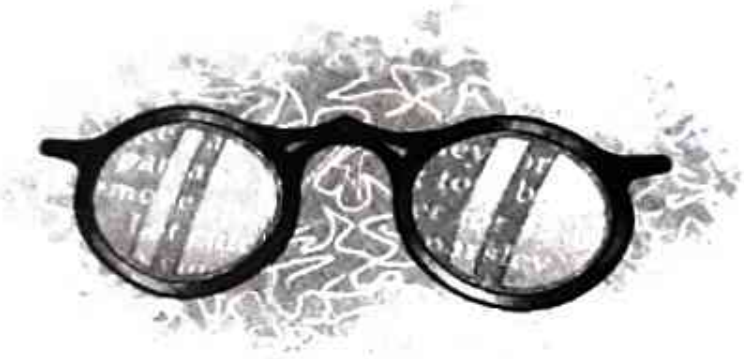
"Bastille," diye araya girmeyi denedi Leavenworth. "Alcatraz, bence..."

"Tamam!" diye bağırdı Alcatraz. "Babam hakkında konuşmayacağım. Duygularım hakkında konuşmayacağım. Ama dünya açıkça benim tarafımdan kurtarılmak istemezken dünyayı kurtarmaya çalışacak da değilim."

Ardından kulenin etrafında, Kaz'la Leavenworth'ün az önce geldiği tarafa doğru yürüdü.

Bölüm

° 15 °

Bu bölüme giriş yazmayacağım. İstediğiniz buysa çok yazık. İnsan duygularının ayrıntılarını anlamanızı sağlamak, az önce basıp giden arkadaşımın arkasını kollamaktan daha önemli değil. Alcatraz'ın tek başına ortalıkta dolanıp köpekbalıklarına yem olmasına izin verecek değildim.

"Bastille," dedi Leavenworth, ben Alcatraz'ın peşinden seğirttiğimde, "ona biraz zaman mı versek?"

"Zamanımız yok!" diye cevabı yapıştırdım. "Buraya Biblioden'den önce geldik ama ne kadar önde olduğumuzu bilmiyoruz. Onu durdurmak için bir an evvel hazırlık yapmalıyız. O yüzden siz ikiniz neden yine kaybolmuyorsunuz ve bir defacık olsun işe yarar bir

şeylerle geri gelmiyorsunuz?"

Kaz'ın, Yeteneğine kavuşur kavuşmaz tam da bunu yaptığını söyleyip itiraz etmesine fırsat vermeden Alcatraz'ın peşinden gittim. Hiç tartışacak havada değildim. Üstelik Alcatraz'a kendini suçlayıp acı çekmesi için daha fazla zaman vermeye de niyetim yoktu. Bunun için yeterince zamanı olmuştu.

Alcatraz'ı, kule ile deniz arasındaki platformda, muhtemelen yerçekimi bozulduğunda devrilmiş olan bir saksı çiçeğinin kırık parçalarının yanına çökmüş halde buldum. Ona doğru yürürken, araştırmacıların burayı incelerken kulenin zemininde yaşadıkları minik kentin bir kısmını görebiliyordum. Binaların çoğu sağlam görünüyordu ama orada burada ters dönmüş taşıtlar, birkaç çırpınan balık ve yolunu kaybetmiş gibi görünen kuşlar göze çarpıyordu.

"Git başımdan, Bastille!" diye bağırdı Alcatraz.

"Hayır," dedim. "Babamın başına gelen şeyin senin suçun olmadığını kabul edinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Alcatraz.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü benim suçum."

"Hayır, değil!"

Yanına ulaştığımda Alcatraz yerden kalkıp bana döndü. Kılıcımı hâlâ peşim sıra sürüklüyordum. Hatta

bu kez ona yumruk atmak yerine kılıcımı mı kullansam diye düşünmedim değil. "Niye değilmiş?"

"Çünkü!" diye bağırdım suratına. "*BENİM* suçum."

Alcatraz kekeledi. "N-ne?"

"Çünkü *BENİM SUÇUM!*" diye bağırdım tekrar.

"Bastille," dedi, "sen komadaydın."

"Mokia'daki savaşta saçma sapan bir riske girmemiş olsam komada *olmayacaktım,*" dedim. "Siz Smedryleri korumak benim işim. Attica'yı hayatta tutmak kimin işiydi? Senin değil. Smedryler sorun çıkarır, kendilerini tehlikeye atarlar ve Kristalya Şövalyeleri de o aptalların kendilerini öldürtmelerine engel olur. Bu iş böyledir, Alcatraz." Kılıcımı diğer elime aldım ve koluna bir yumruk daha indirdim.

Alcatraz'ın bana bağırmasını, saçmaladığımı söylemesini bekliyordum ama bunun yerine irkilip kolunu tutmakla yetindi.

"Yani haklıydın!" diye bağırdım, bir yumruk daha indirip. "Orada değildim! Leavenworth'ün vurulmasını engellemek için orada olmalıydım. Senin sunağa bağlanmanı engellemek için orada olmalıydım. Attica'nın öldürülmesini engellemek için orada olmalıydım. Sen başarısız olmadın, Alcatraz. *BEN OLDUM!*"

"Bastille!" dedi Alcatraz. Canını bayağı yakacak kadar sert yumruklar indirdiğime emindim, buna rağmen ellerini uzatıp kollarıma koydu.

Gerçi şimdi tekrar düşününce, muhtemelen onu tekrar yumruklamayayım diye yapmış olmalı. Fakat o anda tek düşünebildiğim, Alcatraz'ın yüzünün ne kadar yakın olduğuydu. Gözlerini gözlerime dikmişti. Vücudumdan yavaşça bir sıcaklık dalgası yükseldi ve yanaklarımı ısıttı. Uzaklaşmaya çalıştıysam da Alcatraz beni daha sıkı tuttu.

"Bastille," dedi, "sen başarısız olmadın. Bu noktaya kadar gelebildiysek senin sayende."

Şimdi o beni endişeyle süzüyordu. Niyetim ona beni kendi halime bırakmasını haykırmak, kendimi kurtarıp tıpkı onun bana yaptığı gibi uzaklaşmaktı, oysa bunun yerine çok ama çok apdalca bir şey yaptım.

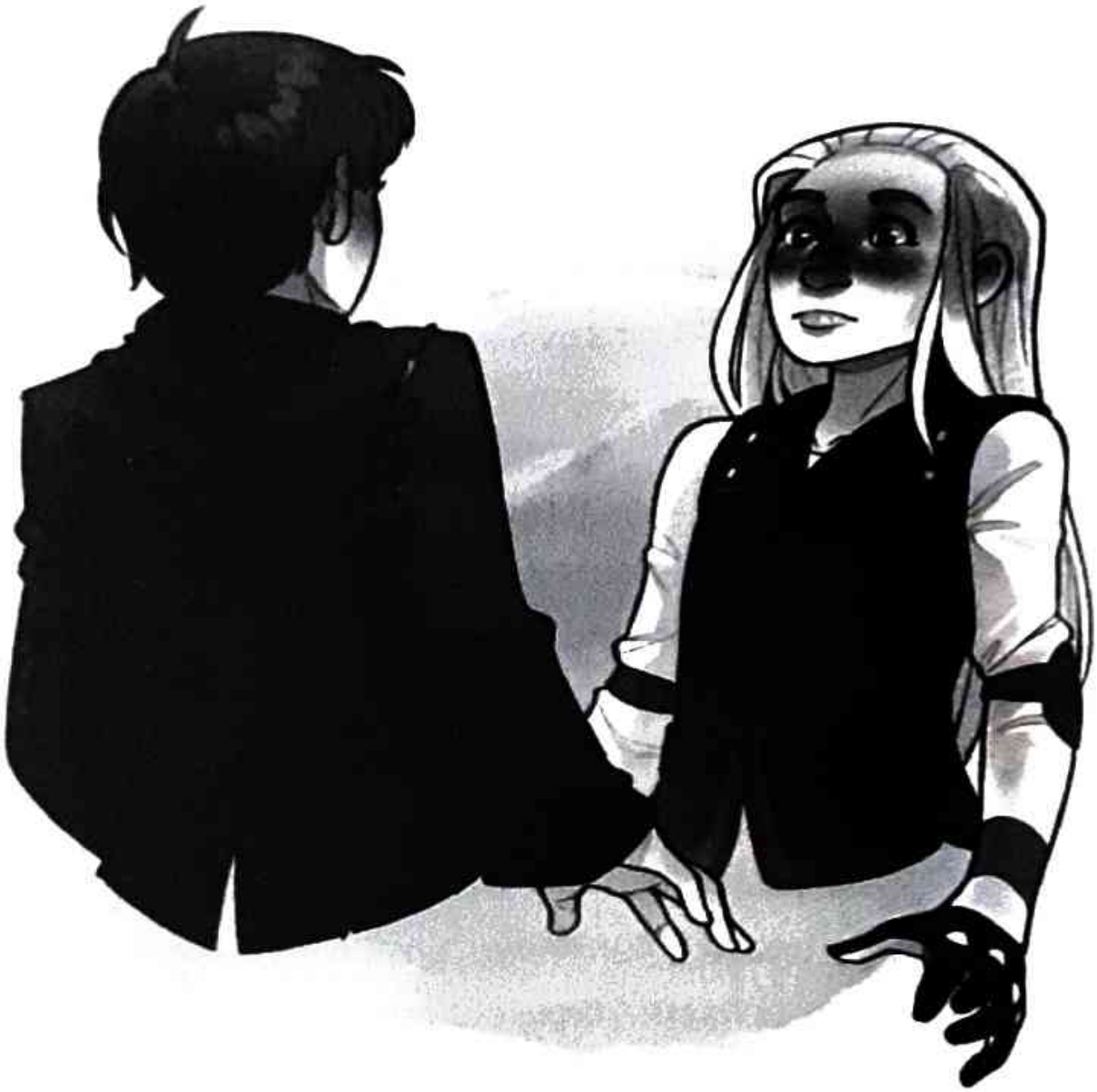
(Evet, Alcatraz. Bunun olduğunu itiraf ediyorum. Sanırım şu son paragrafı ayrı bir sayfaya koymalıyım çünkü Alcatraz bunu çerçeveletmek isteyecektir. Gerçi işleri onun için kolaylaştırmaktan hiç hoşlanmıyorum.)

Onu öptüm.

Alcatraz'ın dudakları şok içinde dondu kaldı. Dehşetle bir adım geri çekildim ve birbirimize baktık. Tenim baştan aşağı yanıyordu. Alcatraz'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Arkamı döndüm ve kaçtım.

* * *

Kaz'la Leavenworth'ü bıraktığım yere döndüğümde gitmişlerdi. Muhtemelen kaybolmuşlardı. İşe yarar bir kayboluş olmasını umdum çünkü hâlâ sadece iki çift Mercek, kılıcım ve Bozma Yeteneği ile devasa Dünya Kulesi'nin zeminindeydik. Gözlerimle gökyüzünü taradım. Biblioden'den hâlâ eser yoktu. Kılıcımı yere bıraktım, kollarımı dizlerime doladım ve okyanusa baktım.

Şövalye olarak ilk başarısızlığım değildi ama insan olarak kendimi yetersiz hissettiğim ilk seferdi. Smerdry'ler benim sadece sorumluluğum değil aynı zamanda arkadaşlarımdı. Beni delirtmedikleri zamanlarda onları gerçekten önemsiyordum.

Bastille'e sorsanız asla kabul etmez ama ağladığını gözümle gördüm.
- Alcatraz

(Tamam, beni delirttikleri zamanlarda da muhtemelen onları önemsiyordum. Ki bu onlar için iyiydi çünkü beni neredeyse her zaman delirtiyorlardı.)

Alcatraz'a söylediğim şeyde oldukça ciddiydim. Leavenworth'ü bir gün beynine ulaşacak olan kurşundan korumak için orada olmalıydım. Attica'yı eski ansiklopedilerden yapılmış o sunakta öldürülmekten kurtarmak için orada olmalıydım. Her şeyden önce Alcatraz'ın, Biblioden'in o aptal sorusunu cevaplamasına fırsat vermemek için orada olmalıydım. Tüm bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalıydı. Kendimi suçlu hissetmekle kalmıyordum, aynı zamanda çok utanıyordum.

Üstüne bir de gidip onu *öpmüştüm*. Ona karşı saçma sapan *hisler* beslediğimi zannedecekti. Daha kötüsü, ona karşı saçma sapan hisler *besliyordum*. Evet, işte söyledim. Şimdi mutlu musunuz?

Ve tamam, peki. Ağladım. Zarifçe ve metanetle.

Hadi buna itiraz et, Al, hadi bir dene!

Orada otururken ben de Alcatraz'la aynı şeyi yaptım: Kibre kapıldım ve kontrolüm dışındaki şeylerin sorumluluğunu üstlendim. Bunun tek bir basit sebebi var.

Çünkü kibir kolaydır. Kibir güvenlidir. Çünkü meydana gelen korkunç şey eğer sizin suçunuzsa, bir sonraki korkunç şeyin olmasını engellemek için hâlâ bir şansınız vardır.

Bazen kendini suçlamak, dünyanın kaderinin sizin elinizde olmadığını kabullenmekten daha iyi hissettirir.

Alcatraz geldiğinde bunu çok yavaşça, temkinli bir şekilde yaptı. Bu sanırım akıllıcaydı çünkü hâlâ dev bir kristal kılıcım vardı.

Ona bakmadım. Bakamadım. Kendimi rezil etmiştim ve *(belki)* daha kötüsü onu yüzüstü bırakmıştım.

Alcatraz yanıma oturdu ve iç geçirdi. "Senin suçun değil, Bastille," dedi. Uzunca bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Ve benim suçum da değil."

Burnumu çektim. Elbette metanetle. Nihayet kabul ettiği için mutlu olmakla birlikte ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu öpmüştüm. Dudaklarım dudaklarına değmişti. Yanaklarım, yüzümde bir ejderha oturuyor gibiydi.

Derken Alcatraz uzanıp elimi tuttu. Teni ılık ve yumuşaktı. Parmakları parmaklarıma dolandı.

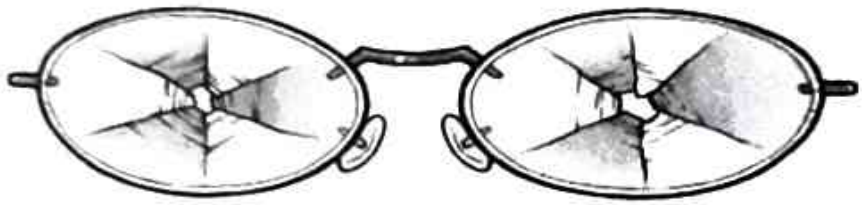
Bana kaçamak bir bakış attı ve tam o anda ben de ona kaçamak bir bakış atıyordum. Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı ve eminim benimkiler de öyleydi.

"Budala," dedim ona.

Ama elimi bırakmadı.

Bölüm

• 16 •

Tamam. Bu kadar duygusal saçmalık yeter. Neyse ki birkaç dakika sonra Biblioden geldi de daha vıcık vıcık ve gıcık bir hale dönüşmemize fırsat olmadı.

Bu bir aşk romanı değil sonuçta.

"Bak!" dedi Alcatraz gökyüzünü işaret ederek.

Bakmama gerek yoktu. Büyük bir hızla Dünya Kulesi'ne yaklaşmakta olan büyük cam balonu çoktan görmüştüm. Kütüphaneci balonu olduğu muhakkaktı.

"Büyükbabam nereye gitti?" diye sordu Alcatraz. Elimi bıraktı ve az evvel kaçtığında burada iki Smedry daha olduğunu yeni hatırlamış gibi etrafına bakındı.

"Kayboldu," dedim. "Yani galiba."

Alcatraz kulenin etrafını dolanan merdivene doğru baktı. "Bastille," dedi, "biz nasıl..."

"Aptal," dedim. "Atla."

Böylece sırtımda Alcatraz, bir elimde kılıcımla, Dünya Kulesi'nin merdivenlerine doğru koşmaya başladım. Kuleye yaklaştığımda, patlama sırasında üzerinden yuvarlandığımız üstteki platforma inen balonun görüş alanından çıkmak için eğildim.

Merdivenleri sırtımda Alcatraz'la tırmanmak zorunda kaldığım için sinir olduğumu düşünebilirsiniz, oysa aksine mutluydum. Ön hazırlık yapmaya gelen Kütüphanecilerin bir kısmını öldürdüğümüz, kalanını başka şekilde hakladığımız için şimdiden Biblioden'in bir adım önündeydik. Benim kılıcım vardı ve Alcatraz'ın Yeteneği geri gelmişti. Kaz'ın Yeteneği her zamankinden daha çok işe yarıyordu ve çoktan bizim lehimize harekete geçmişti.

Şimdi Smedry ailesinin ve Kristalya Şövalyeleri'nin tüm öfkesiyle Kütüphaneciler Tarikatı'yla yüzleşmeye hazırdım.

Fakat tabii önce, eeh... *Oraya* çıkmamız gerekiyordu.

Basamaklara adım atarken tüm şövalyelerin gücüne uzanıp onların azmini, direncini yardıma çağırdım. Bacaklarım anında çok daha hızlı hareket etmeye başladı. Akıltaşının yardımı olmadan asla bu kadar hızlanamazdım. Ayrıca mucizevi bir şekilde kaslarımda en ufak bir yorgunluk hissetmiyordum. Kulenin etrafı-

nı dolanan basamakları kilometreler boyunca son sürat tırmandık. Alcatraz omuzlarıma sımsıkı tutunmuştu, arada kenara fazla yaklaştığımda minik korku çığlıkları atıyordu.

"Kapa çeneni, seni koca bebek," dedim ona.

"Yine yerçekimini bozmak zorunda kalmak istemiyorum," dedi Alcatraz.

Hakkı vardı. Öte yandan Biblioden'e saldıran bir köpekbalığı ordusu, elimizdeki silahlara açıkçası hoş bir katkı olurdu.

Aşağı baktım –sadece bir anlığına– ve kazara kenara fazla yaklaştım. Kulenin yarısına ancak gelmiştik, buna rağmen okyanus korkunç uzak görünüyordu. Aşağıda dalgalar köpürüp çalkalandı ve devasa bir gövde göründü. Gak mıydı o? Yerçekimi geri geldiğinde o da elbette *bir yerlere* gitmek zorundaydı. Neyse, eğer kulenin dibinde okyanustaysa, en azından bizi yukarıda beklemiyor demekti.

"Bastille," dedi Alcatraz, "sen de gördün mü..."

"Şişt," dedim. "Geldiğimizi duymalarını istemiyorum."

Sonradan anlaşıldı ki bu pek mümkün değilmiş. Ayaklarım basamakları döve döve üstteki platforma ulaştığımızda bir grup Kütüphaneci bizi bekliyordu.

Arkalarında, kulenin zirvesine çıkan merdivenlerde, kalın cübbesi içinde başka bir Kütüphaneci vardı.

Onun orada, birkaç kez karşılaşma talihsizliği yaşadığım Alcatraz'ın kuzeni Dif'in bire bir kopyası gibi görünerek dikildiğini görmek çok tuhaftı. Karman çorman dalgalı saçları ve çenesini saran sakalı Dif'ten tanıdıktı. Neyse ki Dif'in üzerinden çıkarmadığı korkunç ekoselerden kurtulmuştu. Gerçi Biblioden onu daha küçük bir çocukken, ailesiyle birlikte saklandığı Suskun Diyarlar'da bulup öldürdüğünden, gerçek Dif yaşasa muhtemelen böyle görünmeyecekti.

Onun bunca zaman aramızda olduğunu düşünmek sinir bozucuydu. Bir keresinde, Leavenworth ile Suskun Diyarlar'da bir görevdeyken Dif'i de *korumuştum.* Halbuki o, baştan beri Smedryler arasında saklanıp onları yok edeceği anı kollayan Kâtip Biblioden'den başkası değildi.

Biblioden dönen merdivenleri tırmandı. Köşeyi dönerken elinde mercek büyüklüğünde bir şey bir an parladı.

"Kanla Dövülmüş Mercek!" diye bağırdı Alcatraz. "Ona ulaşmalıyız."

Bu sorun değildi. Kütüphanecilerin bir kısmının elinde silahlar olsa da hiçbirinin sırtında bir Alcatraz yoktu. Silahlar ellerinde parçalanıp bozulmadan bana zarar versinler de görelim.

Koşmaya başladım ve Kütüphanecilerin arasından eğilip sıçrayıp zikzaklar çizerek, platformun ortasında-

ki, kulenin tepesine çıkan merdivenlere atıldım. Silahlar ve kılıçlar biz geçerken gürültüyle kırılıp sağa sola savruldu. Bu arada en tepeye ulaşmış olan Biblioden bir anlığına gözden kayboldu.

"Bastille, dikkat et!" diye bağırdı Alcatraz ve neredeyse Alcatraz'ın kuzeni Şarkı Smedry kadar kaslı bir Kütüphaneci'nin savurduğu sopayı savuşturmak için eğildim. Sopa iyi bir fikirdi; kılıçlara ve silahlara göre teknolojik olarak daha gelişmiş olduğundan Smedry Yetenekleri'nden daha az etkileniyordu. Merdivenlere yaklaşmıştık ve son bir kez Akıltaşına uzanarak sahanlığa sıçramaya hazırlandım.

"Biblioden orada bir şey yapıyor," dedi Alcatraz. "Gücü hissedebiliyorum. Ne yapı..."

Derken Kütüphanecilerden biri tökezledi.

Kulenin kristal zemininde sıradan bir tökezleme veya kayma değildi. Kütüphaneci önüme uçtu ve asla tahmin edemeyeceğim bir yere yüzüstü kapaklandı. Kenara çekilmeye çalıştım ama tüm bunlar öyle doğru bir zamanlamayla ve hızlı bir şekilde gerçekleşti ki benim Kristalyalı reflekslerim bile sonuçtan kaçamadı. Kütüphaneci'ye takıldım ve Alcatraz sırtımdan yuvarlandı. Aklımdan korkunç bir düşünce geçti.

Bu Kütüphaneci, bir şekilde var olmayan bir şeye takılma Yeteneğine sahipti.

Bunu bilmek bile beni bunun ardından olacak olan

şeye hazırlayamazdı. Arkamda kalabalığın içinde bir yerlerde bir Kütüphaneci korkunç bir sesle şarkı söylemeye başladı. Grip olmuş bir fil sanki öfkeli kazların üzerine basıyormuş gibi bir gürültüydü. Ardından, üzerinden atlamak üzere olduğum Kütüphaneciler bir anda hep birlikte dans etmeye başladı. İnanılmaz kötü dans ediyorlardı. Bacakları bir yana giderken kolları diğer tarafa gidiyor, kalçaları arada bir yerde sallanıyordu. Alcatraz'a seslendim ve Kütüphaneciler ile Alcatraz'ın olduğunu düşündüğüm yer arasında pozisyon aldım. Gerçekten orada mı diye dönüp bakmayı göze alamadım. Karşımızda böyle bir tehdit varken olmazdı.

"Biblioden!" diye bağırdım. "O..."

"Tepeye ulaştı ve Merceği kullanarak hepsine Smedry Yetenekleri kazandırdı!" diye karşılık verdi Alcatraz.

Biblioden Kanla Dövülmüş Merceği bunun için mi yapmıştı? Smedry ailesi kadar güçlü bir ordu yaratmak için miydi?

Sonra da ona karşı olan herkesi buharlaştıracak mıydı? Bu doğru olamazdı. Hiç mantıklı değildi.

"Bastille!" diye bağırdı Alcatraz. "Oradan çıkmalısın."

"Olmaz," dedim kılıcımı hazırlayarak. *Tai chi* ile tavuk dansı arası garip hareketlerle dizlerini ve dirsek-

lerini oraya buraya savuran Kütüphaneciler yaklaşmaya başlamıştı. Ben tüm ömrümü Smedryleri korumakla geçirmiştim ve yetenekleri sık sık başıma bela olmuştu. Ki o zamanlar yetenekler *benimle* aynı saftaydı. Kim bilir kaç gece yetenekleri onlara karşı kullanmanın yollarını hayal ederek uykusuz kalmışımdır. Hım, sayılamayacak kadar çok gece.

Yani tüm ömrümü buna hazırlanarak geçirmiştim. Bu Kütüphanecileri öyle bir benzetecektim ki ne olduğunu anlayamayacaklardı.

Bir gözüm yan tarafımdaydı. Tabii ki konga dansı yapan Kütüphanecilerin arka tarafından birkaçı öne atılıp çabucak arkama geçti. Dansçılar yaklaşmaya devam ederken arkama geçen Kütüphanecileri kendi etrafımda mükemmel bir dönüşle hakladım.

Derken aklıma bir fikir geldi. "Hey!" diye bağırdım Kütüphanecilere. "Ne kadar ipim var?"

Yan taraftan, matematiği aniden fena halde kötüleşen bir Kütüphaneci bağırdı: "Sıfır metre artı sıfır santimetre bölü yetmiş iki çarpı bin eşittir..."

"Sonuç?" diye ısrar ettim. Dans eden Kütüphaneciler artık çok yaklaşmıştı ve kılıcımın beni hepsinden birden koruyacağı şüpheliydi. Neyse ki hiçbirinde ender rastlanan Bozma Yeteneği yoktu. Yine de Folsom'la Himalaya'nın dans ederek nelere kadir olduğuna bizzat şahit olmuştum.

"Kırk yedi metre!" dedi Kütüphaneci.

Halka şeklinde sarılmış ip dirseğimde belirdiğinde gülümsedim.

"Teşekkürler!" dedim. İpi açıp kement yaptım ve sıranın en sonundaki Kütüphaneci'nin dansla sarsılan gövdesine geçirdim. Sonra Kristal hızıyla diğer uca koştum ve ardından önlerinden ve arkalarından geçerek ipi etraflarını sıkıca dolayıp çektim. Dansçı Kütüphaneciler birbirlerine takılarak yere yuvarlandılar.

"Biblioden'e git!" diye bağırdım Alcatraz'a ama gidip gitmediğini kontrol etmekle vakit kaybetmedim. Yeni bir Kütüphaneci bölüğü ellerinde silahlarla yaklaşıyordu. İçlerinden birinin silahı aniden parçalandı ve metal parçaları yerlere saçıldı.

Ah, olamaz. Bir tanesinin Bozma Yeteneği *vardı*. Hepsi birbirinin aynısı cübbeler giyiyordu ama bu Kütüphaneci'nin sarı uzun örgüleri başının üzerine sarılmıştı. Bir gözüm bu kadının üzerinde olmalıydı çünkü en tehlikelileri oydu.

En öndeki Kütüphaneci aniden ceplerini yoklamaya başladı. Az önce elinde tuttuğu silahı arıyordu. Gülümsedim. Kaybetme Yeteneği. Mükemmel.

"Arkadaşların nerede?" diye bağırdım ona.

Kütüphaneci arkasına döndü ama kimse yoktu. Tüm bölük kaybolmuştu. Kaybeden Kütüphaneci *beni* de kaybetmeden kılıcımı ona saplayıverdim.

Bir başka Kütüphaneci kılıcıyla üzerime atıldı ama en olmayacak anda hapşırıp gözlerini yumdu. Sümük yağmuruyla bir anlığına kör olmamak için hemen kenara çekildim ve sonra onu da hakladım.

Alcatraz neredeydi? Onun Biblioden'le tek başına karşılaşması fikri hiç hoşuma gitmiyordu, yani bir şekilde merdivenleri çıkmalıydım. Bu Kütüphaneciler belli ki Yeteneklerini kullanmakta pek usta değillerdi, Smedry klanının ortak tecrübesinden mahrumlardı. Ayrıca Özgür Krallıklar ile Kütüphaneciler arasındaki bir savaşta Yeteneklerin *bizim* tarafımızda olduğuna inanmak istiyordum.

Ama bu, matematikte çok kötü olan Kütüphaneci'nin kenardan seslenmesine engel olmadı: "Bizden yirmi üç kişiyi indirdi. Buraya kırk yedi kişi gelmişti. Bu da hâlâ..."

Ah, hayır.

"...savaşan seksen dokuz Kütüphaneci var demek!"

Daha kötü bir rakam da söyleyebilirdi herhalde.

Aniden yeni Kütüphaneciler ortaya çıkıverdi. En yakınımdakine kılıcımı savurdum. Aslında isabet de etti ama Kütüphaneci irkilmedi bile.

Parçalanmış Camlar adına. Kütüphaneci darbeye geç kalmıştı.

Bu da en az Bozma Yeteneği kadar tehlikeliydi. Üs-

telik Bozan Kütüphaneci'nin nerede olduğundan emin değildim. Teorik olarak bölüğün geri kalanıyla birlikte kaybolmuş olmalıydı ama böyle bir yetenekle geri gelmesi uzun sürmezdi.

Platformun kenarına doğru geriledim. Geç Kalma Yeteneği olan Kütüphaneci hâlâ bir acı emaresi göstermiyordu. Tam kenara geldiğimde tekrar kılıcımı savurdum ve yine isabetliydi aslında ama yine hiçbir etkisi olmadı.

Kütüphaneci üzerime atıldı. Kenara çekilip sırtından ittim ve onu kenardan aşağı yolladım. Okyanusa yuvarlandı. Ama böyle güçlü bir Yeteneği varken bunun onu öldürmeyeceğini biliyordum. Düşüşe geç kalacağına şüphe yoktu.

Yine de bu biraz vakit alacaktı.

Döndüğümde sarı örgülü Kütüphaneci'nin hemen arkamda olduğunu gördüm. Platform ayaklarımızın altında çatırdarken gülümsedi.

Elimden geldiğince hızla onu geçtim ve platformun parçalarıyla birlikte onun da okyanusa düşmesini umdum ama dengesini kaybetmeden o da geri çekildi. Kristal zeminin bir kısmı parçalandı. Kulenin dünyadaki tüm insanlarla bağlantısı vardı. Bunun insanlığın başına kim bilir ne tür bir bela açacağını düşünmeden edemedim.

Neyse, şu anda önemi yoktu. Önemli olan tek şey

Biblioden'e ulaşmak ve hepimizi öldürmesini engellemekti.

Fakat önce bu Kütüphaneci'nin icabına bakmalıydım. Bozma Yeteneği göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Böyle bir güce karşı kılıcımı kullanmayı göze alamazdım ama bunu lehime çevirebilirdim. Kütüphanecilerin arasına dalıp birkaçını Bozan Kütüphaneci'ye doğru fırlattım. Birinin kılıcı, diğerinin bacağı kırıldı. Bu arada örgülü Kütüphaneci'nin cübbesinin kolları da omuzlarından yırtıldı.

Ne diyebilirim ki? Bu yetenek çok tuhaftı.

Örgülü Kütüphaneci bana doğru yaklaştı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu, Kristalyalı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, kendi kendine mırıldandığını duyduğum yanımdaki Kütüphaneci'ye. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence poposu görünüyor," dedi Kütüphaneci. En olmadık zamanlarda en tuhaf şeyleri söyleme Yeteneği vardı.

Örgülü Kütüphaneci'nin gözleri büyüdü ve parçalanmakta olan cübbesinin arkasına uzanıp minik bir çığlık attı. Onu hazırlıksız yakalamak için hemen Tuhaf Kütüphaneci'yi tutup üzerine fırlattım. Kulenin kenarından aşağı yuvarlandılar.

Örgülü Kütüphaneci, diğerinin düşüşünü bozmuştur muhtemelen.

Durup zafer dansı yapardım (pek iyi bir dansçı olmadığımdan kötü dans edecek olsam da) ama tam o sırada platformun merkezinden bir Kütüphaneci'nin söylediği anlamsız sözler kulağıma çalındı. "Sallan yuvarlan; tabaklar dalgalar yaratır," diyordu.

Tabaklar dalgalar yaratır.

Ah. Ah hayır. Hayır, hayır, hayır.

Libby Smedry'nin bulaşık yıkarken yerleri feci halde sular içinde bırakmak gibi bir Yeteneği vardı. Bunun için *gerçek* tabaklara ihtiyaç olduğundan emin sayılırdım gerçi ama...

"Sıfır tabak bölü elli sekiz Kütüphaneci'nin küpü her biri için yedi tabak eder!" diye bağırdı Matematik Özürlü Kütüphaneci.

Parçalanmış Camlar adına! Aniden tüm Kütüphanecilerin elinde yedişer tabak belirdi. Hangisi tabakları yıkamaya çalışacak diye çılgın gibi etrafıma bakındım.

Fakat gözlerim Alcatraz'a takıldı. Biblioden'in peşinden gitmek yerine tepeye çıkan merdivenlerin arkasına saklanmıştı. Neyse ki yine kendi derdine gömülmüş, yeni bir kendine acıma nöbetine kapılmış gibi görünmüyordu. Sanki bir şeye odaklanıyormuş gibi gözlerini yummuştu.

"Alcatraz!" diye bağırdım. "Sen ne..."

Derken bir Kütüphaneci merdivenlerden koşarak

indi, koluna tükürdü ve tabaklardan birini ovalamaya başladı.

Kulenin ucunun arkasından hayatımda gördüğüm en büyük su dalgası yükseldi.

Yeteneklerin bizim safımızda olduğuna inanmam buraya kadardı. "Alcatraz!" diye haykırdım. "Koru kendini!" Ben bulabildiğim ilk şeye uzandım ve hâlâ dans eden Kütüphanecilere doladığım ipin diğer ucunu yakaladım.

Dalga kenarda kırıldı ve Kütüphanecileri yerlerde sürükleyerek ilerledi. Dalganın beni kulenin kenarından aşağı fırlatacak kadar güçlü olmamasını umarak kendimi platformun merkezine doğru çektim ama dalga ayaklarımı yerden kesti. Bir elimle ipe, diğer elimle kılıcımın kabzasına yapıştım ve akıntıya karşı yüzmeye çalıştım. İşe yaramadı.

Ne? İki eliniz birden doluyken *siz* akıntıya karşı yüzmeyi bir deneyin, bakalım ne kadar uzağa gidebiliyorsunuz?

Dalga beni platformun kenarından aşağı fırlattı, bir kez daha hızla düşmeye başladım. İpe daha sıkı tutunurken Dansçı Kütüphanecilerin benimle birlikte kulenin kenarından yuvarlanmayacak kadar ağır olmalarını umdum.

Tam o anda kulaklarım uğuldadı ve bir saniye sonra da sanki bir ses dalgası veya ani bir basınç çarp-

mış gibi göğsümde bir kuvvet hissettim. Bu hangi Yetenekti? Böyle bir şey hatırlamıyordum. Yeni bir tane olamazdı değil mi? Olabilir miydi?

Platformdan taşan sular üzerime boşandı. Zırhım ve saçlarım sırılsıklam oldu. (Yine.) Kılıcımı elimden bırakmadan ipten yukarı tırmanamazdım, bu yüzden sımsıkı tutunmaya devam edip öylece kaldım.

Ürkütücü bir sessizlik oldu. Sonra ipin tepesinde Alcatraz belirdi. "Sıkı tutun!" diye bağırdı. Sanki başka bir şey yapmam mümkünmüş gibi.

İpi çekerek beni yukarı çıkardı. Bileğimden tutabileceği kadar yükseldiğimde nihayet bir ayağımı platforma koydum ve ayağa kalkabildim. Platformda hâlâ birkaç düzine Kütüphaneci vardı. İpe dolanmış olanlar dans etmeyi bırakmış, kendilerini çözmeye çalışıyor ve kılıçlarıyla silahlarını arıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Biblioden'in ayini bitti mi? Ama hâlâ hayattayız..."

"Biblioden değildi," dedi Alcatraz. "Ben... Ben Yeteneklerini bozdum."

Gülümsedim. Tabii ki o bozmuştu. Bir sürü Yetenekten daha tehlikeli olabilecek bir şey varsa o da Yeteneğini nasıl kullanacağını bilen bir Smedry'ydi. "İyi iş çıkarmışsın," dedim.

Alcatraz başıyla beni işaret etti. "Asıl sen inanılmazdın."

"Eh, evet," dedim. "Smerdryler'e ve kırılasıca Yeteneklerinize neler yapabileceğimi hayal ederek az zaman geçirmedim."

Alcatraz'ın gözleri büyüdü. Kendimi tuttuğumu hep biliyordu ama içimde tuttuklarımın *boyutunu* ancak kavramış gibiydi.

Gülebilirdim ama Yeteneklerin bizi baş başa bıraktığı karmaşayı o anda fark ettim. Öncekinden en az beş kat fazla Kütüphaneci vardı. Yeteneklerini kaybetmiş olabilirlerdi ama Yeteneklerin onlara sağladığı kaynaklara hâlâ sahiplerdi: ürkütücü sayıda sopa, tabak ve teknolojik olarak gelişmiş olduğundan Bozma Yeteneği'ne karşı daha az savunmasız bir sürü başka obje.

Bize doğru ilerlemeye başladılar. Merdivenlerle aramıza yayılmışlardı ve Kristalyalı hızımla bile aralarından geçebileceğim şüpheliydi. Bu arada Biblioden hâlâ kulenin tepesindeydi ve hiç kuşkusuz bizi buharlaştırmaya hazırlanıyordu.

Bir şekilde ona ulaşmalıydık ama bunu tek başımıza yapabileceğimizden emin değildim.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Alcatraz. "Teslim mi olacağız?"

Başka ne yapabileceğimizi bilmiyordum ama pes etmeye de hazır değildim. Kulenin zirvesine yakın bir yerde, gözcü tüneğinin kenarında Biblioden'in kafasının tepesini görebiliyordum.

Ayini henüz bitirmemişti. Yapabileceğimiz bir şey olmalıydı.

Gözümün ucuyla altımızda bir hareket fark ettim. Yeni bir Kütüphaneci birliği görmekten korkarak baktım.

Ve Gak'ın boğum boğum bedeninin kulenin yanındaki merdivenden sürünerek yukarı çıktığını gördüm. Eğer hemen bir şey yapmazsak, Gak platforma ulaştığında,

onunla Kütüphaneciler arasında sandviç olacaktık. Gak hâlâ yemek için bizi arıyor olmalıydı.

Öte yandan eğer kozumuzu doğru oynarsak *bunu* kullanarak Kütüphanecilerin dikkatini dağıtabilirdik.

"Teslim olmuyoruz," dedim Alcatraz'a. "*Saman* altından su yürüteceğiz."

Alcatraz bana baktı ve gülümsedi.

"Kılıcını yere at!" diye bağırdı Kütüphanecilerden biri.

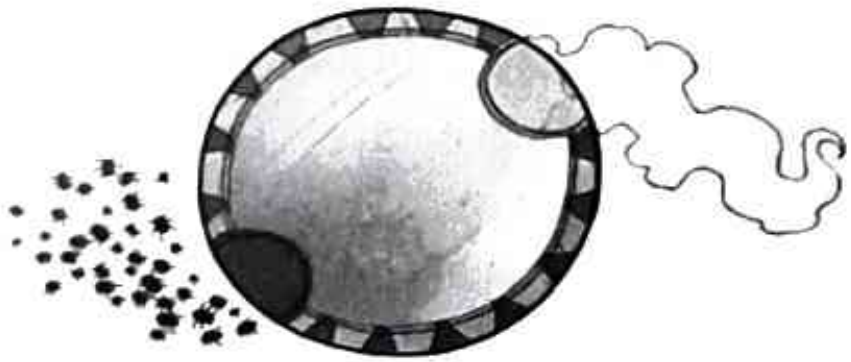
Kılıcımı daha sıkı tuttum.

Buraya kadar gelmiştik ve Alcatraz'la birlikte, Biblioden'in Incarna'nın gücünü serbest bırakıp bildiğimiz ve sevdiğimiz her şeyi yok etmesine engel olmanın bir yolunu bulacaktık.

Şu Kütüphaneciler başlarına ne geldiğini bile anlayamayacaktı.

Bölüm

° 17 °

Böyle bir anda giriş yazmakla vakit kaybedemem. Gak'la savaşmak için gereken kelime oyunlarını düşünmekle meşgulüm. Kemerlerinizi bağlayın, millet.

Geri kalan Kütüphaneciler üzerimize gelmeye devam etti ve platformun kıyısına kadar gerilemek zorunda kaldık. Alcatraz'ın elini tuttum; her şey bir yana, aşağı atlamak gibi parlak fikirlere kapılmasın diye. Bizi yine okyanusa çakılmaktan kurtarabilirdi ama kaderimi buna bağlamak istemiyordum. Dahası bu bizi Biblioden'den uzaklaştırırdı ve onun bizi doğrudan öldürmesi gerekmiyordu. Ayini tamamlamak ve içimizi Incarna'nın gücüyle doldurmak için ona tek gereken biraz daha zamandı.

"Dünya Kulesi'ni kırabilir misin?" diye sordum Alcatraz'a. Biblioden'in ayini bitirmesine şu anda bulunduğumuz yerden engel olabilsek bu harika olurdu.

Alcatraz bunu bir an düşündü. "Kule hepimizle bağlantılı, Bastille. Onu kırarsam sonuçlarının ne olabileceğini bilmiyorum. Hepimizin ölümüne sebep olabilir. Ya da bizi birbirimize bağlayan şey kopabilir. Sezgilerimiz mesela. Veya sevildiğimizi hissetme yeteneğimiz."

Parçalanmış Camlar adına. "Tamam, yapma o zaman."

Gak'ın bize ulaşmak için kulenin etrafında daha bir sürü kez dolanması gerekiyordu.

"Kılıcını bırak, Kristalyalı," dedi Kütüphanecilerin lideri yine.

"Bunu yapmamı isteyeceğini sanmam!" diye bağırdım.

Kütüphaneciler birbirine baktı. Liderleri dışında. O, gözlerini kısıp bana bakmaya devam etti. "Bence gayet de istiyorum."

"Ah, güven bana," dedim. "Kesinlikle istemezsin."

"Neden?" diye sordu Kütüphaneci.

"Çünkü kılıcım, üzerinde durduğumuz kuleyle bağlantılı," dedim. Değildi. Ama olası bir teoriydi. İkisi de parlaktı sonuçta ve biz Kristalyalılar güçlerimiz konusunda çok ketum olduğumuzdan, güçlerimizin nasıl iş-

lediğini bizim dışımızda pek kimse bilmezdi. "Kılıcım Dünya Kulesi'nin zeminine değdiği anda hepinizi etkisiz hale getirecek bir güç patlaması olur."

Kütüphanecilerden bazıları geri çekildi. Bunu fırsat bilip yukarı çıkan merdivene birkaç adım yaklaştım. Böylece Gak geldiğinde yiyeceği ilk insanlar biz olmazdık.

Tam ona ihtiyacımız varken Kaz neredeydi? Alcatraz yetenekleri geri getirdiğinde Kaz kaybolup Leavenworth'ü bulmuş ve sonra yeniden kaybolup bizi bulmuştu. Aradan geçen süre düşünüldüğünde, tüm bunları birkaç adımda yapmış olmalıydı.

Ona *işe yarar bir şeyler bulmasını söylemiştim.* Fakat Leavenworth'le birlikteydi, dolayısıyla buldukları işe yarar şeyler kaçınılmaz olarak geç kalacaktı.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Beklemenin stresinden miydi? Sabretmekte iyi değilimdir. Yoksa ayin yüzünden Incarna'nın gücü çoktan benim ve dünyadaki tüm Özgür Krallıklar halkının içine dolmaya mı başlamıştı?

"Demek öyle." dedi Kütüphanecilerin lideri. Belli ki hikâyeme inanmamıştı. Buna şaşırmadım. Pek ikna edici bir yalan değildi.

Tabii bunu ona itiraf edecek halim yoktu. "Evet," dedim.

Kütüphanecilerin lideri beni süzdü. "Peki," dedi.

"Yap o zaman."

Dondum kaldım.

"Bunu yapmamı istemezsin," dedim.

Kütüphaneci gülümsedi. "Bence istiyorum."

Çenemi sıktım. Kırılasıca berbat bir yalancı olmasam belki bu kadar çabuk yakayı ele vermezdim.

Derken Alcatraz aniden ellerini havaya kaldırdı. "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Yoksa hepinizi bozarım."

Alcatraz'a tepeden bir bakış attım. Yetenekler bu şekilde işlemiyordu ve Kütüphaneciler de az önceye kadar bu Yeteneklere sahipti. Bunu yutacaklarını düşünmüş olamazdı. Bu da en az benimki kadar kötü bir yalandı.

Bu kez sadece birkaç Kütüphaneci geri çekildi.

Arkamızda merdivenlerden ayak sesleri geldi. Önce daha hafifti, giderek ses yükseldi. Gak merdivenlerde son dönemece ulaşmıştı.

Öylece durup bekleyemezdik. Saldırıya geçmem gerekiyordu. Kılıcımı kaldırdım ve mümkün olduğunca çok Kütüphaneciyi haklamaya hazırlandım. "Alcatraz," dedim, "işaretimle birlikte yukarı Biblioden'e koş ve arkana bakma." Ben belki kulenin tepesine çıkıp Biblioden'i durduramazdım ama Alcatraz'ın oraya ulaşmasını sağlayabilirdim. O kendini istediği kadar bir kahraman olarak görmesin, yine de bir kahramandı. Onu bir şekilde oraya gönderebilirsem hepimizi kurtarırdı.

"Alcatraz! Bastille!" diye bağırdı bir ses, platformun ortasındaki sütunun arkasından. "Büyükbabayı kaybettim ama umarım bu size geç kalmadım demektir!"

Kaz ortaya çıktı. Kütüphanecilerden bazıları ondan tarafa döndü. Alcatraz'ı riske atmadan saldırıya geçmem için yeterli mi diye hızlıca hesapladım.

Saflarını yarabilmem için yeterli görünüyordu. İşaret vermek için Alcatraz'a döndüm.

Parçalanmış Camlar adına! Alcatraz'ın gözlerinde netameli bir pırıltı vardı. Gözleri adeta parlamaya başlamıştı.

Nihayet yardım gelmişti ama fazla vaktimiz yoktu, az sonra her şey için çok geç olacaktı.

"Kaz!" diye bağırdım. "Çok az zamanımız var! N'olur bana yalnız olmadığını söyle."

Kaz gülümsedi. "Nasıl yani? Beni tek başıma yeterli bulmuyor musun, Bastille?"

Tam da ona zaten *burada* olduğunu ve eğer kaybolup yalnız geri geldiyse, yolda Leavenworth'ü de kaybettiği için bir kişi eksildiğimizi haykıracaktım ki bir ses duydum.

Göğsümde giderek artan tuhaf basıncı bile yarıp geçen, dehşet verici bir ses. Otlarla kaplı bir adada sürünerek yaklaşan bir Gak'ın çıkardığı hışırtıdan bile korkunç.

Bir kedi yavrusunun hafif ama uğursuz miyavlaması.

"Ah, olamaz," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Alcatraz.

Bir değil, iki değil, sütunun arkasından bir sürü kedi yavrusu çıktı. Yüzlerce kedi yavrusu. Binlerce. Çığ gibi.

Ve yalnız değillerdi. Arkalarından Alcatraz'ın kuzeni Şarkı Smedry, sonra Folsom Smedry, Himalaya ve Reformcu Kütüphaneciler geldi. Annem elinde kılıcıyla savaşa hazır bir şekilde en arkadaydı.

Himalaya şu anda dans etmiyordu. Reformcu Kütüphanecilerle birlikte yavru kedilerin yanında koşarak onları gruplara ayırıyorlardı. Tekirler tekirlerle, sarmanlar sarmanlarla, beyaz benekli siyahlar ve siyah benekli beyazlarla gruplar oluşturuyordu. O korkunç sesleriyle miyavladılar ve o korkunç pençelerini gösterdiler, şey gibi... Ee, uzaktan baktığınızda uysal ve sevimli görünen ama okşamaya kalktığınızda vahşi bir öfke yumağına dönen *kedi yavruları* gibi.

Geri kalan Kütüphanecilerden birkaçı, yaklaşan yavru kedi sürüsünün önünden çığlık çığlığa kaçıştı. Bir kısmı da kılıçlarına sarılıp saldırıya geçti ya da silahlarını ateşledi.

İhtiyacım olan tam da buydu. Dikkatleri dağılmıştı. Alcatraz'ı kolundan yakaladım. "Hadi!" diye bağırdım, yanımda sürükleyerek. Biblioden'in Kütüpha-

necileri saldırıya geçtiğinde merdivenlere ulaşmıştık bile.

Bibliioden'in ayini bitmiş miydi? Hayır. Bitseydi buharlaşmış olurduk. Hâlâ biraz vaktimiz vardı. Olmak zorundaydı.

Platformda Şarkı tökezleyip kaydıkça Kütüphaneciler havaya uçup duruyordu. Merdivenlerin dibine ulaştığımızda kılıcım elimde hazırdı ama gerek kalmadı. Minik İran kedilerinden oluşan kalabalık bir grup pençeleriyle tepemizden geçti. Kütüphaneciler ve yavru kediler merdivenin iki yanından uçarak altımızdaki platforma iniş yaptı.

Alcatraz'la ikimiz, onları takip eden minik Siyam kedisi akınından korunmak için eğildik. Kedi yavrularının o dizginlenemez neşesiyle dişlerini göstere göstere, yukarıdan Kütüphanecilerin üzerine yağıyorlardı. Aşağıdan, annemin rakiplerine saldırmadan önce attığı savaş narası geldi ve yavru kediler ile reformcu Kütüphanecilerden oluşan savaş timimizle karşılaşan Kütüphanecilerin çığlıkları yükseldi.

Merdivenlerin tepesine ilk ulaşan ben oldum. Alcatraz hemen arkamdaydı. Ve işte orada, en tepede, Bibliioden duruyordu.

Kulenin zirvesini çevreleyen gözcü tüneğinin çapı sadece üç metre kadardı, dolayısıyla Kâtip'e rahatsız

edici derecede yakındık. Biblioden'in dönüp bizimle ilgilenmesini bekliyordum ama konsantrasyonunu hiç bozmadan, gözüne tuttuğu tek bir Mercekle, olduğu yerde kaldı.

Onu durdurmalıydık. Kılıcımı kaldırıp ona doğru ilerledim. Kâtip'i ikiye ayırmaya hazırdım.

Biblioden bunu fark etmeyecek kadar da konsantre değildi herhalde çünkü döndü ve cübbesinin cebinden bir çift gri Mercek çıkardı.

Sarsıntı Mercekleri. Niyeti bizi devreden çıkarıp işine geri dönmekti.

En azından onu duraksatmıştık. Gerçi Kanla Dövülmüş Mercek kulenin zirvesinin hemen önünde hâlâ havada asılı duruyordu. Öyle güçlü parlıyordu ki bakmakta zorlanıyordum.

"Alcatraz," dedim, "Merceği bozabilir misin?"

Alcatraz odaklandıysa da Mercek çatlamadı bile.

Derken korkunç bir şey oldu. Hayır, Merceğe değil. Öyle olsa harika olmaz mıydı?

Biblioden bir monologa başladı.

"Çok geç kaldınız," dedi, Sarsıntı Merceklerini takıp gözlüğün üzerinden bize bakarak. "İşimi bitirdim. Kendinize Özgür Krallıklar diyorsunuz ama sözde özgürlüğünüz sona ermek üzere."

Konuşmasını bitirmeye fırsat vermeden kılıcımla hareketlendim ama parmaklarını çerçevenin kenarına

kaldırdı. "Bir adım daha atarsan," dedi, "sizi kuleden atarım."

Kılıcımı indirdim. Kristalyalı reflekslerimle ortalama bir Kütüphaneci'yi bize bir ışın göndermeden haklayabilirdim. Hatta *ortalama üstü* bir Kütüphaneci'yi de gözümü kırpmadan hallederdim.

Ama karşımdaki Kâtip Biblioden'di. Onu kaba kuvvetle alt edemezdim.

Dolayısıyla ona doğru gitmek yerine Alcatraz'a yaklaştım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Alcatraz. "Suskun Diyarlılar'ın tümünü kontrolün altına aldın. Bu sana yetmiyor mu?"

Alcatraz'a biraz daha yaklaştım. Ceketinin cebinde Görüşbükücü Mercekler vardı. Tehditkâr görünmemek için kılıcımı aşağıda tutuyordum.

Ki biliyorsunuz, benim durumumda bu resmen imkânsızdı.

"Siz Smedryler düzeni bozuyorsunuz," dedi Biblioden. "Babanın ne planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Dünyadaki *herkese* Smedry Yetenekleri vermek istiyordu. Bunun ne büyük bir felaket olacağını var sen düşün. Hayır, siz Smedryler asla Özgür Krallıklar ile yetinmediniz. Sürekli kargaşa çıkarıyorsunuz. Yıllarca sizi ele geçirmeye çalıştık ama şimdi çok daha iyisini yapacağız. Siz hiç var olmamışsınız gibi olacak."

Bu monolog, Biblioden'e çaktırmadan yavaş yavaş Alcatraz'a iyice yaklaşmama yetecek kadar uzundu. Elimi Alcatraz'ın cebine sokup Görüşbükücü Mercekleri çıkardım.

Biblioden'in gözleri bana kaydı. Ama sadece bir anlığına. Aynı anda Alcatraz birden bağırdı: "Babama yaptığının bedelini ödeyeceksin!"

(Evet, Alcatraz ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Evet, bana yardım etmek için özellikle bağırmıştı. Evet, bunu biliyorum çünkü ona sordum.)

Biblioden gülümsedi. "Baban başına geleni hak etmişti," dedi. "Sen ve geri kalan Smedryler de hak ediyorsunuz. Aslında..."

Biblioden'in devamında ne söyleyeceğini bilmiyorum çünkü Görüşbükücü Mercekler elimde parlamaya başlamıştı ve aceleyle onları gözüme geçirip önce Biblioden'i hedef olarak seçtim, ardından kendi ayaklarıma baktım. Bu elbette Biblioden'in dikkatini çekmeye yetti. Daha ben kılıcımı bile kaldıramadan Sarsıntı Mercekleriyle üzerime bir şok yolladı.

Üzerime gelen gücü hissettim. Merceklerin sıcaklığı yüzümdeydi ve bir anlığına vücudumun bir uzantısı gibi onların gücünü ve canlılığını hissettim. Etna'yla olduğu gibi, şok benden geri sekip Biblioden'i gözcü tüneğinin korkuluğuna fırlattı. Biblioden şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak kafasını tuttu.

Size Optikçi olmadığımı söylemiştim. Fakat o anda bir Optikçi'ydim.

Nasıl bir his olduğunu mu merak ediyorsunuz?

MUHTEŞEM bir histi.

Biblioden gözcü tüneğinde boylu boyunca yatıyordu. Düşmüştü ama henüz tam anlamıyla yenilmemişti. Tam kılıcımı kaldırmış, işini bitirecektim ki...

"Gak!" diye bağırdı aşağıdan bir Kütüphaneci ve korkuluğun üzerinden bakıp Gak'ı gördüm. Kuledeki uzun tırmanıştan sonra biraz bitkin görünüyordu ama nihayet merdivenlerin sonuna ulaşmıştı. Kütüphaneci birlikleri dağıldı ve yavru kedi alayları hiç vakit kaybetmeden dişleri ve tırnaklarıyla kaçışan Kütüphanecilerin üzerine saldırdı. Hatta bizim safımızda olanlar bile kaçıştı, çoğu platformun bir ucunda duran annemin arkasına saklandı.

Gak gözlerimin içine bakıp korkunç dişlerini sergileyerek tehditkâr bir gülümseme takındı.

"Parçalanmış Camlar adına," dedim. "Bunca yolu *bizim* için geldi."

Şimdi, ben de Gak'ın yerinde olsam, beni bıçaklayan, adamdan kaçan, dolayısıyla beni yemeğimden mahrum eden ve sonra yerçekimini bozup beni okyanusun ortasında kaderime terk eden insanlardan rövanş almak isterdim. Yine de aşağıdaki platformda onca potansiyel yemek varken belki bizi unutur diye ummuştum. Ama hayır. Anlaşılan Gakların da kendilerine göre öncelikleri vardı.

Gak bize doğru gelmeye devam etti.

Bize ulaşmadan önce çok az vaktimiz vardı. Alcatraz'ı kolundan yakaladım ve gözcü tüneğinin diğer ucuna, Biblioden ile zirveye çıkan merdivenlerin diğer tarafına çektim. Gerçi pek bir işe yaramadı. Gak merdivenleri görmezden gelip kendini kulenin etrafına dolayarak doğrudan bize doğru süründü. Annem kılıcını çekip Gak'a doğru bir hamle yaptıysa da Gak'tan uzaklaşmaya çalışan tarikatçı Kütüphaneciler o panikle annemin üzerine yuvarlandılar.

Biblioden hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Merceğinden yayılan güç artmaya devam ederken o öylece, düştüğü yerde kaldı.

Bir *Gak* bile dikkatini çekmiyorsa, dikkatini ne çekerdi ki acaba? Ama bunu düşünmeye vaktim yoktu çünkü tam o sırada gözcü tüneğinin kenarında, bel hizamda, Gak'ın yüzü belirdi.

"Evet, evet," dedi Gak. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Samanı gelmişti," dedi Alcatraz.

"Alcatraz," dedim. "Bunun bu kez işe yarayacağını sanmıyorum."

"Peki," dedi Alcatraz. "Kelime oyunlarının samanı geçti diyorsun yani."

Gak sevimsiz bir şekilde kıkırdadı. "Saklasaydınız samanı, işte geldi zamanı," dedi Gak. "Ama bu kez ne yaparsanız yapın, postunuza saman dolduracağım."

"Eh, kedinin gideceği samanlığa kadar derler," de-

dim. Kumlar adına, bu işe yaramıyordu. Gak'ın elinden kaçınılmaz ölümümüzü erteleyerek Biblioden'in elinden kaçınılmaz ölümümüze yaklaştığımızla kalıyorduk. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalıydı. Kılıcım hâlâ elimdeydi ama onunla Gak'ı yenemezdim. Biblioden'i kılıcımla haklayabilirdim ama aramızda Gak vardı, dolayısıyla ona da saldıramıyordum. Alcatraz'a baktım. "Parlak bir fikrin yok mu?"

Alcatraz omuz silkti. "Parlak fikirler saman alevi gibi, yanmasıyla sönmesi bir oluyor."

"Bu artık çok zorlamaydı," dedi Gak. "Bence burada işimiz bitti."

Boynunu bize doladı, Alcatraz'ı dizlerinden itip bizi yaklaştırdı. Parçalanmış Camlar adına, ikimizi birlikte yutacaktı. Alcatraz'ın hakkını teslim edeyim, en azından bu kez sızlanmıyordu ama...

Hey. Hey! Aklıma bir fikir geldi.

"Ona dokundun!" dedim Gak'a. "Alcatraz'a dokundun. Şimdi bana bir iyilik borcun var."

"Korkarım o iş öyle olmuyor," dedi Gak. "Sadece eğer bir samana dokunursam sana bir iyilik yapmam gerekiyor ve ben samana dokunmadım ki..."

"Ama o saman gibidir," diye bağırdım. "Saman gibi yavan, tatsız biridir. Samandan yapılmış bir bostan korkuluğu gibi karakterden yoksundur, hiçbir işe yaramaz. Kendisine sor istersen."

Gak bir kaşını kaldırarak Alcatraz'a döndü. "Öyle mi?" diye sordu.

Alcatraz başını salladı. "Ah, evet. En fecisiyim."

Sırıttım. İlk kez Alcatraz kendini böyle gördüğü için mutluydum.

Gak içini çekti ve kulede adadakinden çok daha fazla yemek seçeneği olduğu için olabilir, çabuk pes etti. "Pekâlâ," dedi bana. "Sana bir iyilik borcum var. Seni yememi isteyeceksin herhalde."

"Hayır," dedim ve Biblioden'i işaret ettim. "*Onu* yemeni istiyorum."

Gak yine sırıttı ve platformun diğer tarafına süründü. *Bu* nihayet Biblioden'in dikkatini çekti. Kulenin zirvesindeki güç artık kulaklarımı zonklatacak kadar güçlenmişti.

Keşke Gak ona doğru yaklaşırken Biblioden'in yüzünün bir fotoğrafı olsaydı elimde. Bu manzara, Alcatraz'ın tunikli fotoğrafından bile daha iyiydi. Biblioden geriledi, derken bir adım daha giderse aşağıdaki kedi yavruları ile Reformcu Kütüphanecilerin arasına düşeceğini fark etti. Gak yukarı doğru kaydı, böylece boğumlu vücudunun ön kısmı kulenin ucunun etrafına dolandı ve Biblioden'e tepeden baktı.

"Dur!" diye bağırdı Biblioden. "Saman bırak! Samanlama sakın! Samanmak istiyorum. Kumlar adına, niye içinde saman geçen şeyler düşünmek bu kadar..."

Biblioden cümlesini bitiremedi çünkü Gak çarpık çenesini açtı ve boğazına kadar sıra sıra inen tırtıklı dişlerini gözler önüne serdi. Biblioden ne kadar karakterliydi bilmem ama az sonra tüm varlığıyla Gak'ın ağzındaydı.

Editörüm, Gak'ın Biblioden'e tam olarak ne yaptığını anlatmama izin vermiyor. Fakat şu kadarını söyleyeyim, siz daha "Chihuahua, çikolata ve çiklet," diyemeden, buna şahit olan Kütüphaneciler kaçıştı.

Bittiğinde Gak yeniden bize döndü. "Şimdi ikinizi tatlı niyetine yememem için bir sebep var mı?"

Göğsümdeki baskı hafiflememişti hatta kolumdan aşağıya doğru titreşimler halinde yayılıyordu. Sanki kollarımla bacaklarım yavaş yavaş uyuşuyor gibiydi. Serbest kalan güç yüzünden miydi? Parmaklarıma doğru yayılıp vücudumdan çıkıyordu belki.

"Evet," dedim Gak'a. "Az önce yediğin adam, Özgür Krallıklar halkının vücutlarına dolacak büyülü bir enerjiyi serbest bırakmaya hazırlanıyordu ve bunu sadece biz durdurabiliriz. Biz bunu engellemeden bizi yemek istemezsin."

"Bu gerçekten çok samansız olurdu," dedi Alcatraz.

Alcatraz'a bıkkın bir bakış attım; artık tekrara düşüyordu. Omuz silkti. "Aklıma başka kelime oyunu gelmiyor. Samanlıkta iğne aramak gibi."

"Öyle gerçekten de," dedi Gak. "İkinizden hoşlan-

dım. Şimdilik hayatta kalın bakalım. Hem yaşlı Kütüphanecileri sindirmek zor oluyor. Ben gidiyorum."

Ardından Gak kulenin zirvesinden kayarak inip okyanusa giden merdivenlere yöneldi.

Alcatraz bana dönüp gülümsedi. "Saman gibiyim ha? Tatsız ve yavan, öyle mi? Samandan bir bostan korkuluğu? Bu muhteşemdi, Bastille."

"Eh," dedim. "Senin şu somurtkan hallerin ilham verdi. Sana söyledim, sen bir kahramansın."

Alcatraz yine gülümsedi ama bana baktığında gülümsemesi kayboldu. "Bastille," dedi, "gözlerin parlıyor."

Başımı salladım. "Seninkiler de." Göğsümdeki baskı öyle artmıştı ki patlayacak gibi hissediyordum.

Alcatraz kulenin zirvesine baktı. Gözleri şimdi gerçekten uğursuz bir ışıkla parlıyordu. "Olmaya başladı," dedi. "Serbest kalan enerji, Özgür Krallıklar halkının içine doluyor. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum." Başını eğip tırnaklarının altından taşan soluk pırıltıya baktı. Benden de böyle bir ışık yayılıyordu.

Gözcü tüneğinin kenarından aşağı göz attım. Altımızda reformcu Kütüphaneciler parlamaya başlamıştı. Öte yandan, Kaz'ın da yardımıyla, şu anda üstünlüğü ele almış görünüyorlardı. Folsom ipin bir kısmıyla çok sayıda Kütüphaneciyi bağlamıştı, geri kalanlar ise Mavi Rus kedileri ile Sefenks kedilerinin düzenli yığın-

larının altında yüzükoyun yatıyordu. Korkunç miyavlamalar devam ediyordu. Vücudumda bir ürperti dolaştı. Gördüğüm manzaranın dehşetinden değildi sadece, aynı zamanda her an buharlaşabileceğimizi ve geriye kötü Kütüphanecilerle birlikte kedi yavrularının kalacağını bildiğimden.

Tam olarak ne kadar vaktimizin kaldığını bilmiyordum ama içimizden biri hemen bir şey yapmazsa, Smedryler de dahil tüm Özgür Krallıklar halkı, tıpkı Incarna uygarlığı gibi yok olmak üzereydi.

Annem yukarı baktı ve gözlerimiz buluştu. Yüzünde bir soru ifadesi vardı ve beni gördüğünde yüzünün asılmasına bakılırsa sırf bana bakarak cevabını almıştı.

Çok geç kalmıştık.

Bölüm

18

Sonlardan bahsetmek için iyi bir zaman sanki. Bir roman okuru olarak bir sürü son okumuşsunuzdur. Sizi neyin beklediğini biliyorsunuz. Kitaplardaki karakterler nihayetinde başarıya ulaşmadan hemen önce başarısız olduklarını *zannederler*. Bu hikâyenin beşinci kitabının sonunda çoğunuzun ihanete uğramış hissetmesinin sebebi de bu. Alcatraz'ın başarısız olmaması *gerekiyordu*. Kazanması *gerekiyordu*.

Siz Suskun Diyarlılara bunun bir roman olmadığını bir kez daha hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. Bu kitap, Dünya Kulesi'nin tepesinde o gün yaşananların tamamen gerçeklere dayanan bir hikâyesi. Size tatmin edici bir son yazmak için olayları manipüle etmiyorum.

Hikâyenin bu noktasında Alcatraz'la ikimiz gerçekten de Dünya Kulesi'nin tepesinde durmuş, başarısız olduğumuzu düşünüyorduk. Geç kaldığımızı. Özgür Krallıkları kurtaramadığımızı. Herkes ölmek üzereyken dünyanın merkezinde öylece dikiliyorduk.

Bunu özellikle belirtiyorum çünkü okurken aklınızın bir köşesinde bulunsun istiyorum. Siz mutlu son istiyorsunuz diye olanları değiştiremem.

Bu bana sorarsanız az sonra olacak olan şeyi daha bile heyecanlı kılıyor.

Döndüm ve Alcatraz'ın eline uzandım. Bu kez sadece varlığıyla huzur bulmak için.

Bunu yaptığım sırada, platformun merkezinde, kulenin son uzantısına dayanmış bir cam parçasına güneş vurdu.

Kanla Dövülmüş Mercek. Kenarı, çerçevesi olmayan yuvarlak, ince bir cam. Almak için eğildiğimde Mercekten bir *his* yayıldı. Sonuçta sadece bir parça cam olmasına rağmen, derin ve karanlık, dehşet verici bir his.

Alcatraz? dedi bir ses kafamın içinde. *Sen misin?*

Dondum kaldım. Yemin edebilirdim ki bu ses...

Alcatraz? dedi ses yeniden. *Yapabileceğini biliyordum. Bizi kurtaracağını biliyordum.*

Sesi *tanıdım*.

"Alcatraz," dedim.

Hayır, hayır, ben Alcatraz değilim, dedi Attica'nın sesi zihnimde. *O kurtuldu. Beni kurban ettiler.*

"Alcatraz," dedim yeniden, Mercek hâlâ itiraz ederken. "Galiba... Galiba babanı buldum."

Alcatraz'ın yüzü karardı. Her geçen saniye, kelimenin gerçek anlamıyla daha fazla parlayan yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu. "Onu buldum da ne demek? Babam kayıp değil ki. O..."

Sen kimsin? dedi Attica, Mercek aracılığıyla. *Elbette beni buldun. Başka nerede olacaktım ki?*

Başka nerede olacaktı ki? Ama o ölmüştü. Yani hepimiz öyle düşünüyorduk en azından.

"Attica, ben Bastille," dedim. Alcatraz'ın gözleri büyüdü. Elimdeki Merceğe baktı.

Bastille! dedi Attica kafamın içinde. *Harika. Alcatraz çok uzakta olamaz.*

Attica'nın bana olan inancına sevinmeliydim ama gerçekte içimden onu sarsmak geldi. Ve elimde onun bilincini taşıyan Merceği tuttuğumdan, tam olarak bunu yaptım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alcatraz.

Yanında mı? diye sordu Attica. *Acele et. Fazla zamanımız kalmadı.*

Attica'nın denge hissi Merceğe geçmemişti anlaşılan. Yine de şu işten kurtulduğumuzda onu gönlümce sarsmama kimse engel olamazdı.

Attica, Merceğin içinde ne yapıyordu? Şu Smedry bu kez ne haltlar çevirmişti?

"Baban ölmemiş," dedim. "Bunun içinde." Kanla Dövülmüş Mercek'i Alcatraz'a uzattım. Ama Attica'yı duyabilmek için bir ucundan tutmaya devam ediyordum.

Mercek harekete geçmedi. Hemen değil. Ama içinde uğuldayan, Alcatraz'la ikimizin arasından geçen gücü hissedebiliyordum.

"Baba?" dedi Alcatraz.

Alcatraz. İşte buradasın, dedi Attica. *Zamanında yetişeceğini biliyordum. Her şey tamamen plana uygun gidiyor.*

Kırılasıca Smedryler. "Bu mümkün değil," dedim. "Sonuçta sen Kanla Dövülmüş Merceğin içindesin ve biz de parlamaya başladık, az sonra patlayacağız."

Hiç de değil, dedi Attica. *Buharlaşmak üzeresiniz! Tam beklediğim gibi.*

"Ee, baba," dedi Alcatraz. "Bunun berbat bir plan olduğunu ben bile anlayabiliyorum."

Elbette öyle, dedi Attica. *Bu yüzden henüz vakit varken harekete geçmeniz gerekiyor. Kanal açıldı ve güç akmaya başladı ama herkesi öldürmeden önce hâlâ birkaç dakika vaktimiz var.*

"Peki," dedi Alcatraz. "Bunu nasıl kapatacağız?"

Kapatamazsınız, dedi Attica, bu sanki dünyadaki en bariz gerçekmiş gibi.

Ona bir tane patlatmak istedim. Kanla Dövülmüş Mercek'i yere fırlatıp üzerinde tepinmek istedim. "Madem kapatamıyoruz," dedim dişlerimin arasından, "birkaç dakika daha vaktimizin olmasının ne anlamı var ki?"

Alcatraz'ın yanaklarından yine yaşlar süzülmeye başladı. "Üzgünüm, baba," dedi. "Seni kurban etmelerine izin verdiğim için üzgünüm."

Saçmalama, dedi Attica. *Söyledim ya, her şey tam olmasını istediğim gibi gidiyor.*

"Seni kurban etmelerini mi planlamıştın?" diye sordum. "Bu duyduğum en berbat plan ve düşün ki ben hayatımı Smedryleri korumakla geçirdim."

Incarna'nın gücü, dedi Attica. *Bu gücü senelerdir ailemiz taşıyor. Gücün serbest kalması gerekiyordu ve yolu açmak için birimiz bu Merceğin içine girmeliydi. Bunu görmek zorunda kaldığına üzgünüm, Alcatraz, ama yapılması gerekiyordu.*

"Sonuçta hepimizi öldürecekse bu gücü serbest bırakmanın kime ne faydası var ki?" diye sordum. Attica'yı hayattayken de pek anlamazdım, ölüyken de anlayamıyordum. Bir yanım, Merceği ikiye bölüp gücü durdurabiliyor muyum diye bir denemek istiyordu.

Fakat işe yaramazsa hem Mercekten olacaktık hem de gücü durdurmamıza yardım edebilecek olan bir Smedry'den mahrum kalacaktık. Tabii yardım edebilmesi için önce sadede gelmesi gerekiyordu.

Bu güç bir grup insanın taşıyamayacağı kadar ağır bir yük, dedi Attica. *Herkese paylaştırılması gerekiyor. Dünyadaki bütün insanların ona erişimi olması lazım.*

Az önce yeteneklerle donanmış bir Kütüphaneci ordusuyla karşı karşıya kaldıktan sonra bu bana dünyayı sona erdirmenin bir diğer yolu gibi göründü.

"Ama yetenekleri herkese veremeyiz, baba," dedi Alcatraz. "Kaos çıkar."

Diğerlerinde güç daha zayıf olacak, dedi Attica. *İnsanları öldürecek veya şiddetli bir şekilde ortaya çıkıp yıkıma yol açacak kadar güçlü olmayacak. Herkesin bir Yeteneği olacak ama küçük bir şey. Sık sık anahtar kaybetmek veya bir eşiğin üstünden ayağını çarpmadan geçememek gibi şeyler. Bunun olacağını biliyordum, o yüzden kendimi bu Merceğe hapsettirdim. Birlikte Incarna'nın gücünü serbest bırakabilir ve bu yükü tüm dünyaya, Suskun Diyarlar'a ve Özgür Krallıklar'a eşit olarak paylaştırabiliriz.*

Sonra sen, Alcatraz, beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulursun.

Attica'nın bile isteye kendini Kanla Dövülmüş Merceğe dönüştürdüğüne inandığımdan emin değildim.

Böyle bir öngörüsü varmış da, her şey tam onun istediği gibi gelişmiş gibi yapıyor olması ihtimali yüksekti.

Öte yandan Alcatraz'ın onu Mercekten çıkarmasını istemişti... Alcatraz bir keresinde onu İskenderiye Küratörleri'nin pençesinden kurtarmıştı ama bu...

"Onu oradan çıkarabileceğimizi sanmıyorum, Alcatraz," dedim. "Ve bunu yapabileceğine inanmasına izin vermek bence ona haksızlık olur."

Alcatraz burnunu çekti ve başını salladı. "Elimden geleni yaparım," dedi. "Ama önce bana gücü nasıl yönlendireceğimi anlatmalısın baba."

Herhalde bu Mercekle yapılıyor olmalı, dedi Attica. *Ama tek söyleyebileceğim bu.*

Tabii ki öyleydi! Merceği bıraktım ve ayağımı hırsla kristal zemine vurdum. "Ama bu sana haksızlık," dedim. "Kendini böyle bir duruma soktuktan sonra senden dünyayı nasıl kurtaracağını bilmeni bekleyemez. Bu kesinlikle..."

"Bastille," diye sözümü kesti Alcatraz, "sen bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Alcatraz benim fikrimi gerçekten önemser gibi, dürüst bir cevap vermemi bekler gibi bana baktı.

O sırada ben de bir Optikçi'ydim. Alcatraz'a *benim* denememe izin vermesi için ısrar edebilirdim.

Fakat Alcatraz müthişti. Onun sayısız kereler imkânsız şeyler yaptığına şahit olmuştum.

Fakat işe yaramazsa hem Mercekten olacaktık hem de gücü durdurmamıza yardım edebilecek olan bir Smedry'den mahrum kalacaktık. Tabii yardım edebilmesi için önce sadede gelmesi gerekiyordu.

Bu güç bir grup insanın taşıyamayacağı kadar ağır bir yük, dedi Attica. *Herkese paylaştırılması gerekiyor. Dünyadaki bütün insanların ona erişimi olması lazım.*

Az önce yeteneklerle donanmış bir Kütüphaneci ordusuyla karşı karşıya kaldıktan sonra bu bana dünyayı sona erdirmenin bir diğer yolu gibi göründü.

"Ama yetenekleri herkese veremeyiz, baba," dedi Alcatraz. "Kaos çıkar."

Diğerlerinde güç daha zayıf olacak, dedi Attica. *İnsanları öldürecek veya şiddetli bir şekilde ortaya çıkıp yıkıma yol açacak kadar güçlü olmayacak. Herkesin bir Yeteneği olacak ama küçük bir şey. Sık sık anahtar kaybetmek veya bir eşiğin üstünden ayağını çarpmadan geçememek gibi şeyler. Bunun olacağını biliyordum, o yüzden kendimi bu Merceğe hapsettirdim. Birlikte Incarna'nın gücünü serbest bırakabilir ve bu yükü tüm dünyaya, Suskun Diyarlar'a ve Özgür Krallıklar'a eşit olarak paylaştırabiliriz.*

Sonra sen, Alcatraz, beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulursun.

Attica'nın bile isteye kendini Kanla Dövülmüş Merceğe dönüştürdüğüne inandığımdan emin değildim.

Böyle bir öngörüsü varmış da, her şey tam onun istediği gibi gelişmiş gibi yapıyor olması ihtimali yüksekti.

Öte yandan Alcatraz'ın onu Mercekten çıkarmasını istemişti... Alcatraz bir keresinde onu İskenderiye Küratörleri'nin pençesinden kurtarmıştı ama bu...

"Onu oradan çıkarabileceğimizi sanmıyorum, Alcatraz," dedim. "Ve bunu yapabileceğine inanmasına izin vermek bence ona haksızlık olur."

Alcatraz burnunu çekti ve başını salladı. "Elimden geleni yaparım," dedi. "Ama önce bana gücü nasıl yönlendireceğimi anlatmalısın baba."

Herhalde bu Mercekle yapılıyor olmalı, dedi Attica. *Ama tek söyleyebileceğim bu.*

Tabii ki öyleydi! Merceği bıraktım ve ayağımı hırsla kristal zemine vurdum. "Ama bu sana haksızlık," dedim. "Kendini böyle bir duruma soktuktan sonra senden dünyayı nasıl kurtaracağını bilmeni bekleyemez. Bu kesinlikle..."

"Bastille," diye sözümü kesti Alcatraz, "sen bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Alcatraz benim fikrimi gerçekten önemser gibi, dürüst bir cevap vermemi bekler gibi bana baktı.

O sırada ben de bir Optikçi'ydim. Alcatraz'a *benim* denememe izin vermesi için ısrar edebilirdim.

Fakat Alcatraz müthişti. Onun sayısız kereler imkânsız şeyler yaptığına şahit olmuştum.

Şimdi babasının başladığı işi bitirmesi gerekiyordu. Bu iş sarpa sarmış bile olsa. Bu onun anıydı. Kahraman olma sırası ondaydı.

"Evet," dedim. "Yap hadi. Bizi kurtar. Yapabileceğini biliyorum."

Alcatraz gülümsedi. Gözleri öyle parlıyordu ki şimdi yaydığı ışıkla kitap bile okuyabilirdiniz. Görüşbükücü Mercekler'i yeniden yüzüme yerleştirdim. Anında ısınmaya başladılar. Hemen önce Alcatraz'ı hedef olarak belirledim, sonrasında da kuleyi.

Ardından Alcatraz'ın Merceği gözüne tutmasını izledim. Kanla Dövülmüş Mercek'ten geçerek kuleye akan güç selini görebiliyordum. Merceğin yaptığı buydu; Incarna'nın gücünü *kontrol ediyor,* onu yönlendiriyordu. Güç sanki canlı bir şey gibiydi ya da belki hepimizi birleştiren büyük bir güç gibi tüm canlıların *içinden* akıyordu.

Alcatraz tüm hayatını içindeki güç zerresiyle mücadele ederek geçirmişti. Onunla savaşmıştı, onunla büyümüştü, onu çok az kişinin anlayabileceği şekilde *anlamıştı.* Gücü Alcatraz'ın gözünden izledim ve nasıl biriktiğini, aktığını, yükselip alçaldığını gördüm. Onun gözünden baktığımda güç bana da *tanıdık* geldi. Kavranabilirdi. Açık seçik ve netti.

Alcatraz kendi gücünü Merceğe kanalize etti ve ne yaptığını gördüm. Hepimizi bozuyor, ufak ufak kırıyor-

du. Gücün bizdeki bu çatlaklar boyunca akıp gitmesine yetecek kadar.

Büyük bir çatırtı koptu. Sanki Dünya Kulesi parçalanıyormuş gibi. Oysa kulede hiçbir kıpırtı olmamıştı. Tüylerim diken diken oldu, derken göğsümdeki basınç, sönen bir balon gibi hafifledi. Merceklerim artık çalışmıyordu, çıkarıp cebime koydum. Tırnaklarım eski haline döndü. Alcatraz'ın gözlerindeki parlaklık söndü. Aşağıdan Kaz'ın sevinç çığlığı yükseldi, bunu bizimkilerin neşeli tezahüratları takip etti. Diğer Smedryler – muhtemelen tüm Özgür Krallıklar halkı– bunu hissedebiliyor olmalıydı. Yapmıştık. Onları kurtarmıştık.

Alcatraz Merceği cebine koydu, sonra dönüp bana baktı.

"Yaptık," dedim. "Özgür Krallıklar'ı kurtardık. Hepimizi kurtardın. Ve benim kitabımda bu seni bir kahraman yapar."

Alcatraz'ın yüzü karıştı, öne doğru sendeledi. Kulenin ucuna çarpmadan önce onu son anda yakaladım.

Ve sonra Alcatraz ağlarken ona sımsıkı sarıldım.

Bölüm

• 19 •

On yedinci bölümde sabretmenin hiç bana göre olmadığını söylemiştim. Bu, o anın gerginliği içinde söylenmiş bir yalan.

Aslında epey sabırlı olduğumu söylemeden geçemeyeceğim.

Bana inanmıyor musunuz?

Dünya Kulesi'nin tepesinde yanımda Alcatraz'la dikilirken yapmadığım onca şeyi bir düşünsenize.

Babasına, Alcatraz'a yaşattıklarının bedelini ödetmek için Kanla Dövülmüş Mercek'i Alcatraz'dan çalmadım.

Beni kana susamış kedi yavrularının yanına inmek dışında hiçbir seçenek bırakmadan bu baş döndürü-

cü yükseklikte kendi halime terk eden kadere isyan etmedim.

Ve kulenin yanına yanaşan hava gemisinde ön camdan bakan Alcatraz'ın annesi Shasta Smedry'yi gördüğümde (belli ki gemideki Kütüphanecilerden kaçmayı başarmıştı), her şey bittikten sonra ortaya çıktığı için, hatta aslında sırf gelmiş olduğu için küfretmedim.

Fazla söylenmedim en azından.

"Neden annen daima en olmadık zamanlarda ortaya çıkıyor?" diye sordum Alcatraz'a.

"Bilmiyorum," dedi. "Bunun imkânsız olduğunu bilmesem bu da onun Yeteneği derdim."

Gerçekte Shasta, Attica ile aynı Yeteneğe sahipti. Bir Şeyler Kaybetme Yeteneği. Aynı zamanda bir Kütüphaneci'ydi. Aslında savaşın sonunda geldiği için memnun olmalıydım. Erken gelmesi işleri daha da karmaşıklaştırırdı.

Yine de Alcatraz'ın en azından bir ebeveyninin onu desteklemesi gerektiğini düşünüyordum. *Fakat geri kalanlarımız onun yanındaydık ve* sanırım bu yeterli olmalıydı.

Hava gemisinden altımızdaki platforma bir rampa indirildi ve Shasta rampada belirdi. Reformcu Kütüphaneciler geri kalan kedi yavrularını yine cinslerine göre gruplara ayırmakla meşguldü. Fakat artık yavruların kanlı öfkesini kusacakları kötü Kütüphaneci kal-

madığından miyavlamalar giderek artıyordu.

Alcatraz'la birlikte onu karşılamak için aşağı inip Şarkı ile Kaz'a katıldık. Annem olur ya gerekirse bizi Shasta'dan korumak için en öndeydi.

Draulin beni tek parça gördüğüne rahatlamış gibiydi ve itiraf etmeliyim ben de onun için aynı şeyi hissettim.

Shasta tam ağzını açmış bir şey diyecekti ki arkamızda bir ses gürledi. Millet!" dedi Leavenworth. "Ne kaçırdım?"

Kaz dönüp babasına bize katılmasını işaret etti. "Alcatraz bizi kurtardı," dedi. "Sanırım. Bizi sen kurtardın, değil mi Alcatraz?"

Alcatraz gülümsedi ve dirseğiyle beni dürttü. "İşin çoğunu Bastille yaptı," dedi.

Kızardım. Zarifçe.

"Pekâlâ," dedi Shasta. "Şimdi bunu hallettiğimize göre belki artık ne olduğunu bize de açıklarsınız."

Alcatraz cebindeki Merceği çıkardı. "Biblioden, Incarna'nın gücünü kanalize ederek Özgür Krallıklar'daki herkesi öldürmeye çalıştı." Merceği havaya kaldırdı. "Bunu kullanarak."

"Kanla Dövülmüş Mercek," dedi Leavenworth ciddiyetle. "Yapmak için Attica'yı öldürdüğü Mercek."

Shasta, Attica'nın ölümüne pek şaşırmış görünmüyordu. Demek çoktan duymuştu.

"Babam ölmedi," dedi Alcatraz. "Tamamen ölmemiş. Merceğin içinde. Ya da işte ruhu orada. Onunla konuştuk."

Shasta bu kez şaşırmıştı. "Onu bana ver."

Alcatraz tereddüt etti. Karşısındaki annesi de olsa Kanla Dövülmüş Mercek'i bir Kütüphaneci'ye vermeyecekti.

Leavenworth elini uzattı. "Onu ben alayım, evlat," dedi.

Alcatraz yine bir an duraksadıysa da sonunda Merceği büyükbabasına uzattı. Leavenworth gözlerini yumdu. Büyük olasılıkla Attica'yı dinliyordu.

"Ah, Attica," dedi Leavenworth. "Hiçbirimiz neler olacağını bilemezdik. Sen bile."

Leavenworth'le aynı fikirdeydim.

"Attica istediğini elde etti," diye açıkladım diğerlerine. "Artık dünyadaki herkesin içinde minik bir parça Smedry Yeteneği var."

Shasta afallamış görünüyordu. Belli ki öyle üst düzey Yetenekler olmasalar bile dünyada kim bilir nasıl bir kaos yaratacaklarını düşünüyordu.

Gerçekten de kim bilirdi? Tam şu anda bir yerlerde biri –hatta bir sürü kişi– dokundukları her şeyi bozmak gibi Yeteneğe *sahip olduklarını* keşfediyordu. Belki bazıları yıkıma eğilimli olup olmadıklarını merak ediyorlardı.

Belki, sevgili okur, sen bile onlardan biri olabilirsin.

"Eğer durum buysa," dedi Shasta, "artık bizim işimiz her zamankinden daha önemli hale gelecek." Bunu daha ziyade Himalaya ile Reformcu Kütüphanecilere söylemişti. Bazıları başını sallayarak onayladı. "Kütüphanecilerin yeni bir lidere ihtiyacı var," diye devam etti Shasta. "Liderliğe aday olmak niyetindeyim. Böylece bir şeyleri içeriden değiştirebiliriz."

"Suskun Diyarlılar'ı karanlıkta bırakmayı mı kastediyorsun?" diye sordu Alcatraz.

Shasta ona döndü. "Bugün olanlardan sonra zaten yeterince kaos çıkacak, bir sürü değişiklik yaşanacak. Belki bir gün onlara gerçekleri gösterebiliriz ama her şeyi aynı anda yapamayız."

Shasta'nın Suskun Diyarlıları günün birinde Kütüphanecilerin yalanlarından kurtarmak gibi bir niyeti olduğundan fena halde şüpheliydim. Öte yandan Shasta sonuçta Biblioden gibi de değildi. Ve pek çok kereler bize yardımcı olmuştu.

"Artık savaşmayı bırakmalıyız," dedi Kaz. "En önemli şey bu."

Shasta başını salladı. "Benim de niyetim bu."

"Ben varım," dedi Himalaya. "Ve kaybolduğumuzda Kaz bize bir sürü kedi yavrusu buldu. Sanırım onlar da yardım etmek istiyor."

Yavru kedilerin ne tür bir "yardımı" olacağını düşün-

düğümde ürpermeden edemedim.

Shasta dudaklarını kıstı ve kemik çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Alcatraz'a baktı. "İstersen benimle gelebilirsin."

Alcatraz kafasını iki yana salladı. "Ben Suskun Diyarlar'a ait değilim," dedi. "Hiç oraya ait olmadım."

Yine eline uzandım. Bu doğruydu. O bir Smedry'ydi. Ailesi neredeyse oraya aitti. Shasta onun annesi olabilirdi ama oğluyla ilişkisi seneler önce kopmuştu. Attica insanlığını kaybetmişti. Bunlar belki Yeteneklerinin bir sonucuydu, belki de sadece korkunç bazı hatalar yapan sıradan insanlardı.

Yine de Alcatraz'ın bir ailesi vardı. Leavenworth, Kaz ve kuzen Smedryler. Yeteneğine rağmen asla bozulmayacak olan aile bağları.

"Haberleşiriz," dedi Shasta ve Reformcu Kütüphanecilere yavru kedi ordularını hava gemisine bindirmeleri için işaret etti.

İşte bu iyiydi.

Kaz'la Leavenworth, Folsom'u uğurladı. Folsom'la Himalaya, Shasta ve Reformcu Kütüphaneciler ile birlikte gidiyorlardı. Bu arada annem yanıma geldi. Şu an için kimseyi Shasta'dan korumak zorunda kalmadığına memnun görünüyorsa da her zamanki gibi bana yine dik dik bakıyordu. Sorumsuz hareketlerim ve yap-

tığım Smedrylere özgü şeyler için azar işitmeye kendimi hazırladım.

Ama o bunun yerine çok şaşırtıcı bir şey yaptı.

Bana sarıldı.

"Ah!" dedim.

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm," dedi annem. "İyi iş çıkardın. *Çok* iyi bir iş çıkardın, Bastille. Benim zaman zaman gereksiz müdahalelerime rağmen."

"Eee..."

Evet, *bu* tuhaftı. Yani annemi seviyorum falan ama normalde ancak ölü bir lama kadar şefkat gösterirdi. Ama bu kucaklaşmadan sıyrılmamın yolu yoktu; annem kafakol tekniğinde bayağı iyiydi.

Dahası, ben de kurtulmak istemiyordum. Bana kendimi iyi hissettirmişti. Birazcık.

Ama bunu söylediğimi anneme söylemeyin.

Nihayet ayrıldığımızda Alcatraz'la birlikte Dünya Kulesi'nin en tepesine çıkan basamaklara oturduk.

Alcatraz yüzünde yenilmiş bir ifadeyle, kollarını göğsünde kavuşturdu. Kazanmıştık ama ne pahasına. Özellikle de onun için. Keşke görmek zorunda kaldığı o korkunç şeyleri görmesini, kaybettiği kişileri kaybetmesini engelleyebilmiş olsaydım.

"Hâlâ senin suçun değil, biliyorsun değil mi?" dedim.

Alcatraz omuz silkti. "Senin suçun da değil."

"Biliyorum," dedim. Smedryleri korumak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ama başlarını belaya sokup duruyorlardı çünkü Smedryler böyle yapardı.

Alcatraz'ın hâlâ olan bitenlerin tüm yükünü sırtlanmasından nefret ediyordum. O da elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Derken aklıma bir fikir geldi. "Görüşbükücü Mercekler yanımda," dedim. Mercekleri zırhımın cebinden çıkardım.

"Ah," dedi Alcatraz. "Ama artık onları kullanamazsın, değil mi? Kullanabilir misin?"

Elimdeki Mercekler soğuk ve tepkisizdi. "Hayır," dedim. Bu beni biraz hüzünlendirdi. Ama açıkçası Optikçi olmanın nasıl bir his olacağını asla tadamayacağımı düşünmüştüm. Kısa bir süreliğine de olsa bunu dene-

yimlemiş olmak bana kendimi şanslı hissettirdi.

Mercekleri Alcatraz'a uzattım. "Belki sen büyükbabanın senin hakkında ne düşündüğünü görmek için kullanırsın. Bir defalığına." Son kalan kedi yavrularıyla cebelleşen Himalaya'ya yardım eden Leavenworth'ü işaret ettim.

Alcatraz tereddüt etti. Ardından büyükbabasına baktı ve Mercekleri aktive etti. Sonra kristal kuledeki kendi yansımasına bakıp onları yeniden aktive etti.

Büyükbaba Smedry tam o sırada başını kaldırıp baktı ve Alcatraz'ın gözündeki Mercekleri gördü. Gülümsedi.

Alcatraz'ın omuzları düştü. Dudaklarını kemirdi. Merceklerin ardında gözleri doldu. "Bu ben değilim," dedi Alcatraz.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa yaşlı Smedry aynı fikirde değildi.

"Belki değilsin," dedim. "Ama her şeyi yerle bir eden, kırıp bozan o korkak... O da sen değilsin."

Alcatraz uzanıp mercekleri kapattı, sonra bana baktı. Bir anlığına gözlerimiz buluştu ve Alcatraz yine Merceklere dokunup ardından kendine bakarak Mercekleri çalıştırdı.

Alcatraz kızardı. Ben kızardım. Sonra o biraz daha kızardı. Sonunda Görüşbükücü Mercekler'i çıkarıp cebine soktu.

Ardından elimi tuttu. Bir süre sessizce oturduk.

İşte bu kadar da sabırlıyım. Onu yumruklamadım.

"Evet," dedi Kaz, Kütüphanecilerin hava gemisi yola çıktığında. "Kaybolmaya hazır mısınız?"

"Daha hazır olamazdım," dedi Alcatraz.

Ayağa kalktım. "Her şeye hazırım," dedim. Ardından kulenin zeminine inen merdivenlerde Kaz'ın peşine takıldık ve bir sonraki maceramıza doğru yola koyulduk.

SONSÖZ

Alcatraz'la çok yıllar sonra evlendik. (Ne sandınız? Bunlar olurken daha çocuktuk. Tabii ki yıllar sürdü.) Düğünümüz Nalhalla'daki kalede oldu ve aşağı yukarı tüm kent kutlamaya geldi. Normalde bakireleri yiyerek kutlama yapan ejderhalar bile katıldı. Tabii bu kez düğün pastasından yedikleri *büyük dilimlerle yetindiler. Neyse ki* Smedryler matematik özürlüler yoksa asla herkese yetecek kadar pasta olmazdı.) Sonrasında, yanından geçtikleri her masayı devirme riskiyle, Folsom'la Himalaya'nın başını çektiği Kongo dansı yapanlar sahneye çıktığında, Alcatraz'ı balkonda durmuş, partiyi izlerken buldum.

Yaklaştığımda gülümsedi. Gelinliğim yürürken hafifçe hışırdıyordu. Yani ninja gelin olamamıştım. (Babam tamamını Camdokuma yaptırmıştı, dolayısıy-

la düşmanlarım yaklaştığımı duysa da sorun değildi.) Alcatraz'ın yüzünde üzgün denebilecek bir ifade vardı. Doğrusu bir kızın düğün gününde, yeni evlendiği kocasının yüzünde görmek isteyeceği türden bir yüz ifadesi sayılmazdı.

Fakat benimle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir sürü geçerli sebep sayabilirdim.

"Yeteneğinden hâlâ bir iz yok mu?" diye sordu Alcatraz.

"Daha değil," diye cevap verdim. Dünyanın geri kalanı küçük Yetenekler edinmiş olsa da Smedrylerin Yeteneklerinin eski gücünü koruduğu ortaya çıkmıştı. "Olur ya elbisemi bozarsa, kılıcımı saplayıveririm yalnız."

"O iş öyle olmuyor, Bastille."

"Olsun, yine de hayal kurabilirim," dedim. "Annenle nasıl gitti?" Alcatraz'ı en son Shasta'yla birlikte görmüştüm, o yüzden üzüntüsünün kaynağı olarak ilk aklıma gelen oydu. Gerçi son zamanlarda onunla da işler iyiye gidiyor gibiydi. Shasta verdiği sözü tutuyor, Kütüphaneciler arasında reform yapıyordu.

"Eh," dedi Alcatraz. "Fena gitmedi."

"Peki ya babanla?"

"Mercek, ana masada, baş köşede," dedi Alcatraz. "Halinden memnun görünüyordu."

"O zaman niye burada saklanıyorsun?" diye sordum.

Alcatraz irkildi. "Şu yayınevinden Mr. Bagsworth beni yine köşeye sıkıştırdı."

Ah. Alcatraz geçtiğimiz birkaç yılı otobiyografisinin ilk beş kitabını yazmakla geçirmişti. Kitaplar Özgür Krallıklar'da büyük başarı kazanmış, hatta Suskun Diyarlar'da da *küçük ama* sadık bir okur kitlesine ulaşmıştı. Beşinci kitabı daha yeni bitirmişti ama yayınevine teslim etmeyi erteliyordu. Kitabı daha tatmin edici bir sonla bitiremediği, herkesi hayal kırıklığına uğratacağı için kendini kötü hissettiğini biliyordum. Ama Dünya Kulesi'ne gidişimizi hakkıyla yazamayacağında ısrarlıydı. Aksine ikna etmek için ne yaptıysam işe yaramamıştı.

Aşağıda avluda Kütüphanecilerle Smedrylerin Kongo kuyruğu uzadıkça uzamıştı, derken Kaz'ın başını çektiği grup kaybolunca kısaldı ve kaybolan grup az sonra avlunun tamamen başka bir tarafında yeniden ortaya çıktı.

"Devamını da yazmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum, Bastille," dedi Alcatraz üzüntüyle. "Ama yapamam. Hikâyenin o kısmı... çok acı verici. Tüm o şeyleri en baştan yaşayamam."

"Biliyorum," dedim. "Bu yüzden senin için ben yazmaya karar verdim."

Alcatraz dönüp beni süzdü. "Ne?"

"Beşinci kitabı kendi yazdığın haliyle teslim et,"

dedim, "gerisini senin yerine ben yazacağım." Bunu uzun zamandır düşünüyordum ama bu arada belki Al hikâyeyi kendi başına bitirme gücü bulur diye ummuştum. "Yazılması gereken her şeyi ben de bizzat yaşadım ve muhtemelen senden iyi hatırlıyorumdur."

"Evet, ama..." Alcatraz tereddüt etti. "Sen gerçekten..."

"Senin yaptığın aptallıkları hatırlayabilecek miyim?" diye sözünü kestim. "Bence becerebilirim."

"Kitap yazmayı?"

Sırtımı balkonun korkuluklarına dayayarak ona döndüm. "Bu da ne demek şimdi? Tabii ki kitap yazabilirim. Ben de *okur yazarım*. Ayrıca bir yerlerden edebî yetkinlik belgesi alabileceğime eminim."

Alcatraz gülümsedi. "Bunu benim için yapar mısın gerçekten?"

"Elbette," dedim ona. "Seni seven insanlar bunun için burada." Alcatraz elini elimin üstüne koymak için uzandı.

"Bir de gerektiğinde seni yumruklamak için," diye ekledim.

"Bastille," dedi Alcatraz.

"Ayrıca duyman gerektiğinde doğruları yüzüne haykırmak için."

"Bastille?"

"Ve dünyayı kurtarman gerektiğini anlamayacak

kadar depresyonda olduğunda seni kulağından tutup sürüklemek için ve..."

"Bastille!" dedi Alcatraz ve elimi daha sıkı tutarak beni korkuluktan uzağa çekti.

Aynı anda arkamda korkuluk parçalandı ve parçaları aşağı avluya yağdı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Lütfen bunu senin yaptığını söyle," dedim.

"Hayır," dedi Alcatraz. "Sanırım bunu yapan sendin."

Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün bu tartışmayı yapacağımıza hiç şüphem yoktu.

O yüzden bu seferlik bıraktım Alcatraz haklı olduğunu düşünsün.

Bastille'in Sonsözü

Ve böylece hikâyemizin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Bu noktada size Alcatraz hakkında kendi kararınızı kendi başınıza vermenizi söylemem gerekiyor ama açıkçası ben o kadar yüce gönüllü değilim.

Alcatraz bir kahraman. Aksini söyleyen olursa kılıcı yer.

(Alcatraz'a sorun isterseniz. Adamın katlanmak zorunda kaldığı kılıç çiziklerinin sayısı akla hayale sığmaz.)

Alcatraz bugün hâlâ bir kahraman olmadığı konusunda ayak diremeye devam ediyor (onca kılıç darbesine rağmen). Sadece apdal olduğu için değil, aynı zamanda –fark etmiş olabileceğiniz üzere– her ne kadar dünyayı kurtarsak da gayet ciddi ve önemli pek çok şeyde çuvalladığımız için.

Mesela Attica'yı Mercekten çıkarmanın bir yolunu bulamadık. Ve Alcatraz'la ikisi asla gerçek anlamda birbirini anlayamadı. Ne Al'ın kendi annesiyle ilişkisi ne benim annemle ilişkim daha iyiye gitti. Ve o kurşun eninde sonunda bir gün Leavenworth'ü yakalayacak.

Alcatraz'ın da diyeceği gibi, bazı şeyler bir kez kırıldı mı bir daha asla eskisi gibi olmaz.

Tüm bunlardan çıkarmış olduğunuzu umduğum ders, kahramanların mükemmel insanlar olmadıkları. Biz her şeyi kontrol altında tutan, her şeye gücü yeten varlıklar değiliz. Bizim de kusurlarımız var. Biz de hatalar yaparız, düşünmeden hareket ederiz ve bazen başarısız oluruz.

Kahramanlar, bana sorarsanız, her şeye rağmen, şansın bizden yana olmadığını bildiğimizde bile, yine de harekete geçip deneyen insanlardır. Dünya bir daha eski haline dönemeyecek kadar bozulmuş bile olsa. Biz yine de diğerlerini korumak için, kötü şeylerin olmasını engellemek için, yıkıma ve acıya sebep olan insanlara karşı durmak için elimizden geleni yaparız; her zaman bütünüyle başarılı olamasak da.

Ve sonrasında bunun sonuçlarıyla yaşarız. Belki en zor kısım da budur.

Teşekküre lüzum yok, rica ederiz.

Bastille Smedry

Alcatraz'ın Sonsözü

Benim. Alcatraz.

Evet, biliyorum, benden buraya kadar demiştim. Artık yazmayacaktım. Beşinci kitabın son kitap olduğunu söylemiştim.

Hepsi yalan oldu. Bastille Smedry benim tahmin ettiğimden bile daha baskıcı çıktı. Ve... Şey... Belki benim takdir ettiğimden daha akıllı da olabilir.

Bu kitapta yazdığı olayların çoğu gerçek. (Gerçi yorumlarına bayıldığımı söyleyemem.) Duygulara gelince... Bunu tam olarak aktarabildiğinden emin değilim. Babamı düşmanın insafına terk etmemin ne kadar acı verici olduğunu hakkıyla yansıtmak ben dahil herkes için zor olurdu. Evet, nihayetinde Biblioden'in dünyanın sonunu getirmesine engel olduğum için herkes beni takdir edebilir. Ama ben daima hayatımdaki en

kritik anda korkaklık etmiş olacağım.

Artık bu kitap da bittiğine göre kendimi neden bir kahraman olarak görmediğimi belki şimdi açıklayabilirim. Benim görevim sizi Kütüphanecilerden korumaktı. Oysa sonunda onların sizin ruhunuza dokunmalarına ve sizi değiştirmelerine engel olamadım. Daha kötüsü, tek seçeneğim bunu bir adım daha ileri götürmek ve her birinize Smedry Yetenekleri'nden minik bir parça vermekti.

Bu artık içinizde ve hep de öyleydi. Muhtemelen görmezden geliyordunuz. Bir türlü yatışmayan bir bukle saç... Belki sizin elinizde her nasılsa diğer herkesten farklı çalışan elektronik aletler... Belki bir eşikten bir türlü ayağınızı çarpmadan geçememek. Veya cebinizdeki şeyleri durduk yere kaybetme beceriniz ve sonra aniden ortaya çıkıvermeleri.

Ya da özel bir gayret göstermeden bir şeyleri bozma yeteneğiniz.

Benim yüküm artık sizin de yükünüz haline geldi. Sonuçta babam, istediği boyutta olmasa da, istediğini aldı. Bunu söyleyerek sanırım bu otobiyografiyi yazmamın gerçek (nihai) sebebini de itiraf etmiş oluyorum: Bu bir kılavuz.

O yüzden mümkünse benim öğrendiğim şeyleri unutmamaya çalışın. Yeteneğin tohumları içinizde ve bazen ortaya çıkıp her şeyi mahvedecek. Ama bu aynı

zamanda her birinizi ayrı ayrı özel yapan şey.

Ben her zaman iyi bir insan olamıyorum. Ama sadece bir korkak da değilim. Bazen kahramanca şeyler yaptığım oluyor. Bazen bencillik ediyorum. Aynı anda hepsiyim.

Ben... eh, bir insanım. Sizin gibi. Sık sık hatalar yapıyor ve bazen aynı hataları tekrar yapıyorum. Ama belki... Belki sonunda bir şey öğrenmişimdir.

Bazen en büyük kusurunuz olarak gördüğünüz bir lanet aynı zamanda en büyük avantajınız olabilir.

Ve bazen bunu ancak arkadaşlarınızın yardımıyla görebilirsiniz.

Alcatraz Smedry

SON

(Evet, gerçek son.)

...ve sonra buharlaştım ve bir zamanlar Bastille olan elementlerden oluşan bir gaz bulutuna dönüştüm.

"Alcatraz, seni aptal," dedim, "bu son bir öncekinden bile kötü."

"Bunu söyleyemezsin," dedi Alcatraz. "Gaz bulutlarının ağzı olmaz."

"Buna rağmen sen bir şekilde konuşmaya devam ediyorsun ama," dedim ve sonra sustum çünkü haklı olduğunu fark etmiştim.

SON

Yazarlar Hakkında

Brandon Sanderson bu kitapların sahte yazarı; Kütüphaneciler bu kitaplarda gerçeklerin anlatıldığını keşfetmesinler diye Alcatraz'ın yayınlanma aşamasında kullandığı takma isim. Alcatraz'ın güvenilir kaynaklardan edindiği bilgilere göre bir zamanlar gerçekten bir Brandon Sanderson varmış ve bir serinin beşinci kitabını yazması çok uzun sürdüğü –ve kitabı korkunç bir sonla bitirdiği için– gözden düşmüş. Şu sıralar "Brandon Sanderson" ismi, dünyanın tüm peynirli makarnalarına sahip olma hedefiyle sisli kitaplar yazan bir ninja grubu tarafından kullanılıyor.

Janci Patterson, Bastille Smedry'nin bu kitaplarda kullandığı müstear ismi. Gerçek Janci Patterson fantastik edebiyatın en uç türü denebilecek romantik aşk romanları da yazıyor. Bu romanları ona otuz santimlik plastik oyuncak bebek koleksiyonu yazdırıyor.

İllüstratör Hakkında

Hayley Lazo bir Kütüphaneci Casusu olmayabilir ama dilbilgisi takıntısı, balina köpekbalıklarını evlat edinmesi ve Özgür Krallıklar ajanlarının ortaya çıkardığı dünya dışı kökleri açıkçası onu biraz şüpheli kılmıyor değil. Çalışmalarını görmek için studiozealot.com'u ziyaret edebilirsiniz. Ama dikkatli olun ve yanınızda köpekbalığı yemi olmadan yaklaşmayın.

Teşekkür

Uzun zamandır bir Alcatraz fanı olarak, serinin son kitabının bir parçası olduğum için inanılmaz mutluyum. Bu kitap üzerinde çalışmak baştan sona çok eğlenceliydi ve bunun bir parçası olmama izin verdiği için Brandon'a sonsuza dek minnettar olacağım. Özellikle de bana ve çalışmalarıma inanan ve bu proje için uygun olabileceğimi öneren Emily Sanderson'a çok teşekkür ederim. Bu kitapların dünyasında ve ikinizle birlikte çalışmak bir onurdu.

Megan Walker ve Seizure Ninjas diye anılan yazı grubumun da dahil olduğu ilk okurlarıma da teşekkür borçluyum. Özel bir teşekkür de *Kara Yetenek*'i ilk okuyan kişi olan ve hemen ardından bu kitaba başlayan Cortana Olds'a. Cortana seriyi belki onlarca kez okudu, her şeyi benden çok daha iyi hatırlıyor ve bir olayı veya bir espriyi nerede bulacağımı açıklamaya her zaman hazırdı. Elbette kocam Drew Olds'a da çok teşekkürler; esprilerime güldüğü, bana ve çalışmalarıma inandığı ve birinin bir sahneyi okuyup bana iyi olduğunu söylemesine ihtiyaç duyduğum her seferinde orada olduğu için.

İşlerinde muhteşem olan Dragonsteel ekibine teşekkür ederim. Hikâyenin gelişimine ve özellikle sonuna yardımcı olan Isaac Stewart'a teşekkür ederim. Teşekkürler, Isaac, fikirlerin, desteğin ve tabii arkadaşlığın için. Isaac aynı zamanda sanat direktörlüğü de yaptı ve Hayley Lazo ile birlikte Bastille'in hikâyesine hayat verirken inanılmaz bir iş çıkardılar. Ve teslim tarihine yetişmesi için son birkaç illüstrasyonda Hayley'e yardımcı olan Anna Early'ye de çok teşekkürler. Karen Ahlstrom'un devamlılık notları bu kitabın yazımında hayat kurtarıcı oldu ve son taslakla ilgili mükemmel geri bildirimlerde bulundu. Kristina Kugler redaksiyonu çok kısa sürede yaptı ve onun editörlüğü bu kitabı olduğundan kat kat iyi hale getirdi. Beni ve çalışmalarımı daima desteklediğin, cümlelerimi daha okunur kıldığın için teşekkürler, Kristy. Peter Ahlstrom da inanılmaz bir editör ve Brandon'ın tüm kitaplarının potansiyeline ulaşması için elinden gelenin en iyisini yaptığı için ona minnettarım.

Özel bir teşekkür de Dragonsteel beta ekibine... İnanılmazsınız, millet, ve sizinle çalışma ayrıcalığı yakaladığım için minnettarım. Bu kitabın betaları Darci Cole, Paige Vest, Jennifer Neal, Becca Reppert, Richard Fife, Deana Covel Whitney, Alice Arneson, Linnea Lindstrom, Kalyani Poluri, Zayan Clinger ve Alexander Whitney, çok teşekkürler. Bu kitabın şekillenmesinde

geri bildirimlerinizin büyük yardımı oldu ve arkadaşlığınızla bu süreç çok daha mükemmel bir hale geldi. Yukarıdakilerin bazılarına ek olarak gama ekibimiz ise Brian T. Hill, Jessica Ashcraft, Brandon Cole, Ari Kufer, Ian McNatt, Ted Herman, Bob Kluttz, Aaron Biggs, Sam Basin, Taylor Cole, Gary Singer, Glen Vogelaar, Alexis Horizon, Ross Newberry, Tim Challener, Heather Clinger, Dr. Kathleen Holland, Rebecca Arneson, Rahul Pantula, Evgeni "Argent" Kirilov, Eric Lake, Chana Oshira Block ve Aaron Ford'dan oluşuyordu.

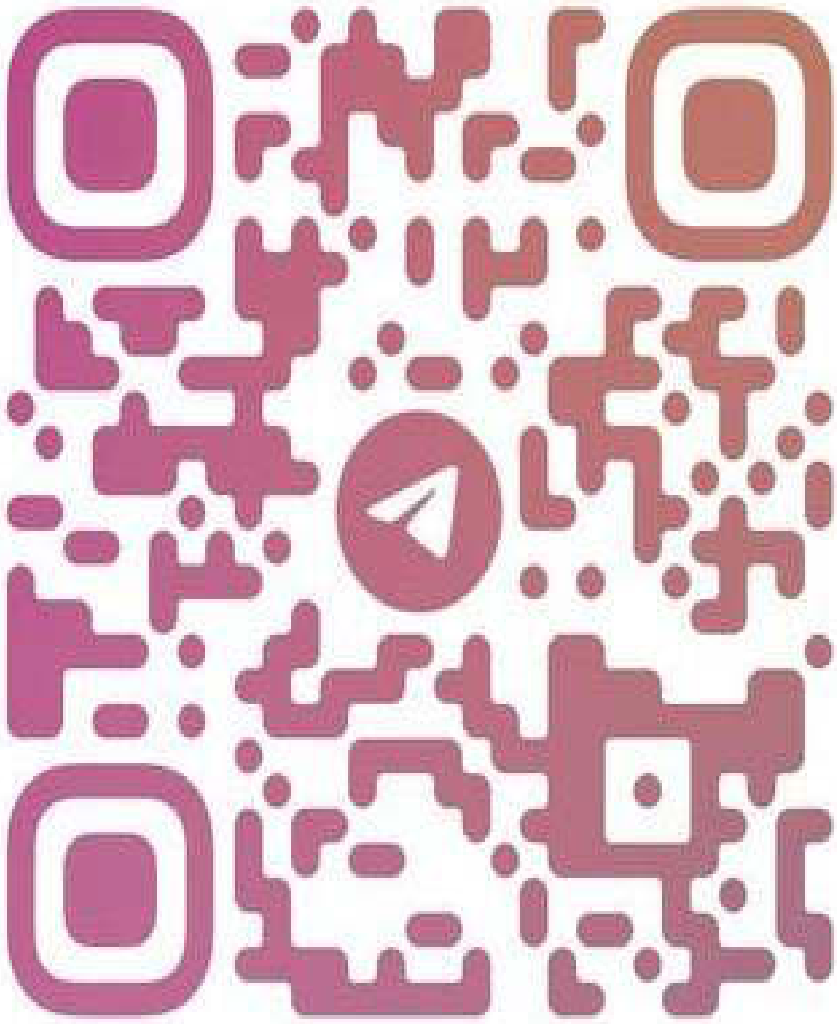
Tor'daki ekibe, Susan Chang ve Rachel Bass'e, bu kitabın tüm aşamalarında yardımlarından ötürü teşekkür ederim. İlk taslaktan elinizde tuttuğunuz kitaba kadar her aşamada Susan'ın notları kitabın şekillenmesinde büyük katkı sağladı; görüşlerine ve seriye duyduğu sevgiye minnettarım.

Ayrıca temsilcim Eddie Schneider'a ve JABberwocky'deki tüm ekibe beni gözettikleri ve karşımıza çıkan tüm sorunları çözdükleri için teşekkür ederim. Siz olmasınız işim çok çok daha zor olurdu.

Ve son olarak en çok sizlere, okurlarımıza teşekkür ederim. Bunca uzun bir bekleyişin ardından bu kitaba tekrar bir şans verdiğiniz için teşekkürler. Umarım sevmişsinizdir ve umarım seriye katkılarım sevdiğiniz bu hikâyeye hakkıyla hizmet etmiştir.

Janci Patterson

Ayisigi Kitaplar

@AYISIGIKITAP